-20 -

TÂHÂ SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 20, nüzûl sıralamasına göre 45, üçüncü miûn grubunun ilk sûresi olan Tâ-Hâ sûresi Mekke'de nâzil olmuş olup âyetlerinin sayısı 135 dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Resûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbi-miz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin

Ta-Hâ sûresi Mekke'de Habeşistan'a hicret sonrası Meryem sûresinin akabinde nâzil olmuş 135 âyetlik bir sûredir.

Rivâyetlere göre Mekke'de Hz. Ömer efendimiz henüz müslü-man olmadan önce Resûlullah efendimizin vücudunu ortadan kaldırmak için eline kılıcını alıp yola çıkar. Yolda karşısına müslümanlardan Hz. Nuaym çıkar ve sorar; böyle hızlı hızlı nereye ey Ömer? Hz Ömer efendimiz der ki; Muhammed'in kellesini almaya gidiyorum. Onu bu işten engellene konusunda bir zaaf gösteren Hz. Nuaym sadece ona şunu diyebildi; Ey Ömer, sen bırak peygamberi öldürmeyi de, eğer gücün yetiyorsa müslüman olmuş kız kardeşin ile enişteni hallet. Bunu duyan Ömer son derece gazaplanıp doğruca kız kardeşinin evine gider. Orada kız kardeşi Fatıma ile eniştesi Said'i bir kâğıt parçasından Kur'an okurlarken bulur. Her ikisi de Ömer'in geldiğini anlayınca ellerindeki o kâğıt parçasını saklamaya çalışırlar. Ama Ömer onların okuduklarını duymuştu. Onun için hemen onlara sorular sormaya başlar. Yoksa sizler de mi? Diyerek eniştesini dövmeye çalışırken, kocasını korumak için çırpınan Fatımayı da dövmeye başlayınca, Fatıma bir aslan gibi kükreyerek; evet ey Ömer, bizler de müslüman olduk! Haydi elinden ne geliyorsa arkana koyma! Biz Allah'tan başka hiç kimseden korkmuyoruz diye haykırır.

İşte Fatıma anamızın bu tavrı Ömeri dirilten tavır olmuştur. Kız kardeşindeki bu sarılmaz imanı, bu yenilmez cesareti görünce Ömer bir anda çözülüverir. Şu okuduğunuzu hele bir de bana verir isiniz, bir de ben bakayım der.

Evet, bir erkek olan Hz. Nuaym'ın karşısında dirilmeyen Ömer bir kadın karşısında diriliverir. Hem de o dönemde bir eşyadan farksız görülen bir kadın. Neden? Çünkü Hz. Nuaym o anda bir zaaf geçirmişti. Ben Ömeri engelleyemem. Benim buna gücüm yetmez. Ben kim, onu bu işten engellemek kim? Diyerek zaafa kapılmıştı. Ama Fatıma öyle yapmadı. Güç kaynağının farkında olarak yiğitçe bir tavırla kimliğini haykırdı. Evet, ben müslümanım, var mı diyeceğin! Dedi. İşte bu tavır Ömerin dirilmesine sebep oldu.

Eğer bugün bizler de Ömer karşısında, Ömerler karşısında, Ömerin o günkü niyet ve hedefinde olan tüm dünya kâfirleri karşısında Fatıma rolünü oynayabilirsek, evet biz de müslümanız, var mı di-yeceğiniz diyerek hiç kimseden korkmadan imanımızı haykırabilirsek, kesinlikle bilesiniz ki karşımızdaki Ömer bile olsa dirilmek zorunda kalacaktır.

Böyle bir durumda zaaf göstermeyeceğiz. Ben bunu beceremem, benim buna gücüm yetmez diye peşin bir yenilgiye, bir zaafa kapılmamalıyız. Belki o anda güçsüz olabiliriz, karşımızdaki bizden kat kat güçlü olabilir.

Yardımcılarımız da olmayabilir. Ama hele bir başayalım, belki de daha sonra hemen yardımcılar gönderecektir Rabbimiz.

Bakın size yaşadığım bir hatıramı anlatayım. Bir defasında İstanbuk'a gidiyordum. Otobüste sabah namazı vakti girmişti. Önce muavine nazik bir şekilde namaz için durmalarını söyledim. Olmaz arkadaş, duramayız dedi. Sonra şoförün yanına kadar gidip ona söyledim, o kesinlikle yasaktır, duramayız dedi. Yolcular uyuyorlardı. Sonra otobüsün ortasına doğru geldim ve yüksek sesle bağırdım; kardeşim, sabah namazı geçmek üzere, mümkünse bir kenarda durun da namazımızı kılalım dedim. Bununla sesimi herkese duyurmayı hedefledim. Çünkü belki de yolculardan uyanıp bana destek çıkan müslümanlar olabilirdi içerde. Şoför ve muavin benim sesimin iki misli bağırarak yerime oturmamı ve sesimi kesmemi söylediler. Elbette pes edecek değildim. Sonra otobüsün arkasına doğru yürüyüp; inecek var diye bağırdım. Uyananlar ve yüzüme bakanlar oldu. Yahu bu adam delimi ne? Gecenin bu saatinde bu kırın yüzünde inilir mi? Filan diye mırıldananlar oldu. İkinci defa bağırdım; inecek var kardeşim. Namaz geçiyor, ben müslümanım, durun ineceğim. Durdular ve indim. Sonra yürüdüler, az gidip tekrar durdular. Sonra gerisingeriye gelip bana dediler ki; yahu be kardeşim, gel bin de şu ilerideki benzin istasyonunda duralım, sen ne biçim adamsın böyle?

Az ilerde durunca baktım ki on kişi kadar yolcu indi aşağıya benimle birlikte namaz kılmaya. Onları görünce fena sinirlendim. Dedim ki; yahu madem nemaz kılıyordunuz da neden otobüste beni desteklemek için tek kelime söylemediniz? Bu nasıl namaz kılmak? Bu nasıl müslümanlık yahu dedim. Meğer şoför beni indirdiğinde onlar müdahale etmişler. Yahu ayıptır, bu adam gecenin altında burada bırakılıp gidilir mi? Öyle yaparsanız bir daha sizin arabanıza binmeyiz filan demişler de şoför onun korkusuyla arabayı durdurup beni almış. Bakın Allah nasıl yardımcılar gönderirmiş. İlk anda güçsüz gibiydim, yardımcısız gibiydim, ama sonunda Allah bana yardımcılarını gönderiverdi.

Hoca efendilerden birisini İstanbulda idamla yargıladılar. Sonunda idam olduğu için hocanın avukatları mahkemede korku içindelerdi. Mahkeme heyetinin başkanı da bir kadın hakimdi. Hoca efendi mahkeme başlar başlamaz hemen başı açık olan o hakime dönerek nasihat etmeye başlar. Kızım, bak burada muhakeme olacağız. Mec-buren ben konuşurken sizin yüzünüze bakacağım. Gel etme, şu başına bir örtü al da beni de kendini de günaha sokma diyerek tebliğ etmeye başlar. Avukatların içi gider korkudan. Yahu hocam sen ne yapıyorsun? Dikkat et filan derler. Hoca onlara der ki; evladım, siz işi-nize bakın, ben bana düşen bir görevi icra ediyorum. Nihayet hocanın bu ısrarlı nasihatlerine bozulan kadın hakim mahkemeyi terk eder ve yerine bir erkek hakim gönderirler ve hoca suçsuz bulunarak berat eder. Mahkeme çıkışında

avukatlar derler ki; hocam sen ne yaptın? Bizim yüreğimizi ağzımıza getirdin. Hoca gayet rahat der ki; yavrularım, o an benim Rabbimin yardımına en çok muhtaç olduğum bir an-dı. Onun adına bir üreyim de O da bana bunun karşılığında yal çalsın istedim. Onu ve dinini, Onu ve ilkelerini savunayım da karşılığında ba-na yardımını ulaştırsın istedim, işte ulaştırdı da der. Öyle değil mi kendisi adına üren köpeğe yal çalar ve doyurur değil mi sahibi?

Ben konuyu biraz dağıttım galiba. Şuradan girmiştik bunlara: Fatımanın bu yiğitçe tavrı karşısında eriyen ve kendine gelen Ömer; şu okuduğunuz şeyi bir de bana verin bakalım dedi. Onlar da sakladıkları kağıdı çıkarıp yıkanan Ömerin eline verdiler. O kâğıtta yazılı olan da işte bu sûreydi. Tâhâ sûresiydi. Okudu bu sûreyi ve onda di-rilen Ömer heyecanla şöyle bağırmaya başladı; Ne mükemmel şey! Ne yüce sözler! Diyerek hemen Resûlullah efendimizin yanına gidip İslâm şerefiyle şereflendi.

Huruf-ı mukatta âyetiyle başlayan sûre kitabın indiriliş gayesini gündem yapar. Peygamber (a.s) Allah'ın kendisine yüklemediği şeylerle kendi kendini sorumlu kılmaması gerektiği konusunda uyarılır. Bu kitabı sana sıkıntı çekesin diye göndermedik peygamberim, sen bu kitabı kâfirlerin kalplerine sokmakla görevli değilsin buyurulur. Sonra tevhid, âhiret konuları anlatılır.

Tevhid ve şirk mücâdelesinde Mûsâ (a.s) ve Firavun örneği ortaya konur, peygamber karşıtı bir karakter sergileyen Mekke müşrikleri ve kıyâmete kadar onların yolunu izleyenler tehdit edilir. Daha sonra Adem (a.s) kıssası gündeme getirilerek Allah taraftarlarıyla şeytan taraftarları karşılaştırılır. En sonunda da Rasûlullah efendimize ve kıyâmete kadar onun yolunun yolcularına kulluk yolunda sabır tavsiye edilir. Ey peygamberim ve ey peygamberimin yolunun yolcusu olan müslümanlar, işte size sunduğumuz bu örneklerde olduğu gibi sizler de bana kulluk yolunda sabredin. Sizden öncekilerin sabredip kullukta geri adım atmayı akıllarının ucundan bile geçirmedikleri gibi sizler de her şart altında benim istediğim kulluğu sürdürmeye çalışın. Kesinlikle bilesiniz ki sizden öncekilere olan desteğim ve yardımım aynen size de gerçekleşecektir, bu konuda zerre kadar bir endişeniz olmasın buyurulur. İşte bu minval üzere devam eden sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya başlayalım.

y0

1. Ta, Ha.

Az evvel de ifade ettiğimiz gibi mânâsını ancak Allah'ın bildiği bir ifadeyle, huruf-ı mukatta âyetiyle, ya da bu şekilde Rasûlullah efendimize bir hitapla sûreye başlar Rabbimiz. Rasûlullah efendimiz ve beraberinde bir avuç

müslümanın sıkıntılı günlerinde inen bir sûrenin ilk hitabı böyle. Bir zamanlar kendisine emin insan dedikleri, güvenilir insan dedikleri, tüm emânetlerini kendisine teslim ettikleri Muhammed (a.s) Allah'tan vahiy alıp hayatlarını bu vahiyle sorgulamaya başladığı andan itibaren onu sevmez olmuşlar, ona düşman kesilmişlerdi. Her evden ona karşı beddualar yükseliyordu. En yakınlarını sıkıştırıyorlar, dünyayı onlara dar ediyorlardı.

İşte böyle başta, başlarında Allah'ın kutlu elçisi olmak üzere bir avuç insanı Rabbim Allah dedikleri için bir kaşık suda boğmak istedikleri bir dönemde, Rasûlullah ve müslümanların bunaldıkları bir atmosferde geliyordu bu sûre. Bakın Rabbimiz elçisini teselli ederek şöyle buyuruyor:

2,4. "Ey Muhammed! Kur'an'ı sana, sıkıntıya düşesin diye değil, ancak Allah'tan korkanlara bir öğüt ; yeri ve yüce gökleri yaratanın katından bir kitap olarak indirdik."

Peygamberim, biz bu Kur'an'ı sana sen bedbaht olasın diye indirmedik. Biz bu Kur'an'ı sana,sen mutsuz olasın, sıkıntı içine düşesin, huzurunu yitiresin diye göndermedik. Bu kitap huzursuzluk kaynağı değildir. Bu kitabı sana haşyet sahibi olanlara, Rab'lerini incitmekten endişe içinde olanlara, Rab'lerinin arzularını yerine getirme konusunda duyarlı olanlara, Rab'leri için bir hayat yaşamak isteyenlere bir zikra, bir yol gösteri, bir hayat programı, bir şeref, bir öğüt, bir hatırlatma, bir uyarı olsun diye gönderdik. Kitabın indiriliş sebebi budur.

Öyleyse ey peygamberim, ne oluyor sana? İnsanlar bu kitaba yönelmediler diye, bu kitabın istediği gibi adam olmadılar diye niye kendi kendini yiyip bitiriyorsun? Biz bu kitabı herkesi zorla müslüman yapasın diye, olmazlarsa da kendi kendini yiyip bitiresin diye göndermedik. Senin görevin bu değildir. Sen ancak haşyet duyanları bu kitapla uyarmakla görevlisin buyurunca Rasûlullah efendimiz rahatladı, müslümanlar rahatladı.

Çünkü anladılar ki bu kitap onları mutsuz etmeyecekti, bedbaht etmeyecekti. Sıkıntıları çoğalsa da, inanmayanların kendilerine işkenceleri artsa da, gariban müslümanlar, Bilallar, Ammarlar, Sü-heyb-i Rumiler asla mutsuz olmayacaklardı. Çünkü bu kitap onlar için bir şerefti, bir müjdeydi. Onlar bu kitabın âyetlerine iman ettikçe, bu kitabı hayat programı bildikçe, bu kitapla yol bulmaya çalıştıkça, bu kitabın istediği hayatı yaşamayı sürdürdükçe bu kitap onlar için bir rahmet olacaktı.

Çünkü bu kitap Gökleri ve yeri yaratan tarafından indirilmiştir. Göklerin ve yerin sahibi bir Allah'tan gelmedir bu kitap. Böyle her şeyin sahibi, her şeye egemen olan bir Allah'tan gelme tüm insanlara hidâyet olsun, tüm insanlara yol

göstersin, tüm insanlık için rahat ve huzur kaynağı olsun diye geliyordu bu kitap. Böyle bir Allah'tan gelme böyle bir kitap nasıl olur da huzursuzluk kaynağı olabilir? Böyle bir kitap nasıl olur da dünya ve Ukba'da kullarına mutluluk ve saadet kazandırmaz? Böyle bir Allah kullarının huzur ve saadetini bilmez mi? Üstelik az sonra diyecek Rabbimiz O Rahmândır da. Kullarına karşı son derece merhamet sahibi olan bir Allah kullarına mutluluk yollarını göstermez mi? Mülkünü yolsuz, yordamsız, gözetimsiz bırakır mı?

Evet bu kitap mutluluk kaynağıdır, bu kitapla beraber olanlar mutludur, huzurludur. Bu kitabın dışında bu dünyada huzur bulmak mümkün değildir. Çünkü bu kitap fıtratın sahibinden gelmektedir. Ve bir de bu kitaptan ancak haşyet duyanlar istifade edebileceklerdir. Sadece bu kitaba tabi olanlara, bu kitabı izleyenlere, bu kitabı oku-yup onunla yol bulmaya çalışanlara fayda verecektir bu kitap. Bu ki-tabı kulluk kitabı bilip hayatlarını onunla düzenleme kavgası içinde olanları uyaracaktır bu kitap. Haşyet duyanları, gıyabında Rabbinden haşyet duyanları, görmedikleri halde Allah'a karşı saygı duyanları uyaracaktır. Her an Rab'lerinin murâkabesi altında olduklarını bilerek Ona karşı haşyet içinde olanlar bu uyarıya müspet tavır takınacaklardır. Her an Rab'lerini razı edememekten, Onu gücendirmekten korkan, Rab'lerinin gazabına uğramaktan tir tir titreyen insanlar üzerinde etkili olacaktır bu kitap.

5. "Rahmân arşa hükmetmektedir."

Rahmân arşa istivâ etmiştir. Evet o yüce arşı hâkimiyeti altına aldı, hâkimiyetiyle arşı kapladı. Tüm kâinatı, tüm mevcudatı, tüm mülkünü egemenliği altına almıştır. Canlı ve cansız tüm mevcudatı kendi saltanatı altına almıştır. İşlerini de O tedbir edip düzenliyor. Tüm mevcudatı O yönetiyor. Her şeyin melekûtunu, mülkiyetini elinde tutuyor.

Bu tür âyetler müteşabih âyetlerdir. Bizden amel değil iman isteyen âyetlerdir. Rabbimizin gücünü, kudretini anlatan ama bizler tarafından bilinmesi mümkün olmayan âyetler. Onun için aynen Rabbimizin bildirdiği şekilde iman ediyoruz. İnanıyoruz ki Rabbimiz arşı istivâ etmiştir. Ama bunun keyfiyetini bilmiyoruz. Seleflerimizden İmam Mâlik efendimiz de aynı şeyi söyler.

Öyleyse anlıyoruz ki Rabbimiz arşı istivâ etmiş, tüm mevcu-datı egemenliği altına almıştır. Allah'ın hayatla, mevcudatla ilgisi kesilmemiştir. Allah her an hayata karışandır. Allah kullarının hayatına hükmedendir. Allah tüm kâinatta hükmü geçendir. Böyle hükmü tüm mevcudatı kaplayan bir Allah'ın insanları ihmal etmesi, onlara bir ha-yat programı gönderip mutluluk yollarını göstermemesi düşünülebilir mi?

6. "Göklerde ve yerde, her ikisi arasında ve toprağın altında bulunanlar O'nundur."

Göklerde ve yerde, ikisi arasında ne varsa hepsi Onundur. Toprağın altında bulunanlar da Onundur. Tüm varlıklar Onun kulu ve kölesidir. Her şey mülk O Mâliktir. Herkes Onu dinlemekte ve Ona kulluk etmektedir. Öyleyse ey Allah'ın kulları sizler de diğer iradesiz varlıklar gibi sahibinize kul olun. Kulluğunuz sadece yaratıcınıza olsun.

7. "Sen sözü istersen açığa vur, şüphesiz O gizliyi de gizlinin gizlisini de bilir."

Evet sözü gizlesen de açsan da, gizli konuşsan da açıktan açığa konuşsan da bilesin ki O Allah gizliyi de, gizlinin gizlisini de bilir. O Allah her şeyi bilir. Ama hiç kimse O Allah'ı bilemez. Çünkü O gizlidir. Her şey Ona açık, O her şeye kapalıdır. Kimse Onun künhünü bilemez. İnsanlar ancak Onu Onun kendisini açtığı kadar bilebilirler. Allah kullarına gönderdiği kitabı ve o kitabın pratiği olan elçileri vasıtasıyla kendisi hakkında ne kadar bilgi göndermişse bizler ancak o kadarını bilebiliriz. Değilse Allah'ın sıfatları konusunda, Esmâsı konusunda, efali konusunda bizim bilgilenebileceğimiz hiçbir kaynak yoktur.

8. "Allah'tan başka İlâh yoktur, en güzel isimler O'nun-dur."

Allah kendisinden başka İlâh olmayandır. Kendisinden başka sözü dinlenecek, kulluk edilecek olmayandır Allah. Göklerde ve yerde tüm kullarının, tüm varlıkların kulluk ipleri elinde olan, sadece kendisine ibadet edilen, sadece kendisinin sözü dinlenen, sadece kendisinin hayat programı program kabul edilen, sadece kendisinin kanunları geçerli olan, herkesin kendisine boyun büktüğü tek varlık Allah'tır. Kendisine yönelinecek, kendisine kulluk edilecek, kendisi razı edilecek tek varlık Allah'tır. Ondan başka İlâh yoktur. Ondan başka sözü dinlenecek, ondan başka hatırı kazanılacak varlık yoktur. İbadetin, duanın, tevekkülün sadece kendisine yapılacağı imdadın yardımın sadece kendisinden isteneceği tek varlık Allah'tır.

Tüm varlıklar adına kanun koymaya, onlara din ve şeriat belirlemeye, onlara hayat programı çizmeye yetkili tek varlık Allah'tır. Allah'tan başka hiçbir kimsenin kanun yapmaya, din belirlemeye, hayat tarzı koymaya, hayat programı belirlemeye hakkı yoktur. Din koyucusu sadece Allah'tır. Hayat programını belirleyici sadece odur. Çünkü tüm varlıklar Onundur, herkes ve her şey Onun kuludur, Onun mülküdür ve mülkünde söz hakkı da sadece Ona aittir.

En güzel isimler, tüm güzel isimler Onundur. En güzel sıfatlar Rabbimize aittir. Güzelliklerin tamamı Ona aittir. Rabbimiz en güzel isimlerini kitabında bize tanıtmıştır. Bizler bize tanıtılan isimleriyle ilgi kurarak Rabbimizi

tanıyacak, iman edecek, onları kafamızda canlı tutacak ve onlarla Ona karşı tavrımızı, kulluğumuzu belirleyeceğiz. Rasûlullah efendimizin bir hadislerinden öğreniyoruz ki Rabbimizin kendisine ait olarak bize haber verdiği 99 Esmâsını başkalarından ayıran, bu isimleri başkalarına vermeyen ve bu isimleri sayarak Rab-b'ine iman eden, dua eden kişi cennetliktir.

Tabii sadece Rabbimizin bu isimlerini ezberlemek değildir mesele. Bu isimlerle ilgi kurarak onların muhtevasına uygun bir hayat yaşamak önemlidir. Peki mânâsına uygun bir hayat yaşamakla mükellef olduğumuz Rabbimizin bu güzel isimlerini nereden öğreneceğiz? Elbette bunları Rabbimizin kitabı ve elçisinin beyanlarından öğreneceğiz.

A'râf sûresinde de Rabbimizin bu güzel isimleriyle Ona dua etmemiz tavsiye edilir. Yâni bu isimlerle tevessül edecek ve isteyeceğimizi onlarla isteyeceğiz. Konumumuz, durumuz, hacetimiz hangi isme mütenasipse onunla dua edecek, tavır belirleyeceğiz. Meselâ bir rızık isteme pozisyonundaysak ya Rezzak diyerek. Günâhlarımızın affını, kusurlarımızın örtülmesini isteme makamındaysak ya Gaffâr, ya Settâr diyerek. Korktuğumuz bir şeyden bizi korumasını isteme or-tamındaysak ya Hafız, şifa isteme atmosferindeysek ya Şâfî diyerek dua edeceğiz. Ve tabii en önemlisi sadece Rabbimize ait olan bu isimleri, bu sıfatla asla başkalarına vermeyeceğiz.

Rabbimiz peygamberine seslenerek söze başladı. Kitabını onu bedbaht etmek, üzmek için değil mahza rahmet için indirdiğini ortaya koydu. Arşa istivâ ettiğini anlatarak gücünü, kudretini anlattı. Göklerin ve yerin mülkünün sadece kendisine ait olduğunu, göklerde ve yerde sadece kendisinin egemen olduğunu ve en güzel isimlerin kendisine ait olduğunu vurgulayarak peygamberine karşı böyle bir dostluk, böyle bir destek, böyle bir teselli sunduktan sonra bakın ona ve kıyâmete kadar onun yolunun yolcularına desteğini sürdürdüğünü şöylece ortaya koyacak:

9. "Mûsâ'nın başından geçen olay sana geldi mi?"

Peygamberim, sana Mûsâ'nın haberi geldi mi? Sen Mûsâ'nın haberini hiç duydun mu? Bir başka yerde de sana orduların haberi geldi mi? buyuruyordu. Rasûlullah efendimizin bunaldığı bir atmosferde tarihin en büyük güçlerinden birisi olan Firavun karşısında bir Allah elçisinin galibiyeti, başarısı ortaya konarak Rasûlullah efendimize büyük bir moral, büyük bir destek kazandıracak Rabbimiz. Mûsâ (a.s) nın Firavunla kavgası gerçekten kitabımızın pek çok yerinde anlatılır. Rabbimizin Resûlüne destek olarak sunduğu bu habere gerçekten bugün bizim çok ihtiyacımız var. Dün bunaldığı, zorlandığı bir ortamda peygamberimize ve beraberindeki mü'minlere gündem olan bu haber inşallah bugün bizim de gündemimiz olsun. Çünkü Allah yolunun yolcularına

dün de, bugün de bundan daha büyük bir destek olamaz. Hak bâtıl savaşlarında, iman küfür savaşlarında yeryüzünün en büyük hadisesi. Gerçekten yeryüzünün en dengesiz bir savaşı. Bakın Rabbimiz başka hiçbir kaynaktan öğrenme imkânına sahip olmadığımız Rabbimizin haberi şöyle başlıyor:
10. "Bir vakit o hani bir ateş gördü de ehline: "Durun!" dedi; benim gözüme bir ateş ilişti, belki size ondan bir yalın kor getiririm, yahut orada bir yol kılavuzu bulurum!"

Evet Mûsâ (a.s) bir ateş görmüştü. Ailesine dedi ki ben bir ateş gördüm, siz burada bekleyin, ben ona ünsiyet ettim. Ben bana teselli verecek bir şey gördüm. Bu ateş bana sevimli geliyor. Siz burada bekleyin de ben gidip o ateşten bir parça, bir kor alıp getireyim, ya da belki onun yanında bir yol rehberi bulurum.

Medyen'deki gizlenmesinin arkasından Mısıra dönüşünde cereyan eden bir hadiseyle başlıyor Rabbimiz. Mûsâ (a.s) Medyenden tekrar doğup büyüdüğü Firavunun ülkesi Mısıra dönüyordu. Tabii yolu o ıssız Sina çölünden geçecekti. İşte Allah'ın elçisi Sina'dan Mısır'a doğru gelirken çölde yolunu kaybeder. Yanında hanımı ve çocukları da olduğu halde soğuğu şiddetli bir gecede çölde yolunu şaşırır. Bir taraftan da bir adam öldürerek kaçtığı Firavunun topraklarının, karakollarının yakınlarındadır. Hâlâ içinde bir korku vardır. İşte böyle bir atmosferde, ne tarafa gideceğini de bilemez bir vaziyette, gece uzakta yanan bir ateş görür. Hanımına ve çocuklarına der ki siz burada beni bekleyin. Ben şu ateşten bir parça getireyim ki ısınasınız, ya da belki orada bize yol gösterecek birilerini bulurum der ve çocuklarını orada bırakıp ateşe doğru gider.

11. "Mûsâ ateşin yanına gelince: "Ey Mûsâ! " diye seslenildi:"

Ateşin yanına vardığında kendisine ey Mûsâ! diye seslenilir. Evet Mûsâ o ateşin yanına vardığında bir ses Ona hitap eder. Ve işte o anda yeryüzünün en harikulade, en büyük hadisesiyle karşı karşıyayız. Evet yeryüzünde sadece Hz. Mûsâ (a.s) nın karşılaştığı başka hiç kimsenin müşahit olmadığı bir hadise. Rabbimiz bir beşerle konuşuyordu. Mûsâ'ya sesleniyordu. Ne büyük bir hadise değil mi? Sizce de öyle mi? Gerçekten sizce de yeryüzünün en şerefli olayı mıdır bu? Öyleyse kesinlikle bilesiniz ki, Rabbimizin ve efendimizin beyanlarından umarız ki şu anda bizlerin de bu şerefe ulaşma imkânlarımız vardır. Nasıl? İşte şu kitabıyla Rabbimiz bizimle de konuşmaktadır. Rabbimizin bu kitabını elimize alıp okumaya başladığımız andan itibaren kesinlikle bilelim ki Rabbimiz bizimle konuşmaya başlamış ve bizler de Mûsâ (a.s) nın ulaştığı şerefe ulaşmışız demektir.

Unutmayalım ki Mûsâ (a.s) la Turda konuşan Rabbimiz bizimle de Bakarayla, Âl-i İmrân'la, Nisâ'yla, Tâ-Hâ'yla konuşacaktır. Yeter ki bizler de

elimize bu kitabı alıp Rabb'imizle konuşmaya başlarken Mûsâ (a.s) nın Turun eteklerindeki tavrına benzer bir tavır içine girelim. Rabb'imizle konuştuğumuzun, Rabbimizin huzurunda olduğumuzun ve hayatımızı düzenlemek üzere Rabbimizden mesaj aldığımızın bilincinde olalım. Bilelim ki biz bir insanla konuşmuyoruz. Bu söz insan sözü değil. Bir melek sözü, bir Melik sözü de değildir bu. Göklerin ve yerin sahibi, arşın sahibi, tüm mevcudatın Rabbi, tüm varlıklarının İlâhı ve kendisinden başka da İlâh da olmayan Rabb'imizle konuştuğumuzun şuurunda olalım.

Evet yeryüzünün en büyük buluşması, yeryüzünün en büyük toplantısı, yeryüzünün en büyük zirvesi. Bu zirvenin iki tarafı var. Birisi göklerin ve yerin sahibi ve Mâliki olan Allah, diğeri de bir insan. Yeryüzünde Rabbimizin seçip vahyine odak nokta yaptığı, kendisiyle konuşma şerefine erdirdiği Hz. Mûsâ.

12. "Ben şüphesiz senin Rabb'inim; ayağındakileri çıkar; çünkü sen, kutsal bir vadi olan Tuva'dasın."

Ey Mûsâ! Gerçekten Ben, Ben senin Rabb'inim! Şu anda sana hitap eden, seninle konuşan Rabb'indir! Allah'ın kutlu elçisi Hz. Mûsâ o anda kendisiyle konuşanın gerçekten Allah olduğunu bütün yönlerden ve tüm azalarıyla işitmesinden anlamıştı. Anlamıştı ki bu kelâm Allah kelâmıydı.

Ayağındaki pabuçlarını çıkar, çünkü muhakkak ki sen kutsal Tuva'dasın. Tertemiz, mübarek kılınmış Tuva vadisindesin sen. Anlı-yoruz ki Ona ayakkabılarını çıkartma emri o bölgeye ihtiram sebebiyledir. Yahudiler belki o sebepten ayakkabılarıyla ibadet etmemeye, dua etmemeye özen gösterirler. Ama Allah'ın Resûlü bir hadislerinde siz onların aksine hareket ederek onlara bu konuda muhalefet edin buyurmaktadır.

Tabii Rabbimizin Hz. Mûsâ'ya henüz peygamberlik şeref ve müjdesinden önce böyle bir ayakkabı çıkarma emrinde bulunmasını belki de o anda neye uğradığını bilemeyip şaşkınlık geçiren Mûsâ'yı böyle bir işle meşgul ederek rahatlatmak istemişti Rabbimiz. Bakın Rabbimizin Ona hitabı devam ediyor:

13. "Ben seni seçtim; artık vahiy olunanları dinle:"

Ey Mûsâ, Ben seni seçtim. Seni seçmiş bulunuyorum. Şimdi sen de sana vahiy olunanları dinle. Vahyimi dinle, sözlerime kulak ver. Rabbimiz önce ayakkabılarını çıkartmasını, mütevazı olmasını emretti, sonra da kendisine karşı, vahyine karşı, sözlerine karşı takınması gereken tavrı takınmasını istedi Ondan. Çünkü vahiyden, bilgiden istifade etmenin yolu budur. Eğitimci önce öğreteceklerine karşı talebesinden ilk önce edep ve ciddiyet istemelidir. Nitekim eğitimcilerin en büyükleri olan Allah elçileri kendilerine inananlardan ilk önce

takva ve itaat istemişlerdir. İnsanlara Allah bilgisi öğretmek isteyen muallimler de, onlardan vahiy öğrenmeye talip olanlar da buna çok dikkat etmelidirler.

14. "Şüphesiz Ben Allah'ım, Benden başka İlâh yoktur; Bana kulluk et; Beni anmak için namaz kıl."

Şüphesiz ki Ben Allah'ım. Benden başka İlâh yoktur. Bana kulluk et, Beni dinle ve Beni zikretmen, beni hatırlaman, beni hatı-rında canlı tutman, hep beni yüceltmen için namaz kıl. Beni anlamak, Beni tanımak için namaz kıl. Benimle ilgi kurmak, benimle diyalogu kesmemek için namaz kıl. Namaz kıl değil de namazı ikâme et. Yâni namazı ayağa kaldır, hayatını düzenleyecek mesaj almak üzere namazı ikâme et.

Evet dikkat ederseniz tevhidden sonra, Allah'tan başka İlâh olmadığını kabulden sonra hemen namaz isteniyor. Namaz Hz. Adem'den bu yana bütün peygamberlerin hayatında değişmeyen ilk ibadettir. Namaz bütün risâlet silsilelerinde ameli farzların ilkidir. Namaz peygamberlerin risâlet, vahiy ve tebliğ yükünü kaldırabilmeleri için onların ilk dayanaklarıdır. Namaz mü'minin mü'minliğini ortaya koyan en baş ve en vazgeçilmez sıfatıdır. Namaz küfürden imana geçişin ilk ameli tatbikatıdır. Namaz mü'mini kâfirden ayıran en belirgin özelliktir. Namaz dinin dışa yansıyan yönüdür. Namaz baştan so-na temizliktir. Namaz Allah'la buluşma makamıdır. İşte Rabbimiz buyuruyor ki ey Mûsâ Beni hatırlamak için, Beni unutmamak, Benden gafil olmamak için namazı ikâme et.

15. "Herkes işlediğinin karşılığını görsün diye, zamanını gizli tuttuğum kıyâmet mutlaka gelecektir."

Kıyâmet muhakkak gelecektir. Onun gelip çatması mutlak sûrette kaçınılmazdır. Ve her bir insan, her bir nefis mutlaka ameliy-le, çabasıyla, değerlendirilmek için Benim huzuruna gelecektir. Ben onu gizli tutuyorum. Kıyâmetin ne zaman gerçekleşeceğini hiç kimse bilmez. Eğer gönderdiğim kitaplarımda kıyâmetin onun vaktini, saatini bildirmeksizin geleceğine dair haberlerim olmasaydı o bütünüyle insanlara gizli kalacaktı. Benim onun zamanını gizli tutmamın hikmeti insanlar onun zamanını bilmedikleri için her an ondan korkup hazırlıklı bulunmalarıdır.

Öyle değil mi? Her şey insanlara gösterilseydi onların tüm çabaları, gayretleri durur ve kokuşmaya mahkum olurlardı. Ama böyle olunca insanlar korku ve ümit arasında kendilerini Rab'lerinin hesabından kurtarmak ve rızasını kazanmak için kalpleri o bilinmez kıyâmet saatine rabıtalı olarak koşturup duracaklar.

Evet herkes yaptıklarının yaşadığı hayatın karşılığını görsün diye Biz mutlaka kıyâmeti gerçekleştireceğiz diyor Rabbimiz. Eğer öyle olmasaydı, herkes yaptıklarından hesaba çekilmeseydi zaten bu dünyanın hiçbir anlamı kalmazdı. Öyleyse kesinlikle bilelim ki zerre kadar bir hayır işlemişsek, bir şer işlemişsek onun karşılığını göreceğimiz, hesabını vereceğimiz bir gün gelecektir.

16. "Buna inanmayan ve hevesine uyan kimse seni ondan alıkoymasın, yoksa helâk olusun."

Buna inanmayan, kıyâmetin kopacağına dair Allah'ın bu kesin haberlerini yalanlayan, vahyi bir kenara bırakıp hevâ ve hevesine tabi olan, hevâ ve hevesini putlaştırıp vahiy yerine ikâme eden kimseler sakın peygamberim seni ondan, ona imandan, onu gündemde tutmaktan, hayatını bu imana bina etmekten, hesaba çekileceğin şuuru içinde bir hayat yaşamaktan alıkoymasın. Aksi takdirde helâke uğrar yok olup gidersin. Sakın ha Allah'ı, Allah'ın kıyâmetini, hesabını, kitabını unutarak dünyaya dalanlar, zevk ve eğlencelerinin peşine düşenler gibi olma. Böylelerine sakın bulaşma, zarar edersin. Tabii bu Mûsâ (a.s) nın şahsında Onun ümmetine ve bize bir uyarıdır.

17. "Ey Mûsâ! Sağ elindeki nedir?"

Sağ elindeki nedir ey Mûsâ? Rabbimiz soruyor. Bilginin sahibi olan, bilgisi tam olan, bilginin kaynağı olan Rabbimiz soruyor. Rabbi-miz elbette Onun elinde bir asa olduğunu biliyor ve görüyor. Belki de biraz sonra elindeki asanın bir mûcizeye konu olacağını hatırlatarak Rabbimiz Onu buna hazırlıyordu. Issız bir çölün içinde, karanlık ve soğuk bir gecede yolunu şaşırmış Mûsâ yolsuzlara yol gösterecek, tüm insanlığa mihmandarlık yapacak. Karanlık gecelerin aydınlatıcısı olacak. İnsanlığa hidâyet ve rahmetin müjdecisi olacak.

Rabbimiz Mûsâ (a.s) la konuşuyor, Ben Allah'ım diyor, Benden başka sözü dinlenecek, kulluk edilecek İlâh yoktur diyor, Beni hatırlamak, Beni unutmamak için namazı ikâme et diyor. Allah en iyi-sini bilir, Mûsâ (a.s) nın heyecanı doruk noktaya vardı ki Rabbimiz Onu rahatlatıyor. Kolay bir mükâleme ortamındaymış gibi hemen soruveriyor. Sağ elindeki nedir ey Mûsâ diye. Bakın Hz. Mûsâ şöyle diyor:

18. "Mûsâ: "O benim değneğimdir, ona dayanıyorum, onunla davarıma yaprak silkerim, ondan daha birçok işlerimde faydalanırım" dedi."

Dedi ki o benim asamdır. Ona dayanırım, onunla davarlarım için ağaçlardan yaprak silkelerim. Ve benim için onda daha başka menfaatler de vardır. Dikkat ederseniz Allah'ın elçisi bilerek sözü uzatmış, kısaca o benim

asamdır deyivermemiştir. Çünkü Mûsâ (a.s) Rabb'iyle bu müthiş buluşma ve konuşma anını biraz uzatmayı dilemiştir. Rabbimiz buyurdu ki:

19,20. "Allah: "Ey Mûsâ bırak onu" dedi. Bırakınca, değnek hemen, koşan bir yılan oluverdi."

Mûsâ (a.s) onu yere bıraktı bir de ne görsün hemen o asa koşan bir yılan oluverdi. Mûsâ (a.s) nın on yıl elinde taşıdığı, koyunlarını güttüğü, yorulduğu zaman yaslanıp dinlendiği, davarları için ağaçlardan yaprak döktüğü, kendisiyle korunduğu o asa birdenbire bir gece vakti Allah'ın izniyle bir yılan oluveriyor. Rabbimiz azametiyle, güç ve kudretiyle tecelli ediyor. Atıyor asayı kıvraklıkta, hareketlilikte koşan bir yılana dönüşüveriyor. Burada Hayye, kitabımızın bir başka âyetinde de Sü'ban deniliyor.

21,23. "Allah: "Onu al, korkma; biz onu yine eski durumuna çevireceğiz. Daha büyük mûcizelerimizi sana göstermemiz için elini koltuğunun altına koy da, diğer bir mûcize olarak, kusursuz, bembeyaz çıksın" dedi."

Rabbimiz buyuruyor ki;ey Mûsâ, onu al ve hiç korkma. Biz onu yine eski durumuna çevireceğiz. Elini koynuna sok, bir hastalık, bir sıkıntı olmaksızın başka bir mûcize olarak bembeyaz bir durumda çıksın. Böylece sana daha büyük âyetlerimizden gösterelim. Elin güneş gibi parlayacak ama asla sana bir zarar vermeyecektir.

Evet düşünebiliyor musunuz? On yıl Medyen'de Firavundan gizlenen Hz. Mûsâ bir anda Tûr'un eteklerinde göklerin ve yerin Rabbi ile karşı karşıya, Onunla konuşuyor. Elindeki asa bir yılan haline geliyor, tekrar onu eline alıyor eski asa halini alıyor, koynuna sokup çıkardığı eli bembeyaz bir nûr kesiliyor. Mûsâ (a.s) rahmet, nimet ve lütuflarla kuşatılıyor. Ve bütün bunların beraberinde gelen bir sorumluluk, bir büyük görev var. On yıl Medyen'de çobanlık yapan Mûsâ şimdi insanlara çobanlık yapacaktı, insanları güdecekti. Bu görev öncesi Rabbimizin takdiriyle böyle bir çobanlık eğitiminden geçirilmişti. Dağda, çölde âdeta gelecekteki görevi için pişirilmiş, olgunlaştırılmıştı. Açlığa, susuzluğa, yoksulluğa, sıkıntıya, mahrumiyete alıştırılmıştı. Çünkü kendisini büyük bir görev bekliyordu. Bakın işte görevi:

24. "Firavuna git, doğrusu o azmıştır."

Firavuna git, çünkü O tuğyan etmiş, azmıştır. Ey Mûsâ, Fira-vun'a git, çünkü O kul olduğunu unutup tanrılık sevdasına kapıl-mıştır. Git çünkü tâğutluk yapmaktadır.Tâğutluk Firavunluk demektir. Allah'a kafa tutmak, hayat programını Allah'a sormadan yaşamak, Allah karşısında benlik iddiasında bulunmak, varlık iddiasında, bilgi, güç, kuvvet iddiasında bulunmak demektir. Allah'ın hayata karışırlılığını reddetmek, Allah'ın vahyini, Allah'ın yasalarını

reddedip onun ye-rine kendi yasalarını ikâme iddiasında bulunmak demektir. Ben kendi hayatımı kendim yaşarım. Benim de aklım var, benim de bilgim, benim de keyfim var, bu hayatı nasıl yaşayacağımı ben de bilirim diyerek Allah'ın gönderdiği hayat programını diskalifiye eden kişi tâğuttur.

Rabbimiz Mûsâ (a.s)'a emrediyor ve:Git Firavun'a O azmıştır. Hz. Mûsâ daha önce sarayında büyüdüğü, gençlik yıllarında adamlarından birini öldürerek kaçtığı Mısıra, Firavunun ülkesine tekrar gönderiliyordu. Azgınlaşan, tâğutlaşan Firavunu uyarmak, Onu kulluğa çağırmak ve Onun elinde köleleştirilmiş müslümanları, İsrâil oğullarını Allah'a kulluğa ve özgürlüğe dâvet etmek görevini alıyordu Allah'tan. Çünkü artık büyük irade Firavun ve saltanatının, Firavun ve azgınlığının, zulmünün bitişine karar vermişti. Bu zirvede bunun kararı alınmış ve uygulamaya konulacaktı. Bakın hadise şöyle gerçekleşiyor:
25,35. "Mûsâ: "Rabbim! Göğsümü genişlet, işimi kolay-laştır, dilimin düğümünü çöz ki sözümü iyi anlasınlar. Ailemden kardeşim Harun'u bana vezir yap, beni onunla destekle, onu görevimde ortak kıl ki, Seni daha çok tesbih edelim ve çokça analım. Şüphesiz Sen bizi görmektesin" dedi."

Evet Rabb'inden bu emri alan Hz. Mûsâ dedi ki, Rabbim, göğsümü genişlet, sadrımı şerh et. Ben böylece dünyanın basitliğini bileyim, âhiretin yüceliğini anlayayım. Sana kulluğa koşayım. Ölüm gelmeden önce ona hazırlıkta bulunayım.

İnşirâh-ı sadrı böyle anlamaya çalışıyoruz. Hz. Mûsâ Rabbimi-zin kendisine yüklediği bu risâlet vazifesini, Firavun ve toplumuna gidip o azgın insanları uyarma işini, bu çok zor işi Allah'ın istediği gibi icra edebilmek, Allah düşmanları karşısında yıkılmadan ayakta durabilmek, onlardan gelebilecek tehlikelere karşı sabırla göğüs gerebilmek için Rabb'inden kalbine bir dayanıklılık, bir cesaret, bir genişlilik istiyordu. Elbette O Allah'ın yeryüzünde seçtiği bir elçi olarak, Allah'ın yeryüzünde istediği kulluğun pratik örnekleyicisi, göstericisi olarak, bir üsve olarak hem bu vahye dayanıcı, hem de onu bizzat icra edici olmalıydı. Elbette karşısındaki amansız düşmanlarına karşı, açlığa susuzluğa karşı, dertlere ıstıraplara karşı, reddedişlere, alaylara, yalanlamalara karşı göğüs gerebilme güzüne, cesaretine, tahammülüne sahip olmalıydı. İşte İnşirâh-ı sadır Allah tarafında elçilerine verilen bir güç, bir destek, bir cesaretti ki Mûsâ (a.s) Rabbimizden onu istiyordu.

Ya Rabbi benim işimi kolaylaştır, görevimi, yüklediğin vazife-mi kolay kıl. Bu risâlet görevimi, bu uyarı misyonumu kolayca icra et-me imkânı ver. Şu dilimin bağını da çözüver ya Rabbi. Dilimdeki bağı da çöz ki sözümü anlasınlar.

Ehlimden birini de bana vezir kıl, yardımcı kıl ki bu kardeşim Harun olsun. Onunla beni destekle, güçlendir ya Rabbi. Bu işimde, bu görevimde Onu bana ortak kıl. Ona da elçilik ver ki seni çok çok yüceltelim. Seni hep gündemde

tutalım. Senin istediğin kulluğu icra ederek tesbih edelim. Sen nasıl tanınacaksan seni öylece tanıyalım. Sana nasıl hamd edilecekse öylece hamd edip, nasıl övüleceksen se-ni öylece övelim. Nasıl gündeme alınacAksân Seni öylece gündemimize alalım. Seni çok zikredelim, seninle yücelelim, sana kullukla şe-ref kazanalım. Senin zikrinle, senin şanınla dünyayı yüceltelim, bizim zikrimiz, fikrimiz hep sen ol. Şüphesiz ki Sen bizi görüyorsun, bizim halimize muttalisin, biz sadece Sana muhtacız, sadece Senden isti-yoruz ve böyle zorlu bir görevde ancak Senin yardımınla başarılı olabiliriz. Bize yardım et, bizi destekle ya Rabbi. Değilse ben kendi kendime ne yapabilirim? İşte gücüm belli, imkânım belli, konuşmam belli.

Mûsâ (a.s) nın dilimdeki bağı çözüver ya Rabbi şeklindeki duasını, kimileri işte Onun dilinde bir kekemelik vardı filan diye anlamaya çalışmışlar. Halbuki durum hiç de öyle değil gibi. Bakın bu konunun anlatıldığı Şuarâ sûresinde de şöyle deniyordu:

Mûsâ: "Rabbim! Doğrusu beni yalanlamalarından korkuyorum; göğsüm daralıyor, dilim açılmıyor. Onun için Harun'a da elçilik ver. Onların bana isnat ettikleri bir suç da vardır. Beni öldürmelerinden korkuyorum" demişti.”
Şuarâ 12,14)

Evet orada da diyordu : Sözümü dinleyip de aldırış etmeme-lerinden, bana inanmamalarından korkuyorum. Onun içindir ki göğsüm daralıyor, lisanım intikal etmiyor, yâni derdimi anlatamama endişem var. Bir de onların benim aleyhime kullanabilecekleri, beni peşin peşin suçlayabilecekleri bir suçum da var. Ben daha önce bir adamlarını öldürüp kaçmış birisiyim. Ben onlar nazarında suçlu birisiyim. Kor-karım ki beni dinlemeyebilirler. Bunun için Ya Rabbi Harun’u da gönder! Yâni bu görevi Harun’a da ver! Onu da Peygamber yapıp, benimle beraber Ona da elçilik veriver ya Rabbi diyor.

Mûsâ (a.s) da bir suçluluk halet-i ruhîyesi var. Diyor ki; ya Rabbi, ben küçüklüğümden beri günâh psikozu, suçluluk psikozu içinde olduğumdan dolayı, beni reddedecekleri korkusundan dolayı bocalayıp dilim sürçebilir, dilim dolaşabilir, onun için yanıma kardeşim Harun’u da ver ya Rabbi! şeklinde anlıyoruz. Yâni dilinde herhangi bir rahatsızlık filan yoktur da daha önce bir adam öldürüp Mısırdan, Firavunun ülkesinden Medyen’e kaçtığı için suçluluk halet-i ruhîyesiyle belki anlatacaklarımı rahat anlatamam diyordu Hz. Mûsâ (a.s). Yâni ya psikolojik bir destek, ya da biyolojik bir destek olarak Harun’u isti-yor yanına.

Çünkü bakıyoruz Allah’ın elçisi Hz. Mûsâ (a.s) kendilerine gel-diği zaman ne Firavundan, ne de başkalarından böyle bir itiraz göremiyoruz. Hayrola ey Mûsâ! Ne oluyor? Bak sen konuşmayı bile doğ-ru dürüst beceremiyorsun. Allah

senin yerine daha fasih konuşan biri-ni niye göndermedi? diye hiç kimseden böyle bir itiraz göremiyoruz. Ve Firavuna gittikleri andan itibaren hep sahnede olan, konuşan, mü-câdele veren de Mûsâ (a.s) dır.

Mûsâ (a.s) Risâlet görevini alır almaz böyle diyor. Ya Rabbi şimdi ben adam öldürüp kaçtığım bir ülkeye dönüyorum. O ülkenin zalim hükümdarı yıllarca ben doğmayayım diye, ben gelmeyeyim diye yıllarca benim kavmimin, İsrâil oğullarının erkek çocuklarını öldürdüğü, kadınlarını hayasızlaştırdığı, erkeklerini köleleştirip en zor şartlar altında çalıştırdığı bir ülkeye gidiyorum. Bu durumda senin yardımın olmaksızın kendi başıma ben nasıl muvaffak olabilirim? İnsanlara kar-şı seni unutturarak tanrılığını iddia eden, senin yasalarını ilga edip kendi yasalarını zorla topluma empoze etmiş, bir ayağını Karun'un, diğer ayağını da Bel'am'ın omzuna basmış kazıklar sahibi, insanlara eziyet ve işkence yapmada zirvede, kullarını öldürüp hayasızlaştırmada şedit mi şedit, siyasal, ekonomik ve askeri güç bakımından eşi benzeri olmayan Karun'u, Bel'am'ı, orduları, askerleri olan bir Firavuna gidiyorum. Tek başıma onun karşısına çıkacak ve onu İslâm'a dâ-vet edeceğim.

Ve bu arada onun zulmünden kurtarmaya gittiğim benim kav-mimin, İsrâil oğullarının durumu da hiç de iç açıcı bir manzara arz et-miyor. Beni anlayamayacak kadar her şeylerini kaybetmişlerdir. Anlasalar bile korkularından benim yanımda yer alamayacak bir durumdalar. Yıllar yılı Firavunun zulüm ve işkenceleri altında, Firavun sisteminin materyalist eğitim sistemi kıskacında müslümanlıklarını unutmuş, namuslarını iffetlerini, şahsiyetlerini kimliklerini kaybetmiş, tarihlerini hafızalarını yitirmiş bir durumdalar. Ne olur şu istediklerimi bana lütfet de beni her iki gruba karşı da galip getir ya Rabbi.

36,39. "Allah: "Ey Mûsâ! İstediğin sana verildi" dedi, "Zaten sana başka bir defa da iyilikte bulunmuş ve annene vahiy edilmesi gerekeni vahy etmiştik: Mûsâ'yı bir sandığa koy da suya bırak; su onu kıyıya atar, Bana da, ona da düşman olan biri onu alır. Ey Mûsâ! Gözümün önünde yetişesin diye seni sevimli kıldım."

Rabbimiz buyurdu ki ey Mûsâ muhakkak ki istediğin sana ve-rilmiştir. Ne istemişti? İnşirâh-ı sadır istemişti Rabbimizden. Sadrının, göğsünün şerhini, cesaret, şecaat, metanet ve sabırla, dayanıklılıkla doldurulmasını istemişti. Rabbimiz buyurdu ki evet ey Mûsâ, sana şerhu's sadır verilecek. Sana bir kalp itminanı, bir gönül ferahlığı verilecek. Ölüme hazır olacaksın. Cennet ve âhiret gözünde, gönlünde büyüyecek, dünya önünde küçüldükçe küçülecek. İşini kolaylaştıracağım, önünü açacağım. Dilindeki o bağı çözeceğim. Seni o suçluluk psikozundan kurtaracağım. Güzel ve rahat konuşacaksın, konuşmanı anlaşılır kılacağım.

Ve kardeşin Harun'u da sana vezir, yardımcı, peygamber kılacağım. Onu bu risâlet işinde sana ortak ve destek yapacağım, O da bir peygamber olacak. Artık işini Onunla paylaşacaksın. Rabbinizi çok çok zikredecek, Beni gündeminize alacak, Benimle, Benim zikrimle şereflenecek, yüceldikçe yüceleceksiniz.

Baksana başka kereler de, başka zamanlar da biz sana yardımda bulunmamış mıydık? Başka ortamlarda da sana lütuflarda bu-lunmuştuk, sana iyilikte bulunmuş, yardımımızı üzerinden eksik etmemiştik. O gün seni yalnız ve yardımcısız bırakmayan biz şimdi mi bırakacağız? Hayır hayır, sen bu konuda hiç tasalanma. Biz hep senin yanında ve yardımızda olduk, burada da seni yalnız bırakmayacağız. Sen bize güven ve bizim senden istediğimiz kulluğu yerine ge-tirmeye yönel, gerisini merak etme diyor Rabbimiz. Tabi arkasında böyle bir Allah desteği olan bir kişi kimden ve neden korkacak da? Kimden çekinip ürkecek de? Keşke müslümanlar güç kaynaklarının bir farkına varmış olsalardı. Kimin safında olduklarının, kimin desteğinde olduklarının bir bilincine ermiş olsalardı, elbette onlar şu içinde bulundukları durumdan çok farklı olacaklardı. Ve tabi eğer bu silahı karşılarındaki kâfirlere karşı bir kullanabilmiş olsalardı. Onlar da kiminle savaştıklarının, kime kafa tuttuklarının bir farkına varabilmiş olsalkardı.

Hani hatırlasana ey Mûsâ, Biz senin annene bir vahiyle vahy etmiştik. Demiştik ki annene onun için, çocuğun için bir tabut yap. Mûsâ'yı o tabutun içine koy ve içindekini denize bırak. Deniz de onu sahile taşısın. Bana da, ona da düşman olan biri onu alır diye annene vahy etmiştik. Ey Mûsâ! Gözümün önünde yetişesin diye seni sevimli kılmıştım. Düşünsene, hatırlasana. Yâni bilesin ki ey Mûsâ, Bizim sana olan lütfumuz, rahmetimiz, nimetlerimiz sadece şimdi değil çok önceleri de Biz sana nimetimizi ulaştırıyorduk, şu anda da Bizim rahmetimiz altındasın, bilesin ki yarın da bu rahmetimizi senden esirgeyip uzak etmeyeceğiz.

Ezilen, köleleştirilen İsrâil oğullarının arasında uzun zamandan beri, ta İbrahîm (a.s)'dan bu yana bir söz dolaşıyordu. İsrâil oğullarının içinden İbrahîm (a.s) in torunlarından bir çocuk çıkacak, bir Mûsâ dünyaya gelecek bu Mûsâ onları kölelikten kurtaracak, Firavununun mülkünü yıkacak, saltanatını yerle bir edecek. Zulüm üzerine bina edilen o sitemin defterini dürecek. İşte İsrâil oğullarının arasında yaygın olan bu söz zalim Firavunların uykusunu kaçırıyor, aklını başından alıyordu. Alçak Firavun da Mûsâ'nın gelmemesi ve sistemlerinin yıkılmaması için tedbirler alıyordu. Bunun için de İsrâil oğullarından doğan bütün erkek çocuklarını öldürüyorlardı. Bunlardan birisi mutlaka Mûsâ'dır diye, bir Mûsâ gelmesin diye binlerce Mûsâ can veriyordu.

Sosyolojik bir tahlille diyoruz ki aslında tüm egemen güçler, yeryüzündeki tüm hakim güçler, tüm müstekbirler, tüm sömürgeci ve zalim güçler, yâni dünya üzerinde küfrü, şirki ayakta tutmaya devam eden tüm tâğutî güçler ezdikleri, sömürdükleri, kanını emdikleri toplulukların bir gün akıllarını başlarını alıp, tüm kelepçeleri ve prangaları çözüp kendilerinden hesap sormak üzere karşılarına dikileceklerini biliyorlar. Kesinlikle biliyorlar ki bir gün bu mazlumlar uyanacak ve kendilerinde hesap soracaklar. İşte bunun bilincinde olan bu zalimler bunun korkusuyla hafakanlı geceler ve korkulu rüyalarla bir ömür sürerler. Ha uyandılar ha uyanacaklar. Zincirleri ha kırdılar ha kıracaklar, silahlarına ha davrandılar ha davranacaklar diye ödleri kopmaktadır. Kesin bilirler ki bu köleler bir gün uyanacak ve bir gün tüm bu zulümlerinin hesabını vermekle karşı karşıya geleceklerdir.

Bu sosyolojik kuralı bildikleri için aman bu İsrâil oğulları bize kafa tutacak sayısal güce ulaşmasınlar, bu nüfuza ulaşmasınlar diye onların doğan erkek çocuklarını öldürüyorlardı.

Ama bunu yaparken de şunu unutuyorlardı zalim Firavun oğulları. Bu yasa Allah'ın yasasıydı. Yasayı koyan Allah'tı. Onları bu akıllara durgunluk veren tedbirleri takdiri bozamayacaktı. Zulüm ilelebet yaşamayacaktı. Ve daima mazlumlar, ezilenler, zulme uğrayanlar bir gün Allah'ın yardımıyla zalimlerin hakkından geleceklerdi. Ve nitekim bakın Mûsâ gelmesin diye binlerce Mûsâ'nın kanına giren Firavun bir gün Mûsâ'yı kendi kucağında, kendi sarayında buluverecekti.

Evet öldürdüler Mûsâları, öldürdüler İsrâil oğullu müslümanların erkek çocuklarını. O kadar çok kıyım yapıldı ki, doğan bütün er-kekleri öldürünce de bu defa işlerinde çalıştıracak insan kalmayıverdi. Kendilerine hizmet edecek, en kötü işlerde çalıştıracak bu kölelerin sayısı azalınca, böyle bir korku gündeme gelince şöyle bir karara vardılar. Dediler ki bunları bir yıl öldürelim ertesi da canlı bırakalım. Böylece hiç olmazsa biraz biraz işlerimizi gördürecek köle bulabilelim. Evet böyle yapıyorlar sağ bıraktıklarını da köleleştiriyorlardı. Onları en ağır işlerde çalışmaya mecbur bırakıyorlardı. Ehram yapımı, inşaat işleri, tarla tapan işlerinde hizmetçilik işlerinde çalıştırıyorlardı. Var-lıklarının tek sebebi de işte buydu. Erkeklerinin kimileri öldürülüp kimileri de böyle ezilmeye mahkum edilince de bu İsrâil oğullarının kadınları Firavun oğullarının elinde oyuncak durumuna düşüyordu.

Elbette erkekleri olmayan kadınlar toplum içinde tamamen iffetsiz ve hayasız hale geliyordu. Ve işte bu uygulama devam ederken Mûsâ (a.s) nın annesi çocuğunu dünyaya getirir. Tabii ölüm senesi, kıyım senesi dünyaya getirdiği için de Mûsâ'nın annesi sıkıntılıdır. Cellatlar ha geldiler, ha gelecekler

korkusu içinde kıvranmaktadır. Çünkü mahallede kapı, kapı dolaşıyorlar ve haber aldıklarını hemen öldürüyorlar. Düşünün bir kadın için, bir anne için daha yeni dünyaya getirdiği bir çocuğunun gözleri önünde öldürülmesi, canciğer yavrusunun öldürülmesine şahit olması onun için nasıl bir azaptır değil mi?

Ama yeryüzünde Allah'la savaşa tutuşmuş, yeryüzünde Al-lah'a hayat hakkı tanımayan, Allah'ı silmeye çalışan tüm zalimlerin, tüm tâğutların özelliği işte budur. Ölsün Mûsâlar, ölsün müslümanlar ve onların sistemleri, onların egemenlikleri devam etsin. Ne önemi var ki bu ölenlerin? İsterse milyonlarcası ölsün, yeter ki onların hege-monyaları devam etsin. Yeter ki bu çocuklara harcanacak paralar on-ların kursaklarına gitsin. İşte şu anda da öldürüyorlar. Daha ana Rahîmlerine düşmeden propagandalarla öldürüyorlar.

Ana rahmine düşenleri öldürüyorlar. Doğanları dinsiz bıraka-rak, din eğitiminden mahrum bırakarak, materyalist bir eğitim sisteminin kucağında öldürüyorlar, öldürüyorlar, öldürüyorlar. Niye? Ama bu mar günün birinde sayısal çoğunluğa ulaşıp ta bize kafa tutabilecek bir konuma gelmesinler diye. Firavunlar hiç değişmiyor. Tüm Fira-vunlar, tüm zalimler böyle isterler. Önemli olan onların zulüm ve sömürü düzenlerinin devamıdır.

Onlar istedikleri kadar öldürsünler, onların bu tedbirleri Al-lah'ın takdirinin önüne geçemeyecektir. İşte o çocuk dünyaya gelecek ve bu Mûsâ kendisinin gelmemesi adına öldürülmüş binlerce Mûsâ'ların kanları kendi vücudunda timsalleşmiş olarak bir gün Firavunun karşısına çıkıp hesap soracaktır. Ve sonunda yeryüzünün en güçlü devleti yerle bir olacaktır. Çünkü Allah desteğindeki bir mü'min karşısında duran tüm dünya bile olsa ne ifade edebildi ki? İşte bunu hatırlatır Rabbimiz Mekke'nin bir avuç garibanlarına. Bunu hatırlatır Rabbimiz yirminci asrın mus'tazaf'larına. Ey müslümanlar! En kötü şartlar altında bile olsanız üzülmeyin! İşte bu Allah sizinle beraberdir! Siz ona lâyık kullar olduktan sonra korkmayın Allah size yardım edecektir! müjdesi verilir hepimize.

Hem de bugün siyah dünyasıyla, Afrika ve Asya dünyasıyla müslümanların bulunduğu bölgelerde aynen dünkü Firavun oğullarının İsrâil oğullarının üzerinde uyguladıkları bir yöntemle müslüman-ların çocuklarının öldürüldüğü, yeryüzünde oluk oluk müslüman kanının akıtıldığı, müslümanların köleleştirilip efendilerinin ülkelerinde en kötü şartlar altında çalıştırıldığı, müslüman ülkelerin servetlerinin efendi ülkelere aktarıldığı bir dönemde bu âyetiyle Allah müslümanlara bu mesajı veriyordu.

Ey müslümanlar üzülmeyin bakın İsrâil oğulları içinden çıkan bir Mûsâ tek başına Allah'ın yardımıyla Firavunlar sitemini yerle bir edip toplumunu kölelikten kurtarmışsa sizin içinizden çıkacak bir kurtarıcı da size izzet ve

şerefinizi yeniden iade edecektir. Çünkü mülkün sahibi sadece Allah'tır. Onu kime vereceğini çok iyi bilmektedir. Elverir ki Rabb'inizi Rab olarak tanıyın, Rabb'inizin kitabını yegâne çözüm bilip ona yönelin.

Evet Mûsâ'nın annesi çocuğunu doğurur ve şaşkınlık içinde ne yapacağını bilmez bir vaziyette kıvranırken Rabbimiz ona vahy eder. Tehlikeyi sezdiğin an onu bir sandığa, bir sepetin içine koy ve Nil'e terk et ve Rabb'ine tevekkül et. Tıpkı atan İbrahîm'in kucağında küçücük İsmail'le birlikte ıssız bir çölün ortasında bırakıp giderken tevekkül ettiği gibi. Hacer'in o çölün ortasında Allah'a güvendiği gibi. İşte Mûsâ (a.s) nın annesi de Rabb'ine tevekkülünü gösteriyor ve ço-cuğunu bir sepetin içine koyup Nil nehrine terk ediyor.

İşte Rabbimiz Mûsâ'nın hiç haberinin olmadığı bu hadiseyi Ona anlatıyor. Ve buyuruyor ki ey Mûsâ, kendimden bir sevgiyi Ben senin üzerine atıverdim. Gerçekten Benim sana sevgim var. Ve unut-ma ki sen hep Benim gözetimim altında olacaksın. Sürekli gözümün önünde, korumam altında olacaksın. Ben seni seviyorum ve başkalarına da sevdireceğim.

Evet anası bıraktı onu nehre. Gitti, götürdü onu nehir sahile. Sahilin kenarında da Firavunun sarayı vardır. Firavunu ve hanımını gezintiye çıkarır Allah. Çünkü senâryoyu yazan, her şeyi takdir eden Allah'tır. Bakıyorlar ki ilerden bir sepet geliyor kendilerine doğru. Yaklaştı, yaklaştı baktılar ki içinde nûr topu gibi güzel mi güzel bir çocuk. Bunu gören Firavunun karısı hemen çocuğu kucağına alır, çocuğu olmayan bir kadın şefkati ve sevinciyle onu elinde hoplatmaya başlar ve al sana bir çocuk! Onunla gözün aydın olsun! Diyerek çığlıklar atan Firavunun karısının sevinci gündemdedir. Mûsâ'yla sevinip coşan, Allah tarafından sevgisi o çocuk üzerine düşürülen bir kadının sevinç çığlıkları. Zalim Firavunun zalimliği üzerindedir o an. Senin gözün aydın olsun kadın! O asla benim göz aydınlığım olamaz der. Ben böyle bir çocuktan göz aydınlığı filan istemem diyen bir zalimin, bir bedbahtın, bir şakinin karısı çocuğu kucağında sıkıca tutar ve ona sahiplenir.

Hani Rabbimiz ey Mûsâ, Ben seni seviyorum ve seni sevdireceğim buyurmuştu ya, işte sevdiriverdi o kadına. Evet kadının ısrarıyla çocuk alınır. Gerçekten de ilerde o kadının gözü o çocukla aydın olacaktır. Ama bedbaht, zalim Firavunun gözü onunla asla aydın ol-mayacak, o çocuk onun yıkılışına, kâfir ve zalim olarak bu dünyadan göçüp gitmesine sebep olacaktır. Evet bir tarafta bu tablo, diğer tarafta da çocuğunun âkıbeti konusunda merak içinde olan Mûsâ'nın annesi ve kız kardeşinin tablosu var. Bakın Rabbimiz buyuruyor ki:
40. "Kız kardeşin Firavunun sarayına giderek: "Ona bakacak birini size göstereyim mi? diyordu. Böylece, annen üzülmesin, sevinsin diye, seni ona iade etmiştik. Sen bir cana kıymıştın, seni üzüntüden kurtarmış ve seni birçok musîbetlerle denemiştik. Bunun için Medyen halkı arasında yıllarca kalmıştın.

Sonra, ey Mûsâ, peygamberlik görevini yüklenecek bir yaşa gelince dönüp geldin.”

Hani hatırlasana, sen nehre bırakıldığın zaman kız kardeşin yürüyor, seni takip ediyor, seni araştırıyordu. Annen senin arkandan kız kardeşini yollamıştı da o seni takip ediyordu. Ve sen Firavunun sarayına girince orada hiçbir kadının göğsünü almıyordun, kimsenin göğsünden süt emmiyordun da, çünkü biz başka kadınların sütünü sana haram etmiştik de böylece seni annene döndürmek istiyorduk. Seni senin için yanıp tutuşan öz annenle buluşturacaktık. Biz böyle takdir etmiştik. Bu işi Biz ayarladık. Seni takip eden kız kardeşin saraya girerek dedi ki bu çocuğu emzirecek, bu çocuğa tekeffül edecek bir aile tanıyorum, onu size haber vereyim mi? Bu konuda size delalet edeyim mi? Böylece annen üzülmesin, sevinsin istedik. Haydi şimdi ananın gözü aydın olsun. Annen üzülmesin diye seni ona döndürdük. Seni annenin sütüyle besleyip Bizim gücümüzü, kudretimizi, her şeye kadir olduğumuzu, her şeye egemen olduğumuzu Firavuna ve tüm dünyaya gösterelim diye işte böyle yaptık.

Varsın zalim Firavun tedbirler alsın. Varsın yasa çıkarsın tüm müslüman çocuklar ölecek diye. Allah da yasa koyuyor Mûsâ doğacak diye. Allah da yasa koyuyor Mûsâlar galip gelecek diye. Fira-vunlar, zalimler, despotlar, Allah düşmanları yok olacak diye. Bakın bakalım kimin gücü geçerli? Bakın bakalım kimin yasası geçerli? Fi-ravun mu? Firavunlar mı? Allah düşmanları mı? Yoksa Allah mı? Kim egemen? Kim güçlü? Kimin elindedir hâkimiyet? İşte yeryüzünün en güçlü ordusuna, en güçlü askerine sahip bir Firavun ve kendisini yı-kacak çocuk kucağında büyüyor. Kendisini yıkacak çocuktan habersiz. Tüm zalimlerin bir gün kendi açtıkları okullarda yetişenlerin kendilerini yıkacaklarından hiç şüpheleri olmasın. Bu bir Allah yasasıdır ve hiç kimse ne tedbir alırsa alsın, bunun önüne geçemeyecektir.

Tur’un eteğindeki konuşma devam ediyor. Rabbimiz buyuruyor ki, ey Mûsâ sen orada, Firavunun sarayında büyümüştün de gençlik yıllarında Firavunun adamlarından bir adam öldürmüştün bundan dolayı Firavundan korkarak keder ve sıkıntı içine düşmüştün de seni bu gam ve kederden kurtarmıştık. Seni bu sıkıntılı dönemlerden geçirmiş ve hepsinden kurtarmıştık. Onun için yıllarca Medyen ehli içinde kalmıştın. Orada Şuayb peygamberin yanında on yıl çobanlık yapmıştın. Saraydan, Firavunun yanından çobanlığa döndürdük seni. Bunu biz yaptık. Çobanlıkla seni eğittik. İlerde mazlumları, köleleri eğitme deneyiminden geçirdik seni. Çölde açlığa, susuzluğa, mahrumiyete katlanmaya alıştırdık seni. Eğer sarayda peygamber olsaydın o zaman asla yoksul, gariban insanların dünyalarını bilemeyecektin. Onlarla birlikte böyle bir özgürlük kavgasının içine giremeyecektin. Böyle bir kavgayı götüremeyecektin. İşte bunun için seni sarayda büyüttük ama çöle getirdik. Ve şimdi bu olgunluğu kazandırdıktan sonra seni oraya gönderiyoruz. Ve işte ey

Mûsâ, peygamberlik görevini yüklenecek bir yaşa gelince dönüp oraya gidiyorsun. İşte bir kader, bir yasa ile, bizim emrimizle tekrar ayrıldığın ülkeye dönü-yorsun.

41. "Seni kendim için ayırdım."

Bilesin ki seni nefsim için, kendim için seçtim. Seni seçtikle-rimden kıldım. Seni peygamber yaptım. Seni elçiliğime kabul ettim.

42. "Sen ve kardeşin, âyetlerimle gidin; Beni anmakta gevşek davranmayın."

Sen ve kardeşin âyetlerimle git. Benim zikrimden de asla gafil olma. Sakın Beni unutma. Sakın Benim âyetlerimden, Benim kulluk programımdan gaflet içinde olma. Sürekli beni yücelt ve benimle yücelmeyi hedef bil. Sakın Ben konusunda, Benim arzularım konusunda gevşek davranma. Hep Beni hatırla, hep Bana güven, hep Benim desteğimi yanında bil, hep Bana kul ol, hep Beni dinle, hep Bana yalvar yakar, haydi yolun açık olsun.

Tur'daki zirve, Tur'daki konuşma burada sona eriyor. Eğer Rabbimizin âyetleri arasındaki boşlukları kitabımızın başka âyetleri aracılığıyla dolduracak olursak, tabii en doğrusunu Allah bilir, şöyle diyeceğiz: Mûsâ (a.s) Tur'un ilerisinde bıraktığı eşine ve çocuklarına döner. Onları oradan alıp Mısıra doğru hareket eder. Mısırda kardeşi Harun'u bulur. Ona başından geçenleri bir bir anlatır. Harun'un da Allah tarafından bir peygamber olarak görevlendirildiğini kendisine müjdeler. Ve işte bundan sonra Rabbimiz artık ikisine birden tekrar görevlerini hatırlatmak üzere şöyle seslenir:

43. "Firavuna gidin, doğrusu o azmıştır. Ona yumuşak söz söyleyin, belki öğüt dinler veya korkar."

Ey Mûsâ ve ey Harun, ikiniz birlikte Firavuna gidin, çünkü az-mış, tâğutluk yoluna girmiştir. Evet her ikisine birden bir emir verilir. Gidin, o azgınlaşmış, haddi aşar olmuştur. Ona gidin ve yumuşak söz söyleyin. Hak söz söyleyin. Doğru söz söyleyin ama bunu yumuşak bir tarzla söyleyin. Çünkü o zaman belki O nasihatten faydalanır, belki aklını başına alır da kurtulanlardan olur. Evet iki şerefli Allah elçisi bir şerefsizin ayağına gönderiliyor. Öyleyse bizler de şu anda böyle şerefsizlerin ayağına gitmek zorundayız. Gideceğiz bizler de çağdaş Firavunlara. Ama şu iki şeyi unutmayacağız.

1: Allah adına gideceğiz, Allah'ın âyetleriyle gideceğiz.

2: Onlara kavl-i leyyin söz söyleyeceğiz. Hak söz söyleye-ceğiz, İslâm sözü söyleyeceğiz ama yumuşak söyleyeceğiz. Onları kırıp dökmeyeceğiz.

Birinciye bir daha dikkat çekeyim. Gittiğimiz yere Allah'ın âyetleriyle gideceğiz. Elimizde kitapla gideceğiz. Konuşacaklarımız kitaptan olacak. Konuşmalarımızı kitapla destekleyeceğiz. Kendi plan ve projelerimizle, kendi fikirlerimizle gitmeyeceğiz. Böyle yaparsak, onları Allah'la, Allah'ın âyetleriyle karşı karşıya getirebilirsek kesinlikle bilelim ki karşımızdaki Firavun bile olsa erimek zorunda kalacaktır. Allah'tan bu emri alan Mûsâ ve Harun dediler ki:

45. "Mûsâ ve kardeşi: "Rabbimiz! Onun bize kötülük etmesinden veya azgınlığının artmasından korkarız" dediler."

İkisi dediler ki, Rabbim Onun bize azgınlık yapmasından, kö-tülük yapmasından, zulmetmesinden korkuyoruz. Zaten bu Firavun bizim neslimizi yok etmiş, bizim ailemize olmadık zulümleri, işken-celeri reva görmüş, toplumumuzu köleleştirmiş, ailemize dünyasını zindan etmiş yeryüzünde eşi benzeri görülmemiş bir zalimdir O. Onun için biz korkuyoruz Ondan. Bizi dinlemeyeceğinden, bizi kale almayacağından, bize değer vermeyeceğinden korkuyoruz. Bu durumda biz ne yapalım ya Rabbi? Elimizden ne gelir? diyerek her ikisi de korkmaya, korkularını izhâr etmeye başladılar.

Tabii korkmaya da hakları vardı. İkisi de köle bir toplumun, yıllar yılı ezilmiş, her şeylerini kaybetmiş bir toplumun üyesiydiler. Ve şimdi böyle hiç bir yardımcıları, hiçbir güçleri ve destekleri olmayan iki garip insanın O zalimin sarayına girmeleri bile imkânsız. Düşünebiliyor musunuz? O kadar askeri, o kadar muhafızı atlatıp saraya gi-recekler ve onları İslâm'a, Allah'a kulluğa dâvet edecekler. Bunun zorluğunu bildikleri için Allah'a iltica ediyorlar. Rabbimiz buyuruyor ki bakın:

46,48. "Allah: "Korkmayın, Ben sizinle beraberim; görür ve işitirim. Ona gidin şöyle söyleyin: "Doğrusu biz senin Rabb'inin elçileriyiz. İsrâil oğullarını bizimle beraber gönder, onlara azap etme; Rabb'inden sana bir mûcize getirdik; selâm, doğru yolda gidene olsun! Doğrusu bize, yalanlayıp sırt çevirene azap edileceği vahiy olundu."

Evet işte Allah desteği. Korkmayın, çekinmeyin Ben sizinle beraberim. Ben sizi görüyorum, sizi işitiyorum, siz yolunuza devam edin Ben sizin desteğinizdeyim, arkanızdayım. Allahu Ekber! Allahu Ekber! Bunu duyan bir insan artık korkar mı? Allah desteğinde olan bir insan artık neden? Kimden çekinecek de? Korkmayacaklar, ürkmeyecekler, emin bir şekilde saraya girecekler, Firavunun karşısına dikilecekler ve her şeyin, herkesin sahibinin yardımıyla yeryüzünün en güçlü, en zalim insanını devirecekler.

Gidin Ona ve deyin ki: Firavun, biz senin Rabb'inin elçileriyiz. Biz senin Rabb'in adına geliyoruz. Bizi sana görevlendiren, bizi sana ve toplumuna gönderen Rabb'indir. Biz kendi kendimize gelmedik, söyleyeceklerimiz kendimizden değildir. Kendi fikirlerimizle, kendi planlarımızla gelmedik sana. Biz Allah'ın elçileriyiz. Şu köleleştirdiğin, şu ırzlarını, namuslarını kullandığın, şu alın terlerini istismar ettiğin, şu kanlarını emdiğin İsrâil oğullarını bize ver, artık onlar kölelikten, sömürülmekten kurtulup özgür olsunlar. Çek artık şu gariban müslümanlardan elini. İn artık onların sırtından. Bitsin artık onlara yaptığın zulümler. Yeter artık kanlarını emdiğin. Yeter artık onları soyup soğana çevirdiğin.

Eğer sen kendin müslüman olmazsan bile, zalimliğine, azgın-lığına, kan içiciliğine, tâğutluğuna, Allah'la savaşına devam edeceksen bile, şu müslümanları serbest bırak ta onlar kendi hayatlarını yaşasınlar. Bırak onları kendi inandıkları gibi yaşasınlar. Vazgeç bu garibanları kullanmaktan. Vazgeç bu garibanları Allah'a kulluktan ko-parıp kendi yasalarına kulluğa zorlamaktan. Bırakıver yakalarını da istedikleri gibi inansınlar, istedikleri gibi giyinsinler, istedikleri gibi davransınlar. Onlara azap etmekten elini çek deyin.

Bizler Allah'ın elçileri olarak sana Rabb'inden bir âyetle geldik. Sana Rabb'inin âyetlerini getirdik. Selâm, selâmetlik, esenlik, kurtuluş hidâyete tabi olanların üzerine olsun deyin. Yine Ona deyin ki, bize Rabbimizden vahiy olundu ki azap yalanlayan, yalan sayan, yok farz eden, kaale almayan ve tevella yapan, Allah'tan yüz çeviren, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın elçileriyle ilgilenmeyen kimselerdir. Böyle davrananlar Allah'ın azabını beklesin diye vahiy olundu bize. Gidin ve böylece söyleyin Ona. Siz Benim dediğim gibi yapın, benim dediğim gibi söyleyin, gerisini düşünmeyin, gerisini siz Bana bırakın.

Gerçekten de büyük bir cesaret isteyen bir göreve sevk ediyordu Rabbimiz onları. Yâni herkesin, her babayiğidin harcı değildi bu iş. Firavun çok güçlüydü, ama Allah Ondan daha güçlüydü. Firavunun askerleri, orduları vardı ama onlar da Allah desteğini almışlardı. Gidecekler ve ülkesinde Rab'lik iddiasında bulunan, İlâhlık iddiasında bulunan, herkesi önünde secde ettiren, herkesi kendi yasalarına itaat ettiren, herkesi kendisi gibi inanmaya, kendisi gibi düşünmeye, kendisi gibi yaşamaya boyun büktürmüş bir zalime biz senin Rabb'inin elçileriyiz, biz Ondan ve Onun adına geliyoruz diyecekler, Onu İslâm'a çağıracaklar, tâğutluğundan vazgeç diyecekler, değilse sen bilirsin, eğer iman etmezsen Allah'ın azabını bekle diyecekler. Selâm hidâyete tabi olanlara, azap ta zalimlere diyecekler. Yaşasın senin gibi zalimlere, despotlara azap diyecekler.

Evet diyecekler ki ona, ey Firavun, şu müslümanların yaka-sından elini çek diyecekler. Yeter onlara kan kusturduğun diyecekler. Yeter onları yakın takibe alıp sorguladığın, fişlediğin diyecekler. Çekil kenara ve vazgeç bu garibanlara tasalluttan diyecekler. Çekil kenara ve kendi hayatını yaşa diyecekler. Bırak bu beyazıyla, siyahıyla üzerlerine egemenlik kurup yok ettiğin müslümanları diyecekler.

Allah'ın kutu elçilerinin Allah desteğinde ellerini kollarını sallaya sallaya saraya girişleri, Firavunla karşılaşmaları, Firavunun karşına dikilmeleri kitabımızın başka sûrelerinde anlatılır. Bakın konuşmaları başladı bile. Onların bu tekliflerini duyan Firavun onlara diyor ki bakın:

49. "Firavun: "Mûsâ! Rabb'iniz kimdir? " dedi."

Şu sizin Rabb'iniz kim? Ey Mûsâ bir Rabb'ten filan söz ettin. Biz Onun elçileriyiz filan dedin. Sahi kim bu Rab? Sizin benden başka kanun koyacak, yasa belirleyecek, hayat programı tespit edecek, insanların ne yapacaklarını, nasıl bir hayat yaşayacaklarını, nasıl gi-yineceklerini, nasıl düşüneceklerini, nasıl inanacaklarını belirleyecek benden başka bir İlâh, benden başka bir Rab mi var? Bu ülkede bütün bu konularda yasa yapacak benden başka kim var? Sizin benden başka bir Rabb'iniz mi var? Bu ülkede yasa koyacak, kendisine itaat edilecek, yasalarına teslim olunacak, sözü dinlenecek benden başka kim var? deyince bakın Mûsâ (a.s) dedi ki:

50. "Mûsâ: "Rabbimiz her şeye ayrı bir özellik veren, sonra doğru yola eriştirendir" dedi."

Dedi ki Rabbimiz. O her şeyin sahibi ve mâlikidir. Her şeyi ya-ratan, her şeyi var eden, her varlığa her şeyi verendir. Herkesi yaratan ve onlara yol gösteren Odur. Yarattığı varlıkların hiçbirisini yolsuz, yordamsız, kanunsuz, programsız bırakmayandır O Allah.

51. "Firavun: "Öyleyse önceki nesillerin durumu ne olur? " dedi."

Firavun dedi ki, ey Mûsâ, o zaman öncekilerin durumundan ne haber? Yâni senin bu dâvetin önceki toplumlarda, önceki dönem-lerde yoktu. Söylesene önceki asırların durumu ne olacak o zaman? Önceki toplumların durumu neydi? Onlardan haber ver bakalım sen diyor. Çünkü Firavunların tarif felsefelerinde peygamberler yoktur, peygamberlere yer yoktur.

Firavunların tarih perspektiflerinde ne Adem var, ne Nuh var, ne İbrahîm var. Onların yazdıkları, okudukları, bildikleri tarih peygambersiz bir tarihtir. Onların tarihlerinde ne Allah var ne de peygamber. Onların oluşturdukları tarihlerinde ne vahiy var, ne de din var. İşte gö-rüyoruz Firavunların okuttukları tarih kitaplarını. Meselâ Mısır tarihinden söz edilir, ama hiçbir an, bir satır bile olsa, bir sayfa, bir cümle bi-le olsa Mısırı Mısır yapan Hz. Yusuf'tan, Hz. Mûsâ'dan söz edilmez.

Veya genel tarihten, insanlık tarihinden söz edilir, ama bu tarihin baş imamları, baş mimarları olan peygamberlerden bir satır bile söz edilmez. Peygambersiz, vahiysiz, kitapsız bir insanlık tarihi gündeme getirilir. Materyalist tarih felsefesinde tarihten söz edilir, ama hep saraylardan, köşklerden, yapılardan, yapıtlardan söz edilir.

Veya tarihten söz edilirken sadece savaşlardan, vuruşmalar-dan söz edilir, ama insanların inanışlarından, dinlerinden, yaşayışla-rından söz edilmez.

Veya tarihten söz edilirken sadece idarecilerden, ezenlerden, önde gidenlerden, zalimlerden, despotlardan söz edilir, onların tarihlerinden söz edilir, ama mazlumların, mustaz'afların, garibanların, ezi-lenlerin tarihinden söz edilmez. İşte böyle bir tarih felsefesine sahip olan Firavun Mûsâ (a.s)'ı tarihle sorgulamak istiyor. Çünkü Firavunlar kendi tarihlerini kendi mantıklarına göre yazıyorlar. Kendi materyalist anlayışlarına göre yazdırıyorlar.

Evet işte Firavun bu materyalist tarih felsefesine dayanarak, ey Mûsâ sen nereden çıktın? Tarihte senin gibilerden hiç bahis yok. Sen bütün bunları kendi kendine uyduruyorsun diyerek Mûsâ (a.s)'ı susturmayı deniyor. Onun bu sözleri karşısında Mûsâ (a.s) diyor ki:

52,53. “”Mûsâ: "Onların bilgisi Rabb'imin katında yazılıdır. Rabbim şaşırmaz ve unutmaz. Sizin için yeryüzünü döşeyen, yollar açan, gökten su indiren O'dur. "Biz o su ile türlü türlü, çift çift bitkiler yetiştirdik.”

Onu Rabbim bilir. Onun bilgisi her şeyi bilen Rabb'imin yanın-dadır. Şüphesiz ki Rabbim şaşırmaz, yanılmaz. Bilgi Ondandır, bilginin kaynağı Odur.

Mûsâ (a.s) Firavuna şöyle diyerek cevap vermez: Ey Firavun sen yanılıyorsun, sen bunu bilmiyorsun. Bak ilk çağlarda Adem, Nuh, Hûd, Sâlih

vardı. Allah onları kendi toplumlarına peygamber olarak göndermişti. Onların toplumları peygamberlerine karşı şöyle şöyle davrandılar, Allah'ın elçilerini dinlemediler, Allah'la ve elçileriyle savaşa tutuştular da Allah da onların tümünü helâk etti demiyor da onu Allah bilir diye cevap veriyor. Çünkü öyle deseydi o zaman Firavun di-yecekti ki hayır bunları sen kendin uyduruyorsun. Bunu çok iyi bilen peygamber anlatacağını Allah'a râci olarak ortaya koyuyordu. Öyle bir cevap veriyor ki Allah'ın elçisi, karşısındaki ne diyeceğini şaşırıyor.

Bakın dedi ki, o sözünü ettiğin ilk çağların bilgisi, tarihin bilgisi ve yorumu Allah'a aittir. O bilgi Rabb'imin yanında bir kitaptadır. O Rabbim ki ne yanılır, ne de unutur diyerek karşısındakini direk Allah-la, Allah bilgisiyle karşı karşıya getiriyor. Taa ki reddedecekse Allah'ı reddetsin, kabul edecekse Allah'ı kabul etsin. Evet o ilk çağların bilgisi Rabb'imin yanındadır. Bu sualin cevabı Kasas'da şöyle veriliyor: Gerçekten biz o ilk çağlarda senin gibi küfürde direnenleri helâk ettik deniyor.

O, sizin için yeryüzünü döşeyen, yollar açan, gökten su indirendir. Biz o su ile türlü türlü, çift çift bitkiler yetiştirdik. İşte tarihin bilgisi tarihin sahibi olan, zamanın sahibi olan böyle bir Allah yanındadır.

54. "İster yiyin, ister hayvanlarınızı otlatın, onlarda akıl sahipleri için şüphesiz dersler vardır."

Yiyin için. İster kendiniz yiyin, ister hayvanlarınızı otlatın. Biz bunları sizin için yarattık, sizin hizmetinize sunduk. Muhakkak ki bunda akıl sahibi, aklını kullanan, düşünen insanlar için dersler, ibretler vardır.

55. "Sizi yerden yarattık, oraya döndüreceğiz, sizi tekrar oradan çıkaracağız."

Sizi yarattık, sizi o yerden yarattık, yeryüzünde yarattık ve sizi oraya döndüreceğiz. Sizi topraktan yarattık tekrar öldürüp toprağa döndüreceğiz. Sonra oradan sizi bir daha diriltip çıkaracağız. Evet sizi dünyada topraktan yarattık. Yaratıldınız, var edildiniz, yaşayacaksınız bir süre, dünya sizin olacak, sonra öleceksiniz, öldüreceğim sizi, sonra tekrar diriltilip hesaba çekileceksiniz. Yaşadığınız hayatın hesabını ödemek ve yaptıklarınızın karşılığını görmek üzere huzuruma getirileceksiniz.

56,58. "Andolsun ki Firavuna bütün delillerimizi gösterdik de yalan sayıp kabulden çekindi ve: "Ey Mûsâ! Sihirbazlığınla bizi yurdumuzdan çıkarmaya mı geldin? Şimdi biz de seninkinin benzeri bir sihri sana göstereceğiz. Bizimle senin aranda bir vakit tayin et ki sen de biz de düz bir yerde bulunalım da caymayalım" dedi."

Biz Ona bütün âyetlerimizi gösterdik, ama O tüm âyetlerimizi yalan saydı, yok farz etti, kabul etmedi, inanmak istemedi, boşa çıkardı âyetlerimizi.

Rabbimizin anlattığı asa âyeti, yed-i beyza âyeti ve bunların dışında daha pek çok âyet sundu Rabbimiz onlara, ta ki akılları başlarına gelsin de iman etsinler diye. Meselâ Allah o topluma tufan gönderdi. Mahvoldular, kahroldular ve Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ'ya gelip: Ey Mûsâ! Allah'la aranızdaki ahit hatırına, ya da seninle bizim aramız-daki ilişki hatırına Rabb'ine bir dua ediver de Rabb'in şu belâyı üzerimizden kaldırsın biz de o zaman senin getirdiğin hidâyet hediyesini kabul edelim dediler. Hz. Mûsâ dua etti, Rabbimiz o tufan belâsını üzerlerinden kaldırdı, ama yine iman etmediler. Sonra Allah onların üzerine kurbağa yağdırdı. Evlerinin içi, yiyecekleri ve tüm hayatları kurbağa ile doldu. Hemen gelip Hz. Mûsâ'dan Rabb'ine dua etmesini isterler. Hz. Mûsâ dua etti, Allah bu belâyı da kaldırdı ama onlar yine iman etmediler.

Sonra Rabbimiz onların üzerlerine çekirgeler sürüsünü gönderdi. Tarlalarındaki mahsulleri çekirgeler sürüsünün istilasına uğrayınca yine Hz. Mûsâ'nın dua etmesini istediler. Hz. Mûsâ yine dua etti Allah onu da kaldırdı. Sonra Rabbimiz onlara bit gönderdi. Öyle ki tüm vücutları, tüm yatak ve yorganları, tüm ambarları ürünün defterini düren bitlerle doluverdi. Mûsâ (a.s) yine dua etti ve Allah onu da kaldırır. Arkasından onlara kan gönderdi Rabbimiz. Her şeyleri kan olur. Ekmeğe el atarlar kan, suya el atarlar kan, tüm yiyecek ve içecekleri kan haline geliverdi. Fakat işin garibi bütün bu gelenler Mısırda yaşayan Firavun oğullarına geliyordu. Aynı şehirde yaşayan İsrâil oğullarına hiç bir şey olmuyordu. İsrâil oğulları bunların hiç birisinden etkilenmiyorlardı.

Evet bütün bu âyetleriyle uyardı Rabbimiz Firavun ve toplu-munu ama onlar bu âyetlere iman etmediler. Bütün bunların bir si-hirden ibaret olduğunu söylediler.

Ey Mûsâ, bu sihirlerinle bizi yurdumuzdan çıkarmaya mı gel-din? Bizi buradan çıkarıp ta sen mi sahipleneceksin? Senin bizim ül-kemizde, bizim iktidarımızda gözün mü var? Devletimize, vatanımıza göz mü diktin? Sen bizim devletimizi yıkmaya çalışıyorsun dediler. Şimdi biz de seninkine benzer bir sihir getireceğiz. Sana karşı senin sihrine benzer bir sihirle karşı çıkacağız dediler. Böylece senin sihrini yok edecek, sana üstün geleceğiz dediler. Haydi bizimle kendin aran-da bir gün belirle. Bir gün seç. O güne ne biz ne sen muhalefet etmeyelim. O günde duralım, o herkesin görebileceği geniş bir meydan ol-sun.

59. “Mûsâ: "Buluşma zamanımız sizin bayram günü-nüzde, insanların toplandığı kuşluk vaktidir" dedi. Firavun döndü, tuzaklarını toplayıp o gün geldi.”

Mûsâ (a.s) dedi ki buluşma yerimiz, karşılaşma alanımız, savaş meydanımız, vaatleşme vaktimiz sizin bir bayram gününüz olsun. İnsanların tamamının toplandığı bir kuşluk vakti olsun. Kuşluk vakti, herkesin gözünün kulağının açık olduğu, zihinlerinin dinlengin olduğu bir vakitti. Toplanacakları vakit o vakitti. Firavun hesapların içine girdi. Şehirlerine toplayıcılar gönderdi. Ülkesinin en ücra köşesine kadar sisteminin en iyi savunucularına haberciler gönderdi. Gelin ey sihirbazlar, toplanın, eğer galip gelirsek hem sizler kurtulacaksınız, hem ülke kurtulacak, hem ben kurtulacağım. Hem de sizin ülkenize, sizin vatanınıza, sizin devletinize göz diken Mûsâ’nın işini böylece bitirmiş olacağız diyordu.

Evet o gün geldi. Sihirbazlar toplandı. Bunlar Firavun sisteminin yetiştirdiği, kendilerine paye verdiği, başı daraldığı zaman sistemi korumak, müdafaa etmek üzere çağırdığı proflar, ekonomistler, hukuk uzmanları, sanatkarlar ve her sahada uzman kimselerdi. Sihir, si-hirbaz Mûsâ karşısında Firavunu, Mûsâ’nın getirdiği vahiy karşısında, Allah’ın gönderdiği hayat programı karşısında Firavun sistemleri savunan, yâni hakkı bâtıl, bâtılı hak gösterme kavgası veren, Allah ve peygamber karşıtı anlayışları ayakta tutmak üzere sahip oldukları ilim dallarını ustaca kullanan kimselere sihirbaz, bunların yaptıkları bu işe de sihir denir.

Allah’ın dinine karşı Firavunî sistemleri ayakta tutmak için çırpınan kimselere sihirbaz denir. Bunlar Allah dini karşısında ellerindeki tüm bilgileri, tüm imkânlarını Firavunî sistemi haklı çıkarmak ve ya-şatmak üzere kullanırlar. Meselâ adam şairdir, edebiyatçıdır. Eğer bu adam sahip olduğu edebiyat bilgisini İslâm dâvâsı karşısında Firavunu ve Firavunî sistemi ayakta tutma adına kullanıyorsa işte bu adam sihirbazdır. Meselâ adam sanatkardır ve bu sanatını Firavunun hizmetinde kullanıyorsa bu adam da sihirbazdır.

Veya adam bir dalda doçenttir, prof’tur, hukuk bilgisine sahiptir, teknik bilgilere sahiptir ve bu bilim dalıyla Firavun sistemini des-tekliyorsa, Mûsâ’yı ve Mûsâ gibileri, müslümanları yalancı çıkarma kavgası veriyorsa, halkın gözünü boyama kavgası veriyorsa bunlar da sihirbazdır.

Şarkıcılar böyledir, tiyatrocular böyledir, para babaları böy-ledir, medya böyledir. Zaten sihir; beyazı siyah, siyahı beyaz, hakkı bâtıl bâtılı hak gösterme el çabukluğudur ve bunu yapan herkes sihirbazdır. Mûsâ’yı Firavun, Firavunu Mûsâ gösteren herkes sihirbazdır. Kendi hevâ ve heveslerinden kaynaklanan bir sistemi hak, Allah’ın yasalarına bağlı İslâm sistemini de bâtıl göstermeye çalışan

bu uğurda sa’y eden herkes sihirbazdır. Karıyla kocanın arasını ayıran, kardeşi kardeşe düşman yapan, farklı farklı hiziplere ayırarak müslü-manları birbirleriyle vuruşturan demokrasiyi hak İslâm’ı da bâtıl gös-termeye çalışan herkes sihirbazdır. İnsanın insana kulluğu anlamına gelen demokrasiyi savunan, bu sistemin en güzel bir sistem oldu-ğunu, insanların saadetini temin eden bir sistem olduğunu savunan herkes sihirbazdır.

Evet topladı Firavun sihirbazlarını. Bunlar hep birlikte birbir-lerine destek vererek sistemi tehdit eden Allah elçisiyle mücâdele verecekler. Tabii ya, ne için yetiştirmişti sistem bu adamları? Ne gü-ne besliyordu sistem bunları? Böyle bir zamanda da gelmeyeceklerdi de ne zaman geleceklerdi bu adamlar? Evet hepsi toplanıp Firavun sisteminin devamı için mücâdele vereceklerdi Allah’la ve Allah elçisiyle. Toplandılar bir bayram günü. Herkes oradaydı. Firavun ve saray erkanı, Firavun oğulları, hakim güç ve Mûsâ (a.s) nın toplumu köle İs-râil oğulları, köleler de oradaydı. Ve Firavunun destekçisi tüm sihirbazlar orada. Hepsi de Allah elçisine karşı fikir birliği, güç birliği oluşturdular. Karşılarında Mûsâ ve Harun. Allah’ın elçisi Mûsâ (a.s) sihirbazlara dedi ki:

61. “Mûsâ onlara: "Size yazıklar olsun! Allah'a karşı yalan uydurmayın, yoksa sizi azapla yok eder. Allah'a iftira eden hüsrana uğrar" dedi.”

Yazıklar olsun size ey sihirbazlar. Allah’a karşı yalan uydur-mayın. Allah’a iftira etmeyin. Allah hakkında yalan söylemeyin. Al-lah-a ait olan yetkileri şu adama vermeyin. Değilse bilesiniz ki Allah göndereceği bir azapla sizin kökünüzü kurutur. Allah’a iftira edenlerin so-nu mutlak felâkettir. Bunu bile bile Allah’a karşı şu zalimi savunma-yın. Sizler de biliyorsunuz ki şu Firavun Allah kullarından bir kuldur. Kulu Allah yerine koymayın dedi.

Mûsâ (a.s) nın bu son derece açık ve net sözleri karşısında si-hirbazlar etkilenip temellerinden sarsıldılar. Karşılarındaki insanın ne olduğunu? Neye çağırdığını? Kendilerinin ne olduklarını? Kime hizmet ettiklerini? Ne adına orada bulunduklarını? çok iyi biliyorlardı. Tüm çabaları, tüm kaygıları bir Allah düşmanından aparacakları üç beş kuruşluk bir dünya menfaatinden başka bir şey değildi. İşte bunun için Allah elçisinin karşısındaydılar. İşte bunun için Firavunun yanındaydılar. İşte bunun için Allah kullarını Firavuna ve Firavun sistemine itaate çağırıyorlardı. İşte bunun için Allah’la ve elçileriyle savaşa tutuşuyorlardı. Tüm dertleri buydu. Kendi konumlarını çok iyi bil-dikleri için Allah elçisi Hz. Mûsâ’nın bu hak uyarısı karşısında sarsıldılar, irkildiler. Ve hemen kendi aralarında bir durum değerlendirmesi yaptılar.

62,64. “Sihirbazlar işi aralarında tartıştılar ve konuşmalarını gizli tuttular. “Mûsâ ile Harun'u göstererek: “Bu iki sihirbaz, sihirleriyle sizi yurdunuzdan

çıkarmak, sizin en üstün dininizi ortadan kaldırmak istiyorlar; onun için tuzaklarınızı bir araya getirin, sonra sırasıyla gelin. Bugün üstün gelen başarıya erecektir" dediler.”

Gizlice bir toplantı yapıp durum değerlendirmesinde bulundu-lar. Sonra okuduğumuz bu sûrede anlatılmayan, kitabımızın başka sûrelerinde anlatılan bir talepleri oldu Firavundan. Dediler ki ey Firavun, şimdi bu Mûsâ’ya karşı biz galip gelirsek, Mûsâ karşısında seni ve sistemini galip getirirsek, insanların gözünde Allah’ı, Allah’ın elçisini, Allah’ın sistemini küçük düşürüp seni ve sistemini kurtarırsak karşılığında bize ne var? Bize nasıl bir mükâfat vaat edeceksin? dediler.

Tek endişeleri ceplerini doldurmaktı. Başı darda olan Firavun, Allah elçileri karşısında sistemi tehlikede olan Firavun dedi ki, sizler Mukarrabundansınız. Size her şey var, yeter ki sizler Mûsâ karşısın-da beni bir temize çıkarın.

Yeter ki sizler Allah dini karşısında, Allah sistemi karşısında benim sistemimi yıkılmaktan bir koruyun. Ne isterseniz sizindir. Banka kredileri, teşvik primleri, fabrikalar, müdürlükler, genel müdürlükler, bakanlıklar, dekanlıklar, hepsi hepsi sizindir.

Yeter ki sizi ülkenizden çıkarmak isteyen, sizin örnek dininizi, örnek sisteminizi yıkmak isteyen şu iki sihirbazı bir yenin, bir mat edin, bir susturun, bir mağlup edin, gerisini hiç düşünmeyin dedi. Artık tüm dünyanın sahiplendiği, tüm dünyaya ihraç ettiğimiz, tüm dünyaya kabul ettirdiğimiz, tüm dünyaya mal olmuş şu sistemimizi reddeden bizi Allah’a kulluğa çağıran şu iki insanın işini bitirin dedi.

Sonra sihirbazlarını da uyarmayı ihmal etmedi hain. Dedi ki, aman dikkat edin. Hepiniz tek bir kalp halinde, tek bir vücut halinde, tek bir saf halinde onlara saldırın, sakın parçalanmayın dedi. Onun bu uyarısıyla sihirbazlar tek bir saf haline geldiler. Az evvel ifade ettiğim aralarındaki ihtilâfları bitirerek fikir birliği, hedef birliği içinde Mûsâ (a.s)ın karşısına dikildiler. Ve dediler ki hep birlikte, gerçekten bugün galip gelecek olanlar bizleriz. Bugün üstün gelen taraf kurtulmuştur dediler.

Evet bu söz doğruydu. Çok doğru söylemişlerdi sihirbazlar. O gün galip gelen taraf, o gün üstün gelen taraf kurtulacak, başarıya ulaşacak, mağlup olan taraf da kendisini azapların en büyüğüne mahkum edecekti.

Gerçekten çok çetin, çok büyük bir savaştı bu. Ama büyük-lüğü yanında çok ta dengesiz bir savaştı. Belki o güne kadar gerçek-leşmiş, belki de kıyâmete

kadar gerçekleşecek savaşların en dengesiziydi bu savaş. Neden? Çünkü bir tarafta iki insan, Mûsâ ve Harun öbür tarafta tüm dünya. Yeryüzünün en büyük gücü, en süper gücü iki insanın karşısında duruyordu. Bir tarafta ordularıyla, askerleriyle, Firavunuyla, sihirbazlarıyla, bilim adamlarıyla, sanatçılarıyla, medyasıyla bir dünya, diğer tarafta iki tane insan. Ama Allah desteğinde iki insan, iki Allah dostu.

Bu yönüyle tabii Allah açısından da çok dengesiz bir karşı-laşmaydı bu. Çünkü Allah safında, Allah desteğinde bulunan o iki in-san karşısında kim durabilecekti de? Allah desteğindeki iki Allah elçisi karşısında tüm dünya ne ifade eder de? Allah'a göre mutlak galip gelecek olanlar onlardır. Ama meseleye materyalist açıdan baktığımız zaman, Firavunların gözüyle meseleyi tahlil ettiğimiz zaman da tüm dünya karşısında o silahsız, güçsüz, kuvvetsiz zavallı iki insanın hiç şansı yok. Firavun ve askerleri karşısında ne mümkün onlar kazanan taraf olsunlar? Tanklarıyla ezip geçerler onları?

Evet her iki zaviyeden de bu kadar dengesiz bir savaş ortamı. İnsanların heyecanları doruk noktasında. Herkes nefesini tutmuş bu savaşın neticesini merak ediyor. Allah mı güçlü? Yoksa Firavun mu? Allah mı galip gelecek? Yoksa dünya devleti mi? Allah mı egemen yoksa Firavunlar mı? Allah'ın hesabı mı tutacak? Yoksa Firavunların hesabı mı?

Herkes bunun merakı içindeydi. Çünkü o güne kadar Firavun gerçekten insanları çok korkutmuştu. O güne kadar insanlara tanrılığını, egemenliğini kabul ettirmişti. Bu ülkede söz benim, benim yasalarım geçerlidir, herkes bana ve yasalarıma itaat etmek zorundadır di-yerek herkesi önünde secde ettirmişti. Ülke insanlarını gruplara, partilere bölerek, halkı birbirlerine düşman ederek, birlerine kırdırarak e-gemenliğini koruyordu. Böylece insanlara zulmedecek, insanları ezecek gücü kendisinde buluyordu. Ama onun bir hesabı varsa elbette Allah'ın da bir hesabı vardı. Göklere ve yere, göktekilere ve yerdekilerin tümüne egemen olan Allah'ın iradesi yeryüzünde ezilenleri, mazlumları ezenlere karşı galip getirmek, zayıfları, mus'taz'afları üstün getirmek ve zalimlerin boyunlarını kırmaktı. Büyük iradenin kararı, yasası buydu.

İşte şu anda bu savaşın yapılacağı, bu Allah iradesinin gerçekleşeceği, bunu gözlerimizle görebileceğimiz bir meydandayız. Tâ-Hânın basiretiyle, Tâ-Hânın yardımı ve delaletiyle şu anda bizler de seyrediyoruz tüm dünyaya karşı Allah desteğindeki iki insanın savaşını. Rabbimizin yardımı ve inâyetiyle sanki şu anda bizler de oradayız. Evet sıkı durun savaş başlıyor:

65. "Ey Mûsâ! Mârifetini ya sen ortaya koy, ya da önce biz koyalım" dediler."

Sihirbazlar bir centilmenlik örneği sergileyerek dediler ki, ey Mûsâ! Mârifetini önce sen mi ortaya koyacaksın? Yoksa biz mi? Numaralarımızı önce biz mi ortaya atalım? Yoksa sen mi başlayacaksın?

Tabii güveniyorlar adamlar kendilerine. Güveniyorlar sanatlarına, bilim dallarına. Güveniyorlar hukukçuluklarına, eğitimciliklerine, ekonomisyenliklerine. Güveniyorlar profluklarına, doçentliklerine. Güveniyorlar siyasîliklerine, askerlerine, ordularına, tanklarına, uçaklarına. Kendilerinden emin bir eda ile Hz. Mûsâ'ya meydan okumaya ça-lışıyorlar. Önce sen mi başlayacaksın? Yoksa biz mi başlayalım? Di-ye hava atıyorlar. Hz. Mûsâ dedi ki:

66. "Mûsâ: "Siz koyun" dedi. Hemen, değnekleri ve ipleri, sihirleri yüzünden, Mûsâ' ya sanki yürüyorlarmış gibi geldi."

Haydi ne atacaksanız atın bakalım. Buyurun bir numaranız varsa ortaya atın da görelim. Sonra da ne yapacaksak biz de yaparız dedi. Çünkü Allah'ın elçisinin onlardan korkacak bir şeyi yoktu. Çünkü onlar ne atarlarsa atsınlar hakkın karşısında dayanma güçleri yoktu. Hakkın karşısında bâtılların asla dayanma gücünün olmadığını Allah'ın elçisi çok iyi biliyordu. Ne atarlarsa atsınlar, ne numara çekerlerse çeksinler, ister teknolojiyi kullansınlar, ister sanatlarını kullansınlar, ister edebiyatlarını gündeme getirsinler, ister falanca bilim dalını, filanca silahlarını kullansınlar fark etmez, hakkın karşısında hiç birisinin dayanma gücü yoktur. Hakkın karşısında bâtıllar yok olmak zorundadır. Hakkın karşısında her şey yerle bir olmak zorundadır. İman karşısında hiçbir bâtılın dayanma gücü yoktur.

Evet Hz. Mûsâ dedi ki neyiniz varsa atın. Neyiniz varsa, hangi fikriniz, hangi usulünüz, hangi tekniğiniz, hangi nazariyeniz varsa atın ortaya. Hz. Mûsâ'nın hiçbir endişesi yoktu. Çünkü Allah âyetleriyle, vahiyle beraber olan, Allah âyetlerine sahip olan bir müslüman, karşısında kim olursa olsun asla korkmayacaktır. Ama Allah âyetlerine sa-hip olursa tabii. Çünkü onların ortaya attıklarının tümünü kaldıracak olan, iptal edecek, susturacak olan Allah âyetleridir. Bizim planımız, bizin fikrimiz, bizim metodumuz, bizim zekamız değil.

O halde eğer bizler de Allah âyetlerinin bilgisine sahipsek o zaman hiç kimseden korkmayacağız. Hiçbir güç, hiçbir fikir, hiçbir ide-oloji vahyi bilen mü'min karşısında dayanamaz. Ama eğer bizler Allah âyetlerinde mahrumsak, Allah âyetlerinden habersizsek o zaman da her şeyden korkarız, korkacağız, korkuyoruz da işte. Evet atın bakalım ne atacaksanız dedi Hz. Mûsâ:

Onlar attılar atacaklarını ortaya, bir de ne görsün Mûsâ, onların ortaya attıkları ipleri, sapları hayal olarak sanki koşuyorlar. Yâni Mûsâ (a.s) nın gözüne

hareketli bir görünümde görünüverdi onlar. Gerçekten çok korkunç, çok acayip bir manzara. Koşan korkunç varlıklar tüm meydanı kaplayıverdiler. Hayaletler tüm meydanı, tüm mey-danları kaplayıverdi. Tüm sahâlârda, tüm meydanlarda, tüm ül-keler-de, tüm mahallelerde, tüm evlerde bu sihirbazların teknolojik ge-liş-meleri, ekonomik büyümeleri, siyasal ve askeri güçleri, eğitim seferberlikleri, oyun eğlence vasıtaları, şarkıcıları, türkücüleri, futbolcuları etkisini gösteriverdi. Her biri ayrı bir hesapla, her biri ayrı bir etkiyle meydanları dolduruverdi ve hayaller gerçekmiş gibi görünüverdi. Bunların etkisinde kalan, gözleri boyanan tüm halk çılgınlar gibi çığlıklar atmaya başlayıverdi. Tabii Mûsâ (a.s) da bir insandı.

67. "Bu yüzden Mûsâ içinde bir korku hissetti."

Mûsâ (a.s) nın nefsinde de onların bu sihirleri karşısında bir korku belirdi. Onların bu sihirlerinden O da etkilendi, çünkü O da bir insandı. İşte şu anda bizler de görüyoruz bu sihirleri ve etkileniyoruz onlardan. Eğitim, siyaset, teknoloji, bilim, sanat, felsefe, savaş, uçaklar, avakslar, bombalar, tanklar, ordular, askerler...

Tüm dünyaya güçlerini gösteriyorlar, meydanlarda, medya-larda egemenliklerini, saltanatlarını ortaya koymuşlar. Şu anda bizim bu hayalleri gerçek zannedip korktuğumuz gibi peygamber de korkmuş. Ama Mûsâ ve Harun (a.s) lar bizim gibi değiller. Onlar sürekli Allah desteğinde, Allah kontrolündedirler. Rabbimizin o ortama, o ha-diseye hâkimiyeti devam ediyor. Bakın:

68. "Korkma, sen muhakkak daha üstünsün" dedik."

Korkma ey Mûsâ, muhakkak sen üstünsün. Korkma, sen Be-nim desteğimdesin. Korkma, sen Benim safımdasın. Korkma arkan-da Ben varım.

69. "Sağ elindekini at da onların yaptıklarını yutsun, yaptıkları sadece sihirbaz düzenidir. Sihirbaz nereden gelirse gelsin başarı kazanamaz."

Sağ elindekini atıver. Sağ elindeki asanı at da onların ortaya attıkları sihirlerini yalayıp yutsun. At asanı da onların sihirlerinin defterini dürsün. Çünkü onların yaptıklarının gerçekle bir ilgisi yoktur. Onların yaptıkları bir sihirbaz düzeninden başka bir şey değildir. Bu hayallerle sadece göz boyamadan başka bir şey yapmıyorlar onlar. Sihirbaz nereden gelirse gelsin, ne yaparsa yapsın asla başarıya ulaşa-maz.

Allah yolunun yolcusuna hemen Allah desteği, Allah yol gösterisi, Allah vahyi ulaşıyor. Mûsâ (a.s) nın imdadına Allah vahyi yetişiyor. Onlar sihirbazdı. Siyahı beyaz, beyazı siyah gösteren, hakkı bâtıl, bâtılı hak gösteren, Mûsâ'yı Firavun, Firavunu Mûsâ gösteren, hakikati yalan, yalanı hakikat gösteren,

adâleti zulüm, zulmü adâlet gösteren, özgürlüğü kölelik, köleliği özgürlük gösteren, Allah'ın sistemi, Allah'ın hayat programı olan İslâm'ı kötü, kulların sistemlerini iyi, Allah'ı bilgisiz, Firavunları âlim gösteren bir sistemin paralı aktörleridir onlar.

Ve anlıyoruz ki sihirleriyle, medyalarıyla, basın ve yayın or-ganlarıyla herkesin gözünü korkutan, hayalleri gerçekmiş gibi insan-lara yutturmaya çalışan bu sihirbazlar karşısında da sadece vahiyle durulabilecektir. Ve yine şunu da anladık ki bu sihirbazların kurduğu, desteklediği bu hayali sistemlerini de sadece vahiy çökertecektir. Ve yine şunu da anladık ki insanlığı hayvanlığı, hürriyeti köleliği, adâleti zulmü insanlık ancak Allah vahyiyle tanıyabilecek, ayırt edebilecektir. Vahiy tanınmadan, vahiy bilinmeden bunların tanınması mümkün değildir.

Ekonominin, hukukun, eğitimin, siyasetin, dinin, dünyanın, ha-yatın, ruhun, bedenin, felsefenin, tarihin yorumunu ancak vahiyle ya-parsanız doğruya ulaşabilirsiniz. Bu yerli ve yabancı sihirbazlar tüm dünyayı kaplayabilirler, tüm meydanları, tüm evleri etkileri altına alabilirler, tüm dünyayı etkileyecek araçları, müesseseleri olabilir. Çok bü-yük teknolojik güce, çok etkili siyasete de sahip olabilirler. Tüm dünyanın siyasetinde biz varız, eğitiminde biz varız, tüm dünyada biz söz sahibiyiz, tüm dünyaya egemen biziz diyebilirler. Bu sihirbazlık numaralarıyla tüm dünya insanlığını etkileri altına alabilirler. Akla ha-yale gelmedik medyatik görüntüleriyle tüm dünya insanlığını kendilerinin İlâhlığına, kendilerinin doğruluğuna inandırmış olabilirler.

Unutmayın ki eğer sizler onların karşısına Allah bilgisiyle, vahiy bilgisiyle donanmış olarak değil de onların geliştirdikleri sihirle çık-maya çalışırsanız, onların metotlarıyla çıkmaya çalışırsanız kesinlikle bilesiniz ki onların karşısında baş edemeyeceksiniz. Çünkü sihir onların işitir, onların mesleğidir. Çünkü sihirde onlar uzun bir dönemin biri-kimiyle sizin karşınızdadır. Çünkü onlar senin gözlerinle gördüğün, kulaklarınla duyduğun, kalbinle hissettiğin bir olayı ellerindeki sihir ay-gıtlarıyla, sihir imkânlarıyla tamamen tersyüz edip sana farklı gösterebilmektedirler. İşte görüyoruz. Gözlerimizle gördüğümüz bir zulmü, bir zulüm sistemini adâletmiş gibi kabul ettiriyorlar. Gözlerimizle gördüğümüz bir efeliği, bir terörizmi mi erdemlilik olarak takdim edebiliyorlar. Bir erdemliliği terörizm olarak lanse edebiliyorlar.

Öyleyse onların karşısına her şeyi en doğru değerlendiren, her şeyi yerli yerince oturtan vahiyle çıkmak zorundayız. Onların bu sihirleri karşısında vahye sarılmak zorundayız. Tıpkı örneğimiz, önderimiz Mûsâ (a.s) gibi vahye tutunmak zorundayız, değilse yutuluruz Allah korusun.

İşte şu anda vahyi tanımayanların, kitap ve peygamberden ha-bersiz bir hayat yaşayan müslümanların hepsinin yutulmuşluğunu acı acı seyrediyoruz. Hepsi yutulmuştur Allah korusun.

İşte Hz. Mûsâ Allah vahyine teslim oldu, Allah vahyine kulak verdi. Rabbimiz ey Mûsâ, hiç korkma ve at asanı yere dedi, onlar si-hirbazdır ve asla başarıya ulaşamayacaklar dedi. Ve gerçekten de öyle oldu.

Mûsâ (a.s) Rabb'ini dinledi, Rabb'ine teslim oldu ve asasını yere attı. Ve sihirbazların tüm sihirlerini eritip, tüm numaralarını yalayıp yutuverdi. Siyaset sihirbazlarının, ekonomi sihirbazlarının, hukuk sihirbazlarının, sanat, tarih, oyun, eğlence sihirbazlarının sihirlerini, fi-kirlerini bitirip bu yol yanlış yol, bu sokak çıkmaz sokak deyiverdi. Siz-ler yanlış yoldasınız, sizler bâtıl yoldasınız, doğrusu Allah'tır, doğrusu Allah'ın yoludur, doğrusu Allah'ın dediklerine teslimdir, doğrusu Allah'a kulluktur, doğrusu benim dediğimdir, doğrusu benim örneklediğimdir deyiverdi. Doğrusu bana itaat etmeniz, benim elçiliğime teslim olmanızdır diyerek hakkı ortaya koyuverdi. Asa, vahiy birer birer onların ortaya attıkları fikirleri, sistemleri, yasaları yuttu, iptal etti, ilga etti, temizledi. Asa onların tümünü yedi bitirdi, geçersiz hale getirdi.

Sonra Mûsâ (a.s) asasını eline aldı, kupkuru bir değnek, ortada hiçbir şey kalmamıştı. Hani materyalist felsefeye göre de, determinizme göre de sığındıkları bir düşünce, geliştirdikleri bir mantık vardı değil mi? Bir şey var iken yok olmayacaktı, yok iken de var olmayacaktı değil mi? Ama işte görüyoruz bir şey varken yok oldu. Si-hirbazların tüm numaralarını asa bitirdi. Tüm hayali varlıklarını, düzenlerini vahiy bitirdi. Vahiy sihre galip geldi. Vahiy insan mahsulü tüm sistemlere galebe çaldı. Bir Allah elçisi Firavuna karşı üstün geldi.

Böylece alçak Firavun ve taraftarları Allah elçisi karşısında ilk yenilgisini tatmış oldu. İlk raunt Allah desteğindeki bir peygamberin oldu. Bundan sonra yenilgiler, hezimetler devam edecek Firavun için; zaferler, galibiyetler devam edecek peygamber için.

70. "Sonunda sihirbazlar: "Biz Mûsâ ve Harun'un Rab-b'ine inandık" deyip secdeye kapandılar."

Sihirbazlar hemen secdeye kapandılar. Dediler ki biz Mûsâ ve Harun'un Rabb'ine inandık. Evet o günün kuşluk vaktine kadar Firavunu tanrılaştıran, Firavun sistemini savunan, Firavunu galip getirip ondan bir şeyler almanın kavgasını veren, dünyalık peşinde koşan bu insanlar gerçeği görür görmez hemen iman ettiler. Var güçleriyle imanlarını haykırmaya başladılar. Firavuna

verdikleri söz üzerinden daha iki saat bile geçmemişti ki onu reddedip Rab'lerine iman ediverdiler.

Öyleyse yıllarca tâğutlara kul köle olmuş insanları sakın bunlar adam olmaz diye ihmal etmeyin. Duyurun hakkı, duyurun Allah'ın âyetlerini, anlatın İslâm'ı, kesinlikle bilesiniz ki hakkı anladıkları andan itibaren onlar da Firavunların hizmetçisi olmaktan vazgeçecekler, Rab'lerine imana ve kulluğa yöneleceklerdir. Bundan hiç şüpheniz olmasın.

Evet hemen oracıkta iman ediverdiler ve korkusuzca bu imanlarını da çevreye haykırdılar. Heyecan doruk noktada. Firavun bu yenilgiyle aptallaşmış, halk şaşırmış, yıllar yılı Firavunun köleleştirdiği İsrâil oğulları, müslümanlar şaşkın. Çünkü onlar da kendilerini Firavunun zulmünden kurtarmaya gelmiş iki Allah elçisine çok kızıyorlardı. Şimdi zamanımıydı ey Mûsâ? Şimdi sırası mıydı ey Harun? Bizi sıkıntıya sokacaksınız. Bizim başımızı belâya sokacaksınız. Zaten bu Firavunun bize yapmadığı kalmadı. Şimdi bir de sizin yüzünüzden başımız belâya girecek diyorlardı. Peygamberliğin, müslümanlığın zamanı mıydı şimdi? diyorlardı. Şöyle durumu idare ediyorduk, siz geldiniz ne yapacağımızı şaşırdık diyorlardı.

Evet onlar şaşırıp kalmışlar, Firavun oğulları aptallaşıp kal-mışlardı. Çünkü gerçekten çok garip bir manzarayla karşı karşıya idi-ler. Yıllar yılı köleleştirdikleri, ezdikleri, horladıkları bir toplumun içinden çıkan iki kişi onları yerle bir ediyordu. İki insan koskoca bir devletin saltanatını çatır çayır sallıyordu. İki insan karşısında, hem de kölelerinden iki insan karşısında bir dünya gücü yıkılıyordu. Gerçekten kabullenilecek, hazmedilecek bir şey değildi bu. Herkes şaşkındı. Ama Firavun hemen kedini toparlayıp zalimliğini ortaya koymakta ge-cikmedi.

71. "Firavun "Ben size izin vermeden mi O'na inandınız? Doğrusu size sihri öğreten, büyüğünüz odur. Andolsun ki, ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sizi hurma kütüklerine asacağım. Hangimizin azabının daha çetin ve daha devamlı olduğunu bileceksiniz" dedi."

Firavun hemen zalimliğini hatırlayıp tehditler yağdırmaya başladı. Tüm zalimlerin karakteristik özelliğidir bu. Evet bundan sonra artık kendisine kulluğu

terk edip Rab'lerine kulluğa yönelen, kendisini dinlemeyerek Rabb'ini dinlemeye karar veren mü'minlere karşı zalimlerin zulüm mekânizmaları çalışmaya başlayacaktı. Tarihin her devrinde bu böyle olmuştu. Tarihin her devrinde tâğutlar, zalimler, despotlar kendilerine kulluktan çıkan, kendi yasalarına itaatten çıkıp Allah'a kulluğa yönelen mü'minlere kan kusturmuşlar, dünyalarını zindan etmişlerdir. Bakın bu mü'minlere karşı Firavun şöyle diyordu:

Ben size izin vermeden inandınız ha! Benim onayımı almadan secde ettiniz ha! Bana danışmadan, benim onayımı almadan Mûsâ'ya ve onun Rabb'ine secde ettiniz ha! Benden izin almadan beni ve benin yasalarımı terk edip, bana kulluğu terk edip Allah'ın kulu oldunuz ha! Allah'ın yasalarını benimkilere tercih ettiniz ha! Bana karşı baş kaldırıp Allah karşısında secdeye vardınız ha! Halbuki sizi ben çağırmıştım. Sizler benim memurlarımdınız. Sizler benim kullarımdınız. Ben tayin etmiştim sizleri. Mükâfatınızı, maaşınızı ben verecektim. Sizler benim ülkemde yaşıyor benim nimetlerimden istifade ediyordunuz. Sizleri ben yetiştirmiştim. Size sanatkâr, size şarkıcı, size prof, size bakan, dekan payelerinizi ben vermiştim.

Dikkat ediyor musunuz? Bana danışmadan, benim onayımı almadan mı iman ettiniz? diyor. İlâhtı ya O. Tanrıydı ya. Allah'a inan-mak için bile onlardan izin almak gerekiyordu. Onların izin verdiği ka-dar inanabilirsiniz. Onların izin verdiği kadar mallarınıza sahip olabilirsiniz. Onların izin verdiği kadar hanımlarınıza sahip olabilirsiniz. Onların izin verdiği kadar çocuk yapabilirsiniz. Onların izin verdiği kadar giydirebilir, onların izin verdiği kadar eğitebilirsiniz. Kararı onlar verirler. Çünkü tanrıdır onlar. İnanan birisi olsanız bile imanınızı sergileme konusunda, imanlarınızı yaşama konusunda, inandığınız Allah'ın emirlerini yerine getirme konusunda Firavunlara danışmak zorundasınız. Müslümanca bir hayat yaşayabilir miyiz yaşayamaz mıyız? Allah'ın istediği biçimde örtünebilir miyiz örtünemez miyiz? Allah'ın istediği biçimde nikâhlanabilir miyiz nikâhlanamaz mıyız? Allah'ın istediği biçimde mirasımızı paylaşabilir miyiz paylaşamaz mıyız? Allah ve Resûlünün istediği biçimde çocuklarımızı eğitebilir miyiz eğitemez miyiz? Allah'ın istediği biçimde yaşayabilir miyiz, yaşayamaz mıyız?

Tüm bu konuları Firavunlara sormak zorundasınız. Adım atarken bile onların iznine muhtaçsınız. Onların izin vermediklerini kesinlikle yapamazsınız. Onlar ne kadar istiyorsa, nasıl istiyorsa. Onların anladıkları ve istedikleri gibi bir namaz, onların anladıkları gibi bir oruç, bir kılık-kıyafet, bir kitap, bir din, bir peygamber, bir hayat olsun. Ama onların anlayışlarını aşarsanız, Allah'a Allah'ın istediği şekilde, peygambere Allah'ın istediği şekilde inanmaya kalkışırsanız bu zalimlerin, bu tanrıların işkencelerine hazır olmak zorundasınız.

Şimdi de çağdaş Firavunlar aynı şeyi demiyorlar mı? Sizler bi-zim kullarımız, bizim vatandaşlarımızsınız. Nasıl giyineceğinize, nasıl yaşayacağınıza, nerede ve nasıl okuyacağınıza, ne kadar örtüneceğinize, dininizi hangi sınıra kadar yaşayacağınıza, ne kadarını anlatabileceğinize, nasıl bir kisveye bürüneceğinize, nasıl bir hukuk uygulayacağınıza, ekonominizin nasıl olacağına, bayramlarınızın tatillerinizin neler olacağına biz karar veririz. Tüm hayatınız konusunda bize danışmak, bizim yasalarımıza karşı gelmemek zorundasınız diyorlar.

Meselâ müslüman bir kızcağız Rabb'inin istediği biçimde örtünüverdi mi hemen Firavunlar harekete geçerler. Bizden izin almadan örtündün ha! Bizden izin almadan bizim yasalarımızı çiğnedin ha! Rabb'ini bize tercih ettin ha! Rabb'inin yasalarını bizimkilere tercih ettin ha! diyerek onu bundan vazgeçirebilmek için ellerinden ne geliyorsa yaparlar.

Veya meselâ bir öğretmen okulda talebelerine biraz fazlaca İslâm duyursa, bir vaiz kürsüden cemaatine biraz açık anlatsa hemen sorguya çekerler. Bizden izin almadan bunları, bunları konuştun ha! Halbuki neleri anlatacağını, ne kadarını anlatacağını biz belirleyecektik. Halbuki seni biz tayin etmiştik. Sen bizim memurumuzdun. Senin maaşını biz veriyorduk. Seni özellikle bize kulluk etsin diye Mûsâ'nın karşısında, Mûsâların karşısında bizi savunasın diye okullarımızda eğitmiştik diyerek onların hemen Firavunlar tarafından sorgulandıklarını görürsünüz.

Evet Firavun müslümanlığı tercih eden sihirbazlara yöneliyor ve diyor ki benden izin almadan iman ettiniz ha! Ya da bunu bir de şöyle anlıyoruz: Yâni eğer sizler bana danışıp benden izin alsaydınız elbette ben size bu konuda izin verirdim diyor.

Yâni hain Firavun bu durumda yavaş yavaş egemenliğinin sar-sıldığının, inisiyatifin yavaş yavaş elinden çıktığının, insanların Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ'ya meylettiklerinin farkına varıyordu da güya bunu nasıl olsa insanlar yapacak, insanlar nasıl olsa müslümanlaşmaya karar vermişler hiç olmazsa ben izin vereyim de rezil olmayayım diye politika değiştiriyor hain.

Toplum imana yönelince yapabileceği bir şey kalmadığı için kendisini izin verme makamında görüyor, yine bir taraftan kendisini büyük görerek kuyruğu dik tutmaya çalışırken diğer taraftan da tavizini gündeme getiriyor. Tabi toplum imana yönelince aslında Firavunların yapabilecekleri bir şey kalmamıştır. Dine izin verdikleri gibi, din dersi programları bile hazırlarlar. Ama dine yönelmiş insanların karşılarına din budur diye yanlış bir din sunarak, hayata karışmayan bir din sunarak yine onların imanlarını bozmaya çalışırlar.

Demek ki bu Mûsâ size sihri öğreten, büyüğünüzmüş. Demek ki sizin reisiniz Oymuş. Demek ki sizler daha önce Onunla anlaşıp bana karşı düzen kurmuşsunuz. Andolsun ki bunu sizin yanınıza bırakmayacağım. Yemin olsun ki sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim. Sonra da sizi sallandıracağım. Topunuzu çivilerle ağaçlara çivileyeceğim diyor.

Alçak baktı ki iş kötüye gidiyor. Hz. Mûsâ'nın mûcizesi karşı-sında kendi adamları bile toptan iman edince rezil rüsva oldu. Durumunu kurtarabilmek için, kaybettiği itibarını yeniden kazanabilmek için tüm zalimlerin yaptığı gibi son çare olarak mü'minlere işkence etmeye, baskı yaparak insanları caydırmaya, döndürmeye çalışacaktı.

Ve de esasen bununla onları kaybettim ama en azından onların arkasından halkın toptan iman etmelerini önleyeyim diye bu tedbiri alıyordu. Çünkü ülkenin en bilgiçleri Mûsâ'ya iman etmişti. Tüm şehirlerden toplayıp getirdiği en bilgili insanlar, en güvendiği adamlar, bakanlar, dekanlar, ekonomistler, sanatkarlar, bilimciler Mûsâ'ya ve Onun Rabb'ine iman edince elbette halk ta onların peşinden imana yönelecekti. İşte bundan korkan Firavun bu iman edenleri cezalandırmalıydı ki peşlerinden birileri de imana heveslenmemeliydi.

Evet size ne yapacağımı göreceksiniz. Ve bileceksiniz hangimiz? Allah mı, yoksa ben mi daha büyük azap yaparım? Allah'ın azabı mı daha şedit, yoksa benim azabım mı? bunu yakında anlayacaksınız. Ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve sizi hurma ağaçlarına çivileyeceğim. Siz de dünyanın kaç bucak olduğunu bilecek ve anlayacaksınız diyordu. İnanan insanları kendisi gibi zanneden hain bu tehditler karşısında onların dinlerinden dönüvereceklerini zannediyordu. Onun bu tehditlerine karşılık sihirbazların, müslüman-ların tarihe geçecek şu cevaplarını görüyoruz:
72,73. İman eden sihirbazlar: "Seni, gelen apaçık mûcizelere ve bizi yaratana üstün tutmayacağız. Ne hüküm vereceksen ver. Sen, ancak bu dünya hayatına hükmedebilirsin. Doğrusu biz, yanılmalarımızı ve bize zorla yaptırdığın sihri bağışlaması için Rabbimize iman ettik. Allah'ın vereceği mükâfat daha iyi ve daha devamlıdır" dediler.

Diyorlar ki; biz seni bize Rabbimizden gelen şu Beyyine'lere, şu apaçık âyetlere, şu gün kadar ayan beyan mûcizelere tercih mi edeceğiz? Allah'ın bu apaçık âyetlerini bırakıp ta seni mi dinleyeceğiz? Allah'ın yasalarını bırakıp ta senin arzularına, senin yasalarına mı kul olacağız? Senin gibi âciz birisini bizi yaratan Rabbimizden üs-tün mü tutacağız? Seni Rabbimizin, Rabbimizin âyetlerinin, Rabbimi-zin elçilerinin önüne mi geçireceğiz? Rabbimizi darıltma pahasına sa-na itaat mı edeceğiz? Bunu mu bekliyorsun bizden? Bize gelen delillerden, bize gelen bunca âyetlerden, bize gelen İslâm'dan, bize gelen

hidâyetten sonra bütün bunları bırakıp ta seni tercih etmemizi mi istiyorsun bizden?

Halbuki bizi yaratan Rabbimizden geldi bu deliller bize. Sen keyfine bak ey alçak Firavun. İstediğini yap. İstediğin hükmü ver. İs-tediğin gibi hükmet. Şu anda hüküm verici sensin tamam. Bu ülkede hakim sensin. Geçici olarak bu mülk senindir. Şu anda hakim sensin, savcı sensin, yargıç sensin. Karar verecek de, o kararı uygulayacak ta sensin. Ama unutma ki sen ancak bu dünyada hüküm verebilirsin. Senin kararın sadece bu dünyada geçerli. Senin kararların öbür âlemde asla geçerli değildir.

Yâni sen ancak bizim bedenlerimize hükmedebilirsin. Ancak canlarımızı alabilirsin. Ancak öldürene kadar bize hükmedebilirsin. Ama ölüm ötesine ne sen, ne de biz karışamayız. Bu konuda sadece Allah'a teslim olmak zorundayız. Doğrusu bizler Rabbimize iman ettik. Şu ana kadar bizi kullanma, bizi seni ve sistemini destekleme günâhına ortak etme günâhlarımızı bağışlaması için Rabbimize yalvarıyoruz.

Gerçekten bizi çok kötü kullandın. Bize pek çok günâh işlettin. Bizi Allah elçilerinin karşısına diktin. Bizi Allah'la savaşa sürükledin. Bugüne kadar bizler hep seni kutsadık. Sana ve senin zalim düzenine kulluk ettik. İnsanları hep senin doğruluğuna çağırdık. Elimizdeki bilim dallarını hep senin tanrılığına hizmette kullandık. Senin zalim düzenini insanlara hep şirin göstermeye çalıştık. Ama artık bitti. Çok şükür Rabbimizi tanıdık. Rabbimizin âyetleriyle, Rabbimizin elçileriyle tanıştık. Ümit ediyoruz ki bu imanlarımız, bu dönüşlerimize karşılık Rab-bimiz bizi bağışlar. Doğrusu hayırlı olan da Rabbimizdir, biz Ona inandık, Ona yöneldik, artık senin yapacakların, senin tehditlerin bizim için vız gelir diyorlar. Firavunun azap olarak hangimiz güçlüyüz onu göreceksiniz sözüne cevapları da işte böylece geliyordu.

Ne güzel iman, ne güzel ifadeler değil mi? Bu yiğit mü'minle-rin bu aslanca ifadelerinden anlıyoruz ki zaten bunlar önceden de sihri zorla yapıyorlardı. Bunlar Firavunlara zoraki kulluk ediyorlardı. O ana kadar istemeyerek Firavuna kulluk yapan ama Mûsâ'nın getirdiği vahiyle tanışır tanışmaz hemen iman eden bu insanlar işte böyle diyorlardı.

Yâni az evvel Firavunun eline bakan dilencilerin ağzından dökülen sözlere bir bakın Allah aşkına. İslâm'la tanışır tanışmaz in-sanlardaki şu değişikliğe bir bakın Allah aşkına. Biz iman ettik diyor-lar. Biz değiştik diyorlar. Biz önceki pis halimizi, necis halimizi terk et-tik diyorlar. Küfürlerimizden, şirklerimizden arınarak Rabbimize döndük diyorlar.

Meğer bizler sana kulluk ederken ne kötü bir hayatın ada-mıymışız da farkında değilmişiz. Meğer bizler seni razı edeceğiz derken Rabbimizi gazaplandıran insanlarmışız. Meğer senin yasalarına sahip çıkarken Rabbimizin yasalarını çiğniyormuşuz. Meğer bizler kendimiz gibi bir beşeri, kendimiz gibi bir âcizi razı edeceğiz diye ce-henneme doğru koşuyormuşuz. Biz önceki pisliklerimizden arınmış olarak Rabbimize döndük. Yâni ey Firavun senin tehditlerin vız gelir artık bize. Değil mi cennet yolunu bulmuşuz, üç gün önce ölmüşüz, beş gün sonra ölmüşüz ne fark eder? dediler. Ölmeden önce cehennemden kurtulduk ya. Ölmeden önce Rabbim bize hidâyet edip sana kulluktan kurtardı ya, artık bizim için ölüm oğul balıdır, senin tehditlerinden zerre kadar korkmuyoruz buyur yapacağını arkana koyma dediler.

Evet bir saat öncesine kadar Firavundan devşirecekleri paraların, mükâfatların hesabını yapan adamlar bir anda o kadar değişmişlerdi ki artık tüm dünya da, dünyanın malı mülkü de gözlerinde küçülüvermişti. Bir saat öncesine kadar Firavun sisteminin destekçisiydiler ama şimdi Rab'lerinin dininin Rab'lerinin yasalarının savunucusu olarak Firavunun karşısındaydılar.

Öyleyse bizler de insanlara Allah'ın dinini götürürken bu bakandır, bu dekandır, bu müdürdür, bu genel müdürdür. Bunların Hakka yönelmeleri mümkün değildir. Bunlar bizi dinlemezler demeyelim onlarında hakkı tanıdıktan sonra hemen döneceklerini, tâğutlara hizmet yerine Rablerine hizmete yöneleceklerini hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım.

74. "Rab'lerine suçlu olarak gelen bilsin ki, cehennem onun içindir. Orada ne ölür, ne yaşar."

Unutma ki ey Firavun, kim ki Rabb'ine günâhkâr olarak gelir-se onun gideceği yer muhakkak cehennemdir. Orada ne ölüm var, ne de hayat. Oraya gidenler ne ölüp kurtulacaklar, ne de insan gibi bir hayatı görebilecekler. Buna yaşamak da denmez, ölüm de denmez.

75,76. "Rab'lerine inanmış ve yararlı iş yaparak gelenlere, işte onlara, en üstün dereceler, içlerinden ırmaklar akan, içinde temelli kalacakları Adn cennetleri vardır. Bu, arınanların mükâfatıdır."

Ama kim de küfrünü, şirkini, tâğutluğunu, Rabb'lığını, İlâhlı-ğını bitirir de iman ederse, Rabb'inin huzuruna mü'min olarak gelirse, imanının gereği olan sâlih ameller işleyerek, hayatını iman kaynaklı yaşayarak gelirse işte onlar için de en üstün dereceler, taht-ı tasarruflarında akıp giden, içinde ebedîyen kalacakları Adn cennetleri vardır. Bal, süt, şarap ırmaklarının arasında sonsuza dek yaşamak vardır. Orada onlar için ölüm yok, hastalanma yok, sıkıntı yok, mahrumiyet yok, zulüm yok, keyiflerinin istediği gibi ilelebet yaşayıp gideceklerdir. İşte temizlenen, arınan, tâğutluğu, küfrü, şirki, Allah'a, Allah'ın

elçilerine, Allah'ın dinine kafa tutmaktan vazgeçip Allah'a iman eden, hayatını Allah için yaşayanların mükâfatları da budur.

Firavun istediği kadar zulmetsin, istediği kadar gururlanıp tan-rılık taslasın, istediği kadar hüküm versin, bakın müslüman olan, özgürlüğü bilen sihirbazlar Onu uyarmaya devam ediyorlar. Onu kendi imanlarına, kendi teslimiyetlerine, kendi kurtuluşlarına, kendi cennetlerine çağırmaya devam ediyorlar. Şu merhamete, şu cesarete bakın. Adam onları ölümle tehdit ediyor, onlarsa Ona merhametlerinden ötürü Onu imana ve cennete çağırıyorlar. Onun cehenneme gidişine, ateşe gidişine engel olmaya çalışıyorlar. Elbette, o günün kuşluk vaktine kadar onların durumu da öyle değil miydi? Lütfuyla kendilerine cennete gidiş yolunu gösteren Allah hatırına onlar da Onu Hakka dâvet etmeliydiler.

Onlar Onu Hakka çağırıyor, berikisi de onlara karşı ateş püs-kürüyordu. Asacağım, keseceğim, öldüreceğim diye naralar atıyordu. Suçu neydi bu insanların? Suçları sadece Allah'a iman etmek. Başka hiçbir suçları yoktu bu insanların. Zaten kâfirin gözünde en büyük suç Allah'a imandır.

İşte şu anda da onun yolunun yolcusu zalimlerin müslümanlardan intikam almaya soyunduklarını görüyoruz. Sebep ne? Suçları ne bu müslümanların? Zina mı etmişler? Hırsızlık mı yapmışlar? Ça-lıp çırpmışlar mı ülkenin hazinesini? Rüşvete, suiistimalleri mi bulaş-mışlar? Vergilerini mi vermemişler? Veya bombalar imal edip insanlar için katliamlar mı gerçekleştirmişler? İnsanların can ve mallarına mı kast etmişler?

Hayır hayır bu insanların bir tek suçları var o da müslüman olmak. Kendileri gibi âciz insanların egemenliklerini reddedip Rab-lerinin egemenliğini savunmak, işte hepsi bu. İmanları sebebiyle zulmediyorlar zalimler müslümanlara. Eğer şu anda devlet dairelerinde üçüncü sınıf vatandaş oluyorsanız imanınız sebebiyle değil mi? Askerde dışlanıp dayak yemeye götürülüyorsanız müslümanlığınız sebebiyle değil mi? Birileri kendilerinden olmadığınız için, kendileri gibi sizler de içemediğiniz için, kendileri gibi namazsız bir hayatı kabul edemediğiniz için, kendileri gibi rüşveti kabul edemediğiniz için, kendileri gibi çıplak gezmeyi sineye çekemediğiniz için, kendileri gibi balolara gidemediğiniz için horlanıyor ve hakaretlere maruz kalıyorsunuz.

Evet işte böyle bir devri devrimleriyle silmeye çalıştılar, ama bir Mûsâ geliverdi de kül altında kalmış közler yeniden canlanıp açığa çıkıverdi. İnsanlar imana yöneliverdiler. Beyyine'yle tanışıp küfürlerini şirklerini anlayıverdiler.

Demek ki insanların ve toplumların dirilişi için Beyyine'nin gelmesi şarttır. Beyyine gelmeli ki insanlar değişsinler. Beyyine ortaya konmalı ki insanlar sapıklık noktalarını onda anlasınlar. Beyyine anlaşılmalı ki insanlar kimlere kulluk ettiklerini anlayıversinler. Kur'an insanların hayatına girmeden bunun gerçekleşmesi asla mümkün olmayacaktır.

Evet Mûsâ (a.s) nın ortaya koyduğu bu Beyyine'yle bakın insanlar ne kadar değiştiler. Firavunların ölüm tehditleri bile artık vız geliyordu onlar için. Haydi ey Firavun ne yapacaksan yap da görelim diyorlardı. Onların bu tavırları karşısında Firavun da diyordu ki; sizin çaprazlama el ve ayaklarınızı keseceğim ve sizi yirmilik çivilerle ağaçlara asacağım.

Rabbimiz Tâ-Hâ sûresinde konuyu burada bitirir. Artık o yaman dönen insanları öldürdü mü? Öldüremedi mi? Bu konuda bilgi vermiyor Rabbimiz. Ama ne fark eder? Ölseler de galip o müslüman-lar, sağ kalsalar da. Rasûlullah efendimizden de bu konuda açıklayıcı bir bilgi intikal etmediği için bir şey diyemiyoruz. Ama başka sûrelerden anlıyoruz ki bu hadiseden sonra Firavun âdeta kudurdu, çılgına döndü bu yenilgisini kapatmak için İsrâil oğullarının erkek çocuklarını tekrar öldürmeye yöneldi.

Mûsâ (a.s)'a iman etmiş çok az sayıda insan vardı. Rabbimiz Firavunun zulümlerine karşılık o müslümanlara evlerini mescit yapıp orada kendisine kulluk etmelerini emretti. Namaz kılın ve Bana güvenin, kesinlikle bilesiniz ki sizi Onun zulmünde Ben kurtaracağım buyurdu. Mûsâ (a.s) Rabbine dua etti. Ya Rabbi, sen bu zalimlere mal mülk verdin. Egemenlik, saltanat verdin. Sen Ona bunları bu kullarını saptırsın diye mi verdin ya Rabbi? Sana ve dinine düşmanlık yapsın diye mi verdin ya Rabbi? Ya Rabbi seninle savaşa tutuşan bu zalimin tüm malını mülkünü, tüm saltanatını bitir ya Rabbi! Kalbinin üzerine baskı kur ya Rabbi! Onu sıkıştır ya Rabbi! Sıkıştır ki kullarına zulmedemesin. Sıkıştır ki kullarını ezemesin diye dua ediyordu Mûsâ (a.s).

Nihâyet uzun bir mücâdeleden sonra Rabbimiz elçisinin duasını kabul ediyordu. İlk önce Firavun ve avenelerine bir kıtlık belâsı gönderdi. Firavun şaşırdı, dengesini kaybetti. Çünkü tanrıydı ya. Rezzak'tı ya. Rızık veren de oydu, doyuran da oydu, bilgi veren de oydu, idare eden de, egemen de oydu? Onun üzerinde hiçbir güç yoktu. Ama şu anda rızık veremiyordu. Tanrılığı bitmiş probleme çare bu-lamıyordu. Ne yapacağını şaşırdı ve Mûsâ (a.s)'a geldi, dedi ki, ey Mûsâ Rabb'ine bir dua et, şu belâyı üzerimizden bir savuştursun, sana ve Rabb'ine iman edeceğiz ve İsrâil oğullarını sana vereceğiz dediler.

Rabbimiz Mûsâ (a.s)'a şöyle buyurdu:

77. "Andolsun ki Mûsâ'ya: "Kullarımı geceleyin yürüt, denizde onlara kuru bir yol aç, batmaktan ve düşmanların yetişmesinden korkma, endişe etme" diye vahy ettik."

Ey Mûsâ, kullarımı geceleyin al, yürüt. Kullarımdan iman edenleri alıp geceleyin şehri terk et. Evet Mûsâ (a.s) la birlikte yıllar yılı Firavunun köleleştirdiği, Firavun hâkimiyetindeki müslümanlar ülkeyi terk etme emrini alıyorlardı Rabbimizden. Ezilmişler, horlanmışlar, Firavun ve sistemini omuzlarında taşıyanlar artık direnişe geçiyorlardı. Köleler, Firavuna karşı tavır alıyorlardı. Artık kendisini tanrı ilân eden Firavuna kulluğa, onun sistemine hizmete hayır deyip başkaldırıyorlardı. Ve işte köleler dirilip de efendilerine, kullar silkinip de tanrılarına karşı bir direnişe geçer geçmez tanrı Firavun bitecekti. Firavunun sonu gelecekti.

Öyle ya, Firavunu omuzlarında taşıyan insanlar bir gün Onu indirmeye yöneldikleri anda Onun işi bitecek değil miydi? Firavunu Firavun yapan onlar değil miydi. Firavunu güçleriyle, itaatleriyle, vergileriyle ayakta tutan onlar değil miydi? Ülkenin tüm işleri onların omuzlarında değil miydi? Ekonomik köleler, siyasal köleler, bilim köleleri, sağlık köleleri, temizlik köleleri, din köleleri onlar değil miydi? Onlar ayakta tutmuyorlar mıydı Firavunun ülkesini? Üretenler, çalışanlar, boğaz tokluğuna efendilerine hizmet verenler onlar değil miydi? Böylece ülke onların sırtında, dünya onların sırtında yürümüyor muydu? Piramitleri, anıtkabirleri, sarayları, okulları, mescitleri onlar yapmıyor muydu? Vergiyi onlar vermiyor mıydı? Hayatın yükünü onlar çekmiyor mıydı? Şimdi bu gönüllü köleler bir tavır koyacaklar, hayır diyecekler, kölelik bitti diyecekler, yüklerini indirip kendi dünyalarına çekilecekler, efendilerini terk edip çöle gidecekler de Firavunun düzeni allak bullak olmayacak öyle mi? Firavunun zulüm düzeni olduğu gibi çökecekti.

Rabbimiz vahy etti peygamberine. Ey Mûsâ iman eden kul-larımı geceleyin al ve Mısır'ı terk edip çöle doğru yürü. Mûsâ (a.s) aynen Allah'ın istediği gibi yaptı, müslümanları alıp şehri terk etti. Ki-tabımızın başka sûrelerinde beyan edildiğine göre ertesi gün durumu öğrenen Firavun çıldırdı, deliye döndü. Nasıl olurdu? Nasıl yapabilirlerdi böyle bir şeyi? Nasıl indirirlerdi bu adamlar beni omuzlarından? Nasıl yüz üstü bırakıp giderlerdi beni bu köleler? Nasıl benim düzenimi çökertirlerdi bu adamlar? Nasıl bütün işleri yüzüstü bırakıp kaçardı bu adamlar? Yıllarca ben bu adamların sırtına binmemiş miy-dim? Yıllarca ben bunların alın terleriyle palazlanmamış mıydım? Yıl-larca bunların kanıyla beslenmemiş miydim? Ne oldu? Beni niye böyle indirdiler? Beni yüzüstü bırakıp nereye kaçtılar bu adamlar? diyerek deliye döndü:
78. "Firavun, ordusuyla onları takip etti, deniz de onları içine alıverdi, hem de ne alış!"

Ordusuyla onları takip etmek için genel bir seferberlik ilân etti Firavun. Kitabımızın başka âyetlerinden öğreniyoruz ki, bunlar derme çatma insanlar, bizimse düzenli ordularımız vardır. Biz onları ayaklarımızın altında ezer geçeriz diyerek müslümanların peşine takıldı. Ülkesinin her tarafından ordular toplayarak müslümanları yakın takibe aldı. Her şeyden habersiz müslümanlar ata yurtları olan Filistin'e doğru kaçıyorlardı. Firavun da onları yakın takibe alıyor.

Elbette efendiler, kölelerini asla kaybetmek istemezler. Bu adamlar giderlerse bizim işlerimizi kim görecek? Bu köleleri kaybe-dersek bizi kim destekleyecek? Onlarsız biz ne yaparız? Nasıl yaşarız? Bize kim hizmet eder? Alın terleriyle, vergileriyle bizi kim ayakta tutar? Bizi kim sırtında taşır? Bunları kaybedersek bize kim alkış tutacak? Bize kim oy verecek? Tüm dünyada süper güç olduğumuzu bize kim sağlayacak? diyerek onları yakalamayı hedefler.

Firavunun bu endişesinin yanında bir büyük endişesi daha vardı. Diyordu ki, şimdi bizim eğitimimizde yetişmiş, kölelik psikozu içinde büyümüş bu insanlar eğer bizim kontrolümüzden bir çıkar-larsa, kendi başlarına bir kalırlarsa ne olur ne olmaz belki hürleşive-rirler, belki özgürlüğü anlayıverirler diye ödü kopuyordu.

Veya bu adamlar kaçarlarken tekrar dönerler de Firavunun zaten çökmekte olan sistemine bir hücum ederlerse Mûsâ ile beraber, işimizi bitirirler diye korkudan deliye dönüyordu hain. Çünkü Firavun hayatı seven birisiydi, ölümü göze alamayacak kadar da korkaktı.

Ve İsrâil oğulları kendi kontrolü altında oldukları sürece ona hizmet edecekler ve ona karşı gelme cesaretini kesinlikle kendilerinde bulamayacaklardı. Zira Firavunun sistemi onları bu şekilde eğitiyordu. Ne olur ne olmaz, bu köleler Mûsâ ile bir süre baş başa kalırlar, vahyi tanırlar ve bilinçleşirlerse, geriye dönüp kendisinin işini bitirebilirlerdi.

İşte bu yüzden onları yakın takibe alması gerekiyordu. Bir hesabı vardı Firavunun, ama Allah'ın da bir hesabı vardı ve o bunun farkında değildi. Tıpkı bugün dünya üzerindeki tüm Firavunî güçlerin müslümanları yakın takibe aldıkları gibi. Müslümanlar bugün tüm dünyada kendilerine en yakın Firavunların yakın takibi altında bir hayat sürmektedirler. Müslümanlara egemen olan güçler müslümanları sürekli kontrolleri altında tutup, onların birlikte hareket ederek kendilerine karşı bir çıkış eyleminde bulunmamaları için, birleşmemeleri için tüm imkânlarını kullanmaktadırlar. Aynen o gün İsrâil oğullarının Firavun oğulları tarafından yakın takibe alındıkları gibi. Ama Allah'ın da bir hesabı vardır.

İsrâiloğulları kaçıyordu. Bıktıkları usandıkları kölelikten kaçıyorlardı. Özgürlük aramak için kaçıyorlardı. Mısır'da kölelik içinde bir hayat yaşamaktansa çölde seve seve açlığı ve ölümü yudumlamak için kaçıyorlardı. Kölelerini kaybetmenin çılgınlığı içinde gözü dönmüş Firavun da onları takip ediyordu.

Yeryüzünün en büyük olayı cereyan ediyordu. Öyle bir an geldi ki akıllara durgunluk veren bir olay yaşandı. Firavun arkalarında yetişmişti. Önlerinde alabildiğine haşin bir deniz, arkalarında da az-gın Firavunun orduları. İsrâil oğulları işe böyle bir kaos içindeydiler. Ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Mûsâ (a.s) onları teskin etmeye çalışıyordu. Korkmayın Allah bizimle beraberdir! Diyordu.

Mûsâ (a.s) nın asası tekrar gündemdeydi. Rabbimiz buyurdu ki: Ey Mûsâ asanı denize vur! Vurdu asasını denize ve o asa denizde kupkuru yollar oluşturuverdi. Ya bir yol ya da on iki yol açıverdi. Bir med cezir olayı filan değildi bu. Allah'ın müslümanlara bir desteği olarak deniz kupkuru açılıyordu. İsrâil oğulları sağ salim karşıya geçtiler. Arkalarından yeryüzünün en büyük gücü, yeryüzünün en büyük devleti komutanlarıyla, askerleriyle onlar da arkalarından o yola girdiler. Mûsâ (a.s) asasıyla denizde açılan o yolu kapatmak istedi, ama Allah dedi ki, bırak kapatma ey Mûsâ.

Çünkü Mûsâ (a.s) geleceği bilmiyordu, gaybı bilmiyordu. O istiyordu ki deniz kapansın da Firavunun orduları arkalarından yetişemesinler. Onun bilmediği Allah'ın bir hesabı vardı. Onların tümünü denizde boğacağım, helâk edeceğim diyordu Rabbimiz. Büyük iradenin kararı böyleydi. Mûsâ (a.s) asasını vurmadı denize ve deniz açık kaldı. Ve denizi açık gören Firavun ordusuyla birlikte yürüyor, tam denizin ortalarına geldiklerinde denizin gemini, zimamını salıverdi Allah. Deniz eski haline geldi ve Firavun oğulları tümüyle denizin altına gömülüp hayata veda ettiler. Nice bağları bahçeleri, nice sarayları köşkleri, nice mülkleri saltanatları geride bırakarak denizin derinliklerinde yokluğa doğru yol alıyorlardı. İşte yeryüzünde Allah'a kafa tutmanın sonucu budur.

İşte yeryüzünde Allah'la, Allah'ın elçileriyle, Allah'ın diniyle sa-vaşa tutuşmanın âkıbeti budur. Bakın yeryüzünün en güçlü adamı, en müstekbir insanı Firavun suda boğulurken şu sözü söylemekten kendini alamıyordu:

"İnandım ki İsrâil oğullarının iman ettiği Allah'tan başka İlâh yok muş. Ben de müslümanlardanım!"
(Yunus: 90)

Gerçekten bugün bu sözü tüm dünya müstekbirlerine duyurmamız gerekmektedir. Tüm dünya Firavunlarına duyurmalıyız bu sö-zü. Ey müstekbirler! Ey kendilerinde güç kuvvet olduğunu zanneden zalimler! Firavunun söylediği bu sözü sizler ne zaman söyleyeceksiniz? Size hiç bir şey hatırlatmıyor mu bu söz? Ölürken mi söyleyeceksiniz bunu? Ama Firavuna fayda vermediği gibi o zaman söyleyeceğiniz bu sözün size de hiçbir faydası olmayacaktır.

Bakın diyor ki Firavun: İsrâil oğullarının inandığı İlâhtan başka İlâh yoktur. Ama bunu ölürken söylüyordu hain. Halbuki şimdi inandım dediği İlâhın gönderdiği Mûsâ'yı dün öldürmeye çalışıyordu. Yıllarca O İlâhın dinini reddetmiş, O İlâhın gönderdiği peygamberi reddetmiş, O İlâha inanan İsrâil oğullarına kan kusturmuş, kendinin ülkesinin yegâne İlâhı olduğunu ilân etmişti. İşte kıyâmete kadar gelecek nesiller içinde kendisine özenen, kendi yoluna imrenen, yeryüzünde Rabliğini iddia ederek Allah'a ve Allah'ın dinine savaş açan tüm Firavun taslaklarına bu sözleriyle şu mesajı veriyordu: Gelin ey beni taklit edenler benim düştüğüm yanlışa düşmeyin! Ben imanı son dönemime tehir etmiştim. Ama gördünüz ki o iman benden kabul edilmedi. Siz bunu önceden anlayın da benim durumuma düşmeyin. Şimdiden hatalarınızdan dönüp müslümanlığınızı ilân edin diyordu.

Mûsâ (a.s) ve Firavun arasındaki son raunt da böylece bitiyordu. Bir iman küfür savaşında, bir hak bâtıl kavgasında Allah destekli Mûsâ (a.s) galip geliyor, Allah'ın iradesi galip geliyordu. Hani raun-dun ilk başlarında ne diyordu Rabbimiz? Rabbimiz diyordu ki Firavunlar asla galip gelemez, asla başarıya ulaşamaz. İşte ulaşamadı Firavun. Zalimler asla kurtulamaz diyordu Rabbimiz. Ve işte zalimler geberip, yok olup giderlerken, müslümanlığa doğru koşanlar, özgürlüğe doğru koşanlar dimdik ayaktaydılar.

79. "Firavun milletini saptırdı, onlara doğru yolu göstermedi."

Firavun kavmini saptırdı. Onlara doğru yolu göstermedi. Halbuki alçak Firavun bunu önceden biliyordu. Mûsâ (a.s) Medyen'den dönüp ilk karşısına çıktığı anda gerçeği anlamıştı. Mûsâ dünyaya gel-mesin diye öldürdüğü binlerce çocuğun kanıyla gerçeği biliyordu. Zalimliğiyle biliyordu, despotluğuyla biliyordu, öldürdüğü, kanlarını emdiği insanların acı bakışlarıyla, ırzına geçtiği kadınların ölümcül feryatlarıyla, baş örtülere uzanan ellerinin karalığıyla biliyordu. Ülkesinde yükselen mazlum feryatlarıyla biliyordu. Biliyordu hain zalim olduğunu. Mûsâ (a.s) sarayına bir bebek olarak ilk geldiği günde biliyordu. Kendisinin asla tanrı olmadığını, olamayacağını, Allah'ı diskalifiye ederek Onun yasaları yerine kendi yasalarını ikâme edemeyeceğini biliyordu. İnsanları Allah'a kulluktan koparıp kendisine kul köle etmesinin imkânsız olduğunu biliyordu.

Her şeyi biliyordu ama saltanatına güveni, gücüne kuvvetine güveni bildiği haktan uzaklaştırdı Onu. Ve işte böylece tüm dünyanın gözleri önünde Allah'la savaşa tutuşan bir dünya devleti bitti. Onun karşısında müslümanlığa koşan, özgürlüğe koşan insanlara Rabbi-miz bakın ne buyurdu:

80. "Ey İsrâil oğulları! Sizleri düşmanınızdan kurtardık, Tur'un sağ yanını size vaat ettik ve üzerinize kudret helvasıyla bıldırcın indirdik."

Ey İsrâil oğulları, ey peygamber çocukları, muhakkak ki sizi düşmanlarınızdan kurtardık. Tur'un sağ tarafını, daha önce Rabbimi-zin Medyen'den dönerken Mûsâ (a.s) ile konuştuğu Tur dağının sağ tarafları olan mukaddes bölgeyi size vaat ettik, lütfettik. Ve o bölgede iken sizin üzerinize nimet olarak kudret helvası ve bıldırcın eti indirip onlarla sizi doyurduk.

Evet Rabbimiz onları Firavunun zulmünden, kölelikten kur-tardı. Tabii sadece onları değil şu anda bizleri de bizim çağdaşımız Firavunlardan kurtaran Rabbimizdir. Öyle değil mi? Eğer şu anda Firavunlara rağmen, Firavunî sistemlere rağmen bizler, çocuklarımız müslüman kalabilmişsek, Firavunların bizim önümüze kazdıkları eğitim barikatlarını yararak sağ salim, imanlarımızı yitirmeden bugünlere ulaşabilmişsek unutmayalım ki bizi de onlardan kurtaran Rabbimizdir. Bizler de Rabbimize hamd etmek, şükretmek ve Ona Onun istediği kulluğa yönelmek zorundayız. Men ve Selva Cenâb-ı Hakkın onları doyurmak için verdiği iki ayrı nimetti. Satın almak için paraya gerek yoktu, elde etmek için zahmete ihtiyaç yoktu. Firavunun sarayında yağlı ballı bir köle hayatı yaşamaktansa çölde hür bir şekilde Allah'a kul olmayı tercih eden Hz. Mûsâ'yı ve beraberindeki müslümanları Rabbimiz bu nimetlerle doyuruverdi.

81,82. "Size verdiğimiz rızıkların temizlerinden yiyin, bunda aşırı gitmeyin ki gazabımı hak etmeyesiniz. Gaza-bımı hak eden kimse muhakkak mahvolur. Doğrusu Ben, tevbe edeni, inanıp yararlı iş işleyerek doğru yola gireni bağışlarım."

Evet size verdiklerimizin temizlerinden, helâllerinden yiyin ve sakın azgınlaşmayın. Haddi aşmayın. Yiyecekler konusunda, haram helâl konusunda benim belirlediğim sınırları aşmayın. Kim benim belirlediğim yasalarımı çiğneyerek yasakların ötesine, berisine uzanırsa bilesiniz ki benim gazabımı celp eder. Benin gazabımı hak eden kimse de muhakkak helâke uğrayıp mahvolur. Ama tevbe edenleri, yürüdükleri yanlış yolları terk ederek Benim yoluma dönenleri, Benim yolumda durumunu düzelterek sâlih ameller işleyenleri affederim, geçmişlerini silerim diyor Rabbimiz.

Evet İsrâil oğulları Mısırdan, Firavunların zulmünden kurtul-muş, Sina çölünde, Tur dağının yanı başında, mukaddes bir bölge-de, özgürlük yurdunda, özgürlük ortamında bulunuyorlar. Hiç bir sı-kıntıları yok. Rabbimiz her türlü temel ihtiyaçlarını sağlayıvermiş. Başka sûrelerin anlattığına göre üzerlerine serinlik veren, güneşten koruyan bir bulut gönderip gölgelendirmiş, barınma ihtiyaçlarını gidermiş. Sonra bıldırcın eti ve kudret helvası indirerek yiyecek gereksinimlerini karşılamış. Özgür bir ortamda, başlarında Allah'ın elçisi Mûsâ (a.s), ellerinde Tevrat, çok rahat bir hayatın içindeler. Kimsenin ırzına geçilmiyor, kimse öldürülmüyor, kimse ekonomik yönden sö-mürülmüyor, kimsenin sırtına binilmiyor, kimsenin kanı emilmiyor, kimsenin evine girilmiyor, kimsenin elindekiler, cebindekiler alınmıyor, kimsenin karısı ve çocukları zorla evlerinden götürülmüyor, kimse materyalist bir eğitime zorlanmıyordu. Herkes hür, herkes özgür, herkes peygamber rehberliğinde, herkes Tevrat'ın hükmü altında bir hayat yaşıyordu.

Rabbimiz artık Mûsâ (a.s)'a nimetlerinden en büyüğünü lütfetmek üzere Tur'a çağırdı. Daha önce de Rabbimiz Onu Mısıra gönderirken de Tur'da Onunla konuşmuştu. Rabbimiz bu ayetiyle Mûsâ (a.s)'a Tevrat verecekti. Bundan sonra müslümanlar Tevrat rehberliğinde Filistin topraklarına girecekler ve devletlerini kuracaklar ve düşmanlarıyla farklı bir hesaplaşmanın içine girecekler.

Evet Rabb'inden bir dâvetiye alan Mûsâ (a.s) acele bir şekil-de kavminden ayrılarak Tur'a geldi. Rabb'iyle buluşmanın heyeca-nıyla kavminden önce koşup geldi. Rabbimiz buyurdu ki:

83. "Mûsâ! Seni milletinden daha çabuk gelmeye sevk eden nedir?" dedik."

Ey Mûsâ, kavminden acele seni buraya getiren sebep nedir? Bu inkâr için bir sorudur. Yâni Rabbimiz Onun bu acelesini tasvip etmediğini haber vermek istiyor. Çünkü ümmetin işleriyle ilgilenmek, toplumunu Allah'ın istediği noktada tutmak, sıkıntılı da olsa toplumun içinde bulunup onları gözetmek, onları bozulmaktan korumak, onları terk etmekten, tek başına hareket etmekten daha güzel bir harekettir. Allah'ın istediği de budur. İşte bu konuda Rabbimiz elçisini uyarıyor. Rabbimizin bu ifadesine cevap olarak Mûsâ (a.s) buyurdu ki:

84. "Mûsâ: "Onlar ardımdadır, Rabbim! Hoşnut olman için Sana acele geldim" dedi."

Ya Rabbi onlar arkamda izin üzerindedirler. Onlar beni takip ediyorlar. Ya Rabbi ben Senin için, Seni hoşnut etmek, Senin rızanı kazanmak için acele ettim. Senin sevgin için sana acele geldim. Ben-den daha çok razı olasın diye

randevuma acele geldim. Senin konuşma şerefinle şereflenmek için böyle bir içtihatta bulundum ya Rabbi diyerek Mûsâ (a.s) mâzeretini beyan etti.

Rabbimizin acele gelme uyarısı bu aceledeki hatanın tamamı ile toplumuna yansıdığını Rabbimiz elçisine hissettirmiş oluyordu.

85. "Allah: "Doğrusu Biz, senden sonra milletini sınadık; Sâmirî onları saptırdı" dedi."

Ey Mûsâ: Biz senden sonra, senin onların arasından ayrılmandan sonra senin kavmini fitneye düşürdük. Onları bir imtihandan geçirdik. Onları Samirî saptırdı. Onları Buzağıya tapınmaya dâvet ederek azdırdı. Bu, Allah'ın elçisi Mûsâ (a.s) için çok zor bir hadise, çok büyük bir imtihan, çok müthiş bir haberdir. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Çok kısa bir süre önce Allah onları Firavun'un elinden kurtarsın. Karşılarında gözlerinin önünde deniz yarılıp sağ salim karşı tarafa geçsinler. Allah gözlerinin önünde düşmanlarını denizde boğsun. Çölde onları bulutla gölgelendirsin, bıldırcın eti, kudret helvasıyla beslesin. Tüm nimetlerini üzerlerine yağdırsın. Allah'ı tanısınlar, peygamberi tanısınlar, sonra da yanı başlarındaki elçisi Mûsâ (a.s)'ı kendilerine hayatlarını düzenleyecekleri bir kitap vermek üzere Tur'a çağırsın, peygamberlerinin kısa bir dönem aralarından ayrılmasını fırsat bilsinler ve içlerinden birisi onları azdırsın ve Allah'a isyana, put tapıcılığına sürüklesin. Gerçekten de olacak bir şey değildi bu.

86. "Mûsâ, milletine kızgın ve üzgün olarak döndü. "Ey milletim! Rabb'iniz size güzel bir vaatte bulunmadı mı? Uzun bir zaman mı geçti, yoksa Rabb'inizin gazabına uğramak istediniz de mi bana verdiğiniz sözden caydınız? " dedi."

Mûsâ (a.s) üzgün ve gazaplı bir şekilde kavmine döndü. Ve dedi ki, ey kavmim! Rabb'iniz size güzel bir vaatte bulunmadı mı? Rabb'iniz benim vasıtamla size hem dünyada, hem de âhirette her türlü güzel âkıbetleri vaat etmedi mi? Rabb'iniz size bu dünyada özgürlük, zafer, kurtuluş, hidâyet sözü vermedi mi? Âhirette de cennet vaadinde bulunmadı mı? Rabb'inizin bu dünyada size açık desteğini gözlerinizle görmediniz mi? Size Rabb'inizin yağdırdığı nimetlerin üzerinden çok bir zaman mı geçti ki hemen unuttunuz? Dün Firavunun elinde inim, inim inleyen sizler değil miydiniz? Malları mülkleri, ırzları namusları yok edilenler sizler değil miydiniz? Köleler olarak en kötü işlerde çalıştırılanlar sizler değil miydiniz? Ne oldu? Allah'ın size öteki vaatlerini bekleme konusunda sabırsızlandınız mı? Allah'ın vaadini beklemeniz uzun mu sürdü?

Yoksa size Rabb'inizden bir gazabın inmesini mi istediniz? Rabbinizin gazabını celp edecek bir yola mı girmek istediniz de bana verdiğiniz sözden caydınız? Hani bir ahitleşmede bulunmuştuk. Hani benim getirdiğim hidayete tabi olacaktınız. Hani Allah'a kul olacaktınız. Hani sadece Allah'ı dinleyecektiniz. Hani benim örnekliğimde Allah'ın istediği bir hayatı yaşayacaktınız. Hani putlara tapınmayacaktınız. Hani Mısırdaki tüm pis alışkanlıklarınızı terk edecektiniz. Hani size egemen olan, size zulmeden güçlerin tanrılarını, yollarını bırakıp sadece Allah'a kul olacaktınız. Ne oldu? Nereye gitti o vaatler, o sözler? Dediler ki:

87. "Onlar: " Sana verdiğimiz sözden kendi başımıza caymadık. O milletinin ziynet eşyasından bize yükler dolusu taşıtıldı. Biz onları ateşe attık, aynı şekilde Sâmirî de attı" dediler."

Dediler ki, ey Mûsâ, biz sana verdiğimiz sözden kendiliğimiz-den caymadık. O vaatten kendi isteğimizle dönmedik. Lâkin biz kavmin yüklerinden, kavmin ziynet eşyalarından bize yükler taşıtılmıştı. Bir takım yükler taşımıştık Mısırdan çıkarken. Altın, gümüş, inci, mercan neyse erkeklerimizin ve kadınlarımızın takındığı o süs eşyalarını taşımamız bize zor ve ağır geldi. Ve biz de onları attık. Onları eritmek ve çubuklar haline getirmek üzere ateşe attık. Böylece Sâmirî de attı. Sonra:
88. "Bunun üzerine Sâmirî onlara böğüren bir buzağı heykeli ortaya koydu. O ve adamları: "Bu sizin de Mûsâ'nın da İlâhıdır, ama o unuttu" dediler."

Sonra Sâmirî ateşe atılan, eritilen o süs eşyalarından, ziynet eşyalarından onlar için böğürmesi, acayip ses çıkarması olan bir Buzağı heykeli çıkardı. Evet diyorlar ki bizler Samirî'nin ne yapacağını bilmeden altınlarımızı getirip onun önüne attık. O da sığır gibi böğüren bir Buzağı yapıp adamlarıyla birlikte şöyle dediler: İşte bu sizin de Mûsâ'nın da tanrısıdır. Yâni bu Mûsâ'nın tanrısıdır ama Mûsâ onu unutup onu başka yerlerde aramaya gitti dediler. Eğer bu **hu** zamiri ile Sâmirî kast edilmişse o zaman mânâ şöyle olacaktır: Sâmirî bu eylemiyle Allah'ı unuttu da Ona olan imanını terk etti dediler. Veya Sâmirî alçağı bir putun İlâh olamayacağını unuttu da onu Allah yerine koydu dediler. Bundan sonra gelen âyetin ifadesi de buna münasip gibi geliyor.

89. "Görmüyorlar mıydı ki, o heykel onlara ne söz söyleyebilir, ne zarar ve ne de fayda verebilir?"

Görmüyorlar mıydı bu adamlar? Bu tapındıkları buzağı onlara bir söz söyleyemiyordu. Ne konuşabiliyor, ne de kendilerine bir fayda ve zarar sağlayabiliyordu. Yâni nasıl oluyordu da böyle duymayan, konuşmayan, fayda ve zarar sağlama gücüne sahip olmayan bir buzağıyı tanrı edinip ona tapınabiliyorlardı? Nasıl yapabiliyorlardı insanlar bunu? Ama işte İsrâil oğulları

böyle bir puta tapınmaya başlamışlardı bile. Altın, gümüş, inci, mercan gibi ziynet eşyaları ve dünya gözlerinde putlaşıvermişti.

Evet dikkat ederseniz buzağı ziynet eşyasından yapılıyor. Bu-gün de bakıyoruz ziynet eşyalarının, altının, gümüşün, paranın putlaştırıldığını görüyoruz. İnsanlar bugün de bunlara tapınıyorlar âdeta. Ziynet esasen süs demektir. Dünyanın süsü ve ziyneti. Bugün de insanlar âdeta bunlara tapınıyorlar. Öyleyse bizler de buna çok dikkat etmeliyiz. Dünya ve dünyanın süsü ve ziyneti olan şeyler hayatımızda putlaşmasın.

Adamlarda Mısırdan taşıyıp getirdikleri put sevgisi vardı. Mısırda yaşadıkları köleliğin getirdiği aşağılık duygusu vardı. Nitekim A'râf'ta anlatılır denizi sağ salim karşıya geçtikten sonra puta tapan bir kavme rastladılar da peygamberleri Mûsâ'ya şöyle demişlerdi:

"Ey Mûsâ! Onların tanrıları gibi bize de bir tanrı yap" dediler. Mûsâ: "Doğrusu siz bilgisiz bir milletsiniz, bunlar yok olacaklar ve işledikleri boşa gidecektir" dedi."
(A'râf 139)

Evet denizden karşıya geçtiklerinde bir kavme uğradılar ki, onlar puta tapınıyorlardı. Onları gören İsrâil oğulları dediler ki: Ey Mûsâ bak bu adamların putları var ama bizim putumuz yok. Bize de onlarınki gibi bir put yapsan olmaz mı? Mısırda put sevgisi âdeta kalplerine içirilmişti adamların. Çünkü yıllar yılı insanı insanlıktan çıkaran, fıtratı bozan işkenceler altında yaşamışlar, âdeta hafızalarını bile kaybedecek noktaya gelmiş insanlardı bunlar. Zaten genelde köle toplumların akılları çalışmaz. Çalışacak durumda olsa bile onu asla kullanmaz köleler.

Çünkü efendilerinden onun aksi istikâmetinde bir emir geldiği zaman bir çatışma yaşamaktansa akıllarını hiç kullanmamayı yeğlerler köleler. Çünkü onlar efendilerine mutlak itaat etmek zorundadırlar. Firavunun zulmü altında o kadar ezilmişler, Firavunun materyalist eğitimi altında o kadar kendilerini kaybetmişler ki kendilerine hakim olan gücün tapındığı tanrısına bile, ineğine bile tapınma cesaretini kendilerinde göremiyorlardı onun küçüğüne, yâni buzağıya tapınma gücünü kendilerinde bulabiliyorlardı. Köleler efendiler gibi olamazlardı. Köleler efendilerinin yaptıklarını asla yapamazlardı. Efendileri gibi dünya siyasetinde asla bulunamazlar. Dünya ekonomisinde asla efendileri kadar söz sahibi olamazlar. Bu işler efendilere aittir. Onlar sadece efendilerinin bir gülüşüne, bir okşayışına lâyık olsunlar onlar için yeter bu.

Şu anda da az gelişmiş, gelişmekte olan yaftalarıyla uyutulmuş köle ülke insanlarda da aynı psikolojik kompleksi görüyoruz. Tüm baskıcı rejimlerin, tüm

zalim idarelerin insanların kalplerini bu hale getirdiğini görüyoruz. İnsanların gönüllerine hegemonya kurduklarını, onların neyi sevip neyi sevmeyeceklerine, neyi giyinip neyi giyinmeyeceklerine bile ipotekler koyduklarını görüyoruz. Böyle zalim sistemlerin ezdiği insanlar tanrılarından çok uzaklarda olsalar bile, tanrılarının gözlerinin önünde boğulduklarını görmüş olsalar bile, özgürlük ortamına ulaşmış olsalar bile hâlâ kalplerindeki kölelik hastalığını atamıyorlar.
90. Andolsun ki, Harun da onlara önceden: "Ey milletim! Siz bu buzağı ile sınanıyorsunuz. Sizin gerçek Rabb'iniz Rahmândır. Bana uyun, emrime itaat edin" demişti."

Halbuki daha önce Harun onlara şöyle demişti: Ey kavmim, onunla sizler deneniyorsunuz. Yâni bu buzağıyla sizler imtihan olunuyorsunuz. Rabb'iniz o buzağı değil Rahmân olan Allah'tır. Bana tabi olun, benim emrime itaat edin. O buzağıyı bırakıp bana uyun, benim hak olan dinime tabi olun. Buzağı terk etme emrime tabi olun dedi. Onlarda bunun üzerine dediler ki:

91. "Mûsâ bize dönene kadar buna sarılmaktan vazgeçmeyeceğiz" demişlerdi."

Mûsâ aramıza dönünceye kadar ona karşı, o puta karşı samimiyetle ibadet etmekte, ona karşı kulluk etmekte, dua etmekte, secde etmekte kararlıyız bundan asla ayrılmıyoruz dediler. Yâni gerçekten çok garip değil mi? Peygamberi tanıyorlar, peygamberin hayatlarında varlık misyonunu biliyorlar, peygamberin ne için ve nereye gittiğini biliyorlar ama yine de zalimliklerini ortaya koyuyorlardı. Diyor-lar ki yahu nereye gitti bu Mûsâ? Eğer bir Allah aramaya gitmişse bir-likte arasaydık! İşte İlâh yanımızda. Onun da bizim de İlâhımız şu puttur. Bizler onun yokluğuna dayanamayız! Onsuz biz kime sığınacağız? Onsuz hayatımızı neyle dolduracağız? Olmaz, biz onsuz yapamayız edemeyiz diyerek o putla Peygamberden boşalan hayatlarını doldurmaya kalktılar.

Peygamberi yok farz eden, peygamberi ölmüş bilen bir toplum, peygamberi tanımayan, peygamberin uygulamalarını tanımayan, bilmeyen insanlar elbette peygambersiz hayatlarını başka şeylerle doldurmak zorunda kalacaklardır. Bakın İsrâil oğulları Peygamberleri Mûsâ (a.s) kısa bir dönem aralarından ayrılıp vahiy almak için Tur'a gidince hemen putlarına, putçuluklarına dönüverdiler. Elbette peygamberi yok farz eden bir toplumun bundan başka yapabileceği bir şey de yoktu.

Mesela bakın Hıristiyanlar da Allah'ın peygamberi Hz. Îsâ'yı hayatlarından kovup o hale getirince rahat bir nefes alabildiler. Îsâ için Allah dediler, Allah'ın oğlu dediler, yarı Allah, yarı insan karışımı bir varlık dediler,

peygamberi insanlıktan, örneklikten çıkarıp gökyüzüne gönderince sonunda rahat bir nefes alma imkânını elde ettiler. Allah, insan, yarı Allah yarı insan karışımı bir varlık, bu bize örnek olamaz! Biz onun gibi olamayız! dediler ve ondan kurtuluverdiler.

Evet peygamber azıcık yanlarından ayrıldı diye İsrâil oğulları Allah'ı, Allah'ın elçisini unutup Buzağıya tapmaya başlayıverdiler. Şimdiki insanlar da eğer peygamberi yok farz eder, peygamberi öl-müş kabul eder, peygamberin sünnetini, peygamberin uygulamalarını tanımazsa, eğer bizler onlara peygamber modelini, peygamber an-layışını tanıtamazsak elbette bu insanlar da peygambersiz, örneksiz, modelsiz hayatlarını kendi keyifleriyle dolduracaklar ve kendi putlarına tapınmaya devam edeceklerdir. Peygambersiz hayatlarını bir şeylerle doldurmaya devam edeceklerdir.

Meselâ eğer yemek yemede sünnet modelini öğrenmemişse adam elbette bir başkasının yemek yeme modelini onun yerine ikâme edecektir. Veya meselâ giyim kuşamda peygamber modelini bil-miyorsa kişi onun yerine bir başkasının giyim kuşam modelini benimseyecektir. Peygamberimizin böyle bir hadisini hatırlıyorum:

"Her sünnet ortadan kalkınca yerine bir bidat yerleşir."

Yâni eşyanın tabiatı bunu gerektirir. Eğer bir konuda sünnet uygulamaya konulamıyorsa elbette onun yerine başka bir şey uygulamaya konulacaktır. Kaçınılmazdır bu. Çünkü o hayatın vazgeçilmez bir unsurudur. İşte şu anda görüyoruz, peygamberi tanıma zahmetinden kaçan insanlar kendilerine yaşayan örnekler aramaktadırlar.

Mûsâ aralarından ayrıldı diye hemen buzağıya tapınmaya başlarlar. Harun (a.s) onları uyarır, yapmayın etmeyin der. Ama Harun (a.s)'ı dinlemezler ve Mûsâ (a.s) onlara döner, ilk sözü Harun (a.s)'a dır. Çünkü kitabımızın A'râf sûresinden öğreniyoruz ki Mûsâ (a.s) Tur'a vahiy almaya giderken kardeşi Harun'u kendi yerine vekil olarak bırakmıştı. Onun için ilk muhatabı Harun (a.s) idi:

92,93. "Mûsâ gelince: "Harun! Onların sapıttığını görünce seni benim yolumdan gitmekten alıkoyan nedir? Benim emrime karşı mı geldin? " dedi."

Ey Harun, onların sapıklıklarını gördüğün zaman, bunların Al-lah'ı bırakarak bu buzağıya tapınma sapıklığına şahit olduğun zaman seni alıkoyan neydi? Niye müdahale etmedin? Niye bunların sapıklıklarına engel olmadın? Seni benim ardımdan gelmekten engelleyen neydi? Onlar böyle seni dinlemeyip

buzağıya tapınma sapıklığına düşünce niye arkamdan gelip bana haber vermedin?

Niçin iman edenlerle birlik olup bu sapıklarla savaşmadın? Niye engel olmadın bunlara? Niye ben varken yapacaklarımı sen yapmadın? Yoksa bana uymuyor musun? Bana tabi olmuyor musun? Benim emrime isyan mı ettin? Bana ve dinime baş mı kaldırdın? Bu arada Mûsâ (a.s) kardeşinin sakalından tutar. Şiddetle silkeler. Harun (a.s):
94. “Harun: "Ey Annem oğlu! Saçımdan sakalımdan tutma; doğrusu İsrâil oğulları arasına ayrılık koydun, sözüme bakmadın demenden korktum" dedi.”

Ey anamın oğlu. Ana baba bir kardeş oldukları halde Onun şefkatini celp etmek için böyle sesleniyordu Harun (a.s). Ey şefkatin, merhametin doğurduğu diyerek kendisine merhamet etmesini diliyordu. Ey anamın oğlu, saçımdan, sakalımdan, başımdan tutma. Bu ifade Hz. Mûsâ’nın hamiyet-i diniyesi sebebiyle çok gazaplandığını göstermektedir. Harun (a.s) sözlerine devam ediyor. Ben senin şöyle demenden korkmuştum: Demek ki sen İsrâil oğulları arasında ayrılık çıkardın. Ve benim sözümü önemsemedin, gözetmedin. Benim emrime boyun eğmedin demenden korktum. Ama ben yapmadım bu işi.

Hz. Harun’un bu sözlerinden ben İsrâil oğulları arasında tefrika çıkmasından korktuğum için böyle yapıp sessiz kalmayı tercih ettim şeklinde anlamaya çalışmışlardır ki bu son derece sapık bir an-layıştır. Çünkü toplumda tefrika çıkmasın diye küfrü, şirki sineye çek-mek asla doğru bir iş değildir. Küfürle birlikte ümmetin birliğini korumak hiçbir zaman ıslah değildir. Öyleyse Harun (a.s) ın bu sözlerini A’râf sûresiyle birlikte anlamaya çalışırsak hiç de böyle demiş olmadığını anlayacağız. Bakın A’râf ta şöyle diyordu:
"Ey annem oğlu! Bu millet beni küçümsedi; az kalsın öldürüyorlardı. Bana düşmanları sevindirecek şekilde davranma beni bu zalim milletle bir sayma" dedi.”

(A’râf 150)

Harun (a.s) diyor ki, bu millet beni küçümsedi. Kavmim beni zayıflattı. Az kalsın neredeyse beni öldürüyorlardı. Düşmanlarımın gözleri önünde beni rezil etme. Bana düşmanları sevindirecek şekilde davranma. Ve sakın beni bu zalim milletle bir sayma, beni bu zalimlerle aynı kefeye koyma, benin bunlarla da yaptıkları bu şirkleriyle de uzaktan ve yakından bir ilgim alâkam yoktur. Benim bu adamlara gücüm yetmedi. Benim üzerime galip geldiler. Kendilerini uyardığım zaman benim üzerime o kadar saldırdılar, o kadar yüklendiler ki az kalsın beni öldürüyorlardı diyordu.

Evet bundan şunu anlıyoruz: Eğer bir toplumda bir zulüm var-sa, eğer bir toplumda şirk varsa, küfür varsa, ahlâksızlık ve haksızlık varsa ve eğer o

toplumun üyeleri olan bizler toplumdan bu küfrün, şirkin ve zulümlerin kalkması kaldırılması adına ciddi bir çalışmanın bir mücâdelenin içine girmiyorsak, eğer karşı çıkmıyor, tavır almıyor-sak, susmayı tercih ediyor, sineye çekiyorsak bilelim ki onların küfürlerinin şirklerinin ve zulümlerinin tümüne bizler de ortağız demektir.

95. “Mûsâ: "Ey Sâmirî! Ya senin yaptığın nedir?" dedi.”

Bu sefer Hz. Mûsâ Sâmirî’ye dönerek şöyle dedi: Ey Sâmirî, senin zorun neydi? Sen ne yapmak istedin? Ne diye bu işleri yaptın? Bunu nereden çıkardın? Sâmirî Mûsâ (a.s) ve müslümanlarla beraber özgürlüğe koşuyor. Firavun ve peygamber savaşında tercihini peygamberden yana kullananların arasında. Yâni İsrâil oğullarından, müslümanlardan birisi. Ama gelin görün ki eski yaşadığı hayatın fitne ve fesadı baskın gelmiş, Mûsâ (a.s) nın yokluğundan faydalanarak bulduğu bir boşlukta putçuluğa dönerek müslümanları saptırıvermiş. Ama bakın yaptığı işe bir kutsallık ta kazandırmaya çalışıyor. Çünkü zalimler gerçekten kendilerinin en hayırlı işler yaptıklarını zannederler. Allah’ın sevdiği bir işi yaptıklarını iddia ederler. Bakın diyor ki:

96. “Sâmirî: "Onların görmedikleri bir şey gördüm ve o sana İlâhî elçinin bastığı yerden bir avuç avuçladım. Bunu ziynet eşyasının eritildiği potaya attım. Nefsim böyle yaptırdı" dedi.”

Onların görmediklerini, göremediklerini ben gördüm. Cebrail’i, vahiy Meleğini gördüğünü söylüyor hain. Resûlün izinden, elçinin eserinden bir avuç toprak parçası aldım, onu o ateşin içine attım ve nefsim bunu bana hoş gösterdi. Böylece bu işi böyle yaptım. Ben bunu kendi kafamdan yapmadım diyor. Yâni güya Cebrâil geldi, Mûsâ (a.s) ile konuştu, Onun ayak bastığı yerden bir avuç toprak aldı ve o onu altınları kaynattığı kazanın içine attı ve böylece o buzağı ses çıkaran bir canlı haline geliverdi.

Ya da Mûsâ (a.s) ayaklarını toprağa bastığı yerlerden bir şeyler aldığını ve böylece buzağının kutsallaşmış olduğunu iddia etti. Yâni Allah adına, peygamber adına, onların etkisiyle bir buzağı yaptı. Bu anlayışı, bu ekolü Allah’a ve elçiye dayandırmaya çalışıyor. Zaten tüm küfür ve şirk anlayışların temelinde bu vardır. Kendi başlarına bir şey yapamayacaklarını, yapsalar bile insanlar tarafından hüsnü kabul görmeyeceğini, uzun süreli yaşayamayacağını bildikleri için yarı hak, yarı bâtıl, yarı Rahmân, yarı şeytan yapmaya çalışıyorlar. İşte Sâmirî de diyor ki ben elçinin ayak izlerinden bir şeyler aldım ve bu buzağı bu hale geldi diyor.

Veya bu sözün bir başka anlamı da, ben elçiyi, Mûsâ (a.s)'ı izledim, Ona tabi oldum. Nihâyet Onun imanında, Onun teslimiye-tinde, Onun takvasında insanların görmediği bir eksiklik, bir zayıflık gördüm ve belli bir yere kadar takip ettiğim Onun izini terk ettim. Peygamberden farklı bir takva anlayışı, Ondan farklı bir din anlayışı geliştirmeye çalışanlar gibi. Peygamberin yapmadıklarını yaparak, peygamberin istemediği şeyleri yaparak bid'atlere düşenler gibi. Onun bu cevabı karşısında Mûsâ (a.s) dedi ki:

97. "Mûsâ: "Defol! Doğrusu artık hayatta, Bana dokunmayın! demenden başka yapacağın yoktur. Senin için asla kaçamayacağın bir ceza daha vardır. Durup üzerinde titrediğin tanrına bak, onu yakacağız, sonra denize dökeceğiz" dedi."

Defol! Haydi git! Bizim yanımızdan uzaklaş! Yaşadığın sürece dünyada senin şöyle demen senin için cezadır: Bana dokunmayın! Bana dokunmayın! Bu gerçekten büyük bir cezadır, Rabbim korusun. Yâni yaşadığı hayatta sürekli bir sürgün hayatı yaşadığı gibi aynı zamanda bu sürgünlüğünü herkese ilân etme azabının da tattırıldığını anlıyoruz. Yaşadığı sürece kimi görürse, bana dokunma! Bana dokunma! Benden uzak dur! diyecek ve herkesten ürkecek, kaçacak. Tıpkı cüzzamlı birinin insanları kendisine dokunmaktan uyardığı gibi veya cüzzamlı birinden insanların kaçtıkları gibi. İşte Sâmirî'nin cezası bu olacaktır.

Ayrıca senin için bir de vaatleşme, randevu günü vardır ki on-dan asla kendini kurtaramayacaksın. Yeryüzünde şirke düşerek, Allah'ın koyduğu sadece kendisine kulluk düzenini bozup ifsat ettiğin için hem bu dünyada, hem de âhirette bu azaba mahkum olacaksın.

Şu üzerine titrediğin, önünde eğilip kendisine kulluk yaptığın tanrına da, buzağına da bak ki onu yakacağız, sonra da onun külünü denize savuracağız. Gördün mü? Hani tanrıydı. Hani Mûsâ'nın da İs-râil oğullarının da İlâhıydı. İşte yanıp kül oldu. Hani niye koruyamadı kendisini? Hayır hayır:

98. "Sizin İlâhınız, ancak, O'ndan başka İlâh olmayan Allah'tır. İlmi her şeyi içine almıştır."

Muhakkak ki sizin İlâhınız kendisinden başka İlâh olmayan Allah'tır ve O Allah ilmiyle her şeyi kuşatmıştır. Kendisinden başka sözü dinlenecek, yasaları uygulanacak, kulluk edilecek İlâh yoktur.

Böylece İsrâil oğullarının eski kölelik dünyalarından getirdik-leri altın, gümüş, inci mercan gibi süs eşyaları da bitmiş oldu. Bir deneyimden geçirildiler, kalplerindeki mal mülk sevgisi, altın gümüş sevgisi, buzağı sevgisi açığa

çıkarıldı, bunların tanrı olamayacağı or-taya konuldu, kitabımızın başka âyetlerinde anlatıldığı gibi tevbeleri, dönüşleri gerçekten çok ağır oldu. Birbirlerini öldürdüler. Puta tapmayanlar tapanları öldürdüler, şirke düşmeyenler şirke düşenleri öldürdüler. Ve artık üzerlerinde sadece elbiselerinin dışında Mısırı hatırlatacak hiçbir şeyleri kalmadı. Böylece kalplerinde Mısır silindi, Firavunların etkisi kazındı, sevgileri bitti, tek olan İlâhın kendilerine hâkimiyeti ve O İlâhın elçisi Mûsâ (a.s) önderliğinde yepyeni özgürce bir hayata devam etme dönemi başladı.

99,100. "Ey Muhammed! Geçmiş olayları sana böylece anlatırız. Katımızdan sana da bir kitap verdik; kim ondan yüz çevirirse bilsin ki kıyâmet günü bir günâh yükü yüklenecektir."

İşte böyle. Geçmişlerin haberlerini işte böylece sana kıssa ederiz, okuruz. Muhakkak ki Biz sana katımızdan bir zikir, bir nasi-hat, bir gündem ve bir şeref vermiş oluyoruz. Evet buraya kadar pey-gamber bir haber okudu, bir haber dinledi. Biz bir haber okuduk, bir haber dinledik. Bu haberi okuyan Allah. Bu haberi dinleyen Rasûlul-lah. Allah'ın okuduğu, Rasûlullah'ın dinlediği, sonra Rasulullah'ın okuyup ashabının dinlediği, Rasûlullah ve ashabının kalbinin imanla ve cesaretle dolduğu, kâfirler karşısında direnmeyi öğrendikleri, Allah safında ve Allah desteğinde olmanın izzet ve şerefini yaşadıkları, Allah dışındaki tanrı taslaklarının hiç bir değer ifade etmediklerini öğ-rendikleri bu haberlerle bizler de şu anda beraber olduk.

Gelin öyleyse bu haberlerin dışında bize hidâyet, bize özgür-lük kazandıracak haber arayışları içine girmeyelim. Gelin Allah'ın haberlerinden, Resûlünün haberlerinden haberdar olmanın yollarını arayalım. Kesinlikle bilelim ki izzet ve şeref bu haberlerle ilgilenen, hayatını bu haberler doğrultusunda yaşayanların olacaktır. Ama:

Her kim ki Allah'ın bu haberlerinden yüz çevirir, bu haberlerle ilgilenmez, kim bu zikri, bu Kuranı kapatarak bir hayat yaşamaya kal-karsa, kim peygamberden yüz çevirirse kıyâmet günü günâhını yüklenerek gelecektir. Evet bu Tâ-Hâ'dan, bu âyetlerden, bu gündemlerden yüz çevirerek bir hayat yaşayan kimse kıyâmet günü günâh yükleriyle gelecektir.

101. "Devamlı bu günâhın azabında kalacaklar. Kıyâmet günü onlar için ne kötüdür bu yük!"

Orada ebedîyen bu yüklerin altında kalacak ve doğrusu kıyâmet günü o yük ne kötü bir yüktür. Her toplum, her ülke ve her çağ insanını ilgilendiren bir uyarıdır bu. Bu yükün cezası da ebedî olacaktır. Bir insan için kendisini cehenneme, ateşe götürecek olan bir yükten daha büyük, daha kötü bir yük düşünülebilir mi?

102. "Sur'a üflendiği gün, işte o gün, suçluları gözleri korkudan göğermiş olarak toplarız."

O gün sura üfürülür. Biz o gün mücrimleri gözleri korkudan gömgök olarak, perişan bir şekilde haşr ederiz. O günün dehşetin-den, korkusundan sanki betleri benizleri atmış, vücutlarında kan kalmamış bir şekilde haşr ederiz onları. Gözlerinin feri kalmamıştır onların. Her tarafları morarmıştır korkudan.

103. "Siz dünyada sadece on gün eğleştiniz" diye, aralarında saklı, saklı konuşurlar."

Kendi aralarında gizlice konuşurlar. On gün kaldınız değil mi dünyada? Hemen o kadar değil mi? Veya ölümlerinizden sonra kabirlerinizde sadece on gün kaldınız değil mi? Ya dünyada, ya da kabirlerde. Çünkü Mü'minûn sûresinde Rabbimizin onlara şöyle sorduğu haber verilir:

" Dünyada kaç yıl kaldınız?" Onlar: Bir gün, ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor derler"

Rûm sûresinde de kıyâmetin kopacağı gün günâhkârlar kabirlerinde tek bir saatin dışında kalmadıklarına dair yemin ettikleri anlatılır. Rabbimiz diyor ki:

104. "Aralarında konuştuklarını Biz daha iyi biliriz. En akıllıları: "Sadece bir gün eğleştiniz " der."

Onların dediklerini en iyi Biz biliriz. Elbette Mahşer yerinde onların gizlice birbirlerine fısıldadıklarını bilen Allah'tır. Onların kendi

lerine örnek olarak aldıkları der ki, hayır hayır on değil bir gün kaldınız, bir gün. Evet geri gelmeyecek günler bin yıl olsa ne yazar? Uzun bile olsa kısa görüyorlar bugünleri. Evet dünya bir günmüş. Sadece bir gün. Eh Firavun hanedanı binlerce sene saltanat sürmedi mi? Öteki, beriki böyle olmadı mı? Ad, Semûd şu kadar yaşamadı mı? Nuh toplumu şu kadar zulmetmedi mi?

Saltanatlar, sultanlar, devletler, egemenler ne kadar da mağrur değiller miydi? Ne kadar da müs-tekbir, astıkları astık, kestikleri kestik değiller miydi? Demek dünya bir gün kadarmış öyle mi? Peki o bir günlük bir dünya için zalim olmak ne anlama geliyor? Ya da o bir günlük dünya hayatı için zalimlere im-renmenin ne anlamı kalıyor? Demek ki yolun iyisini, doğrusunu bilenlerin söyledikleri çok daha doğrudur.

Bakın bir gün Ömer efendimiz Rasûlullah efendimizi görür. Rasûlullah efendimiz evinde içindeki samanlar dökülmeye yüz tutmuş bir yastığın üzerine başını koymuş yatmaktadır. Gözleri dolar Ömer efendimizin ve der ki: Ey Allah'ın Resûlü Bizans'ın Kayserleri, Kisrâlar şöyle şöyle bir hayatın içindelerken biz senin başının altına bir yastık bile yaptıramadık der. Rasûlullah bir günlük dünya onların olsun ey Ömer, âhiret bizim için yetmez mi? Denize parmağını daldırsan ne kadar suyla gelir? İşte âhiretin yanında dünya bu kadardır buyurur. Bir yolculuğa çıkmışım, bir ağacın altında biraz oturup dinlenmişim, sonra kalkıp yoluma devam etmişim. İşte ey Ömer dünya bu kadardır buyurur.

Eh şimdi bizler bir günlük dünya hayatı için mi çırpınıyoruz? Bir günlüğüne mi evler yapıyoruz? Bir günlük için mi bu kadar saraylar peşindeyiz? Bir günlük rızık için mi bu uğraşları veriyoruz? Yâni bir günün rızkını bulamadık ta onun için mi bu kadar gece-gündüz koşturuyoruz? Bu bir günlük dünya için mi zalimlere boyun eğiyoruz? Bir günlük dünya için mi zalim oluyoruz? Bu nasıl bir iş? Bu nasıl bir anlayış? Bu nasıl bir hayat?

105,108. "Ey Muhammed! Sana dağları sorarlar; de ki: "Rabbim onları ufalayıp savuracak, yerlerini düz, kuru bir toprak haline getirecek; orada ne çukur, ne tümsek göreceksin O gün, hiç bir tarafa sapmadan bir dâvetçiye uyarlar. Sesler Rahmân'ın heybetinden kısılmıştır; ancak bir fısıltı işitirsin."

Peygamberim, sana dağlardan sorarlar. Kıyâmet günü onlar yerlerinde kalacak mı? Yoksa zeval bulacaklar mı? De ki, Rabbim onları darmadağın edip savuracak. Rabbim onları tuz buz edip savuracak. Yerlerini dümdüz edip kuru bir toprak haline getirecek. Tabii kâfirler bu dağları dağıtmaya, yerinden oynatmaya kimin gücü yeter? filan diyorlardı da Rabbimiz böyle buyuruyordu. Evet o dağların yerleri bomboş olacak, çırılçıplak kalacak. Ve yine o dağların bulunduğu dünyada ne bir eğrilik göreceksin, ne de bir tümsek. Ne bir alçaklık, ne de bir yükseklik göreceksin. Yumurta gibi dümdüz bir dünya.

O gün artık kendisinde hiçbir eğrilik bulunmayan bir elçinin dâvetine icabet ederler. Hiçbir kimsenin artık o gün Rahmânın emri-ne isyan etme hakkı da, yetkisi de, gücü de yoktur. Herkes Rahmâ-nın emrine boyun eğecek. Ve sesler, soluklar Rahmânın huzurunda kısılmış, boğulmuş artık hırıltıdan başka bir şey duyulmaz olmuştur. Evet Rahmânı tazimden ötürü sesler kesilmiş, fısıltıdan başka bir şey duyulmaz olmuştur artık. Herkes suspus olmuş ve artık gizli gizli, hafif, hafif dudak kıpırdamalarından başka bir şey duyulmuyor olmuştur. Ya da Mahşere giderken ayak seslerinden başka bir ses duyulmaz olmuştur. Herkesin boyunları önüne düşmüş, sessiz sedasız haklarında verilecek kararı bekliyorlar.

109. "O gün Rahmân'ın izin verdiği ve sözünden hoşnut olduğu kimseden başkasının şefaati fayda vermez."

O gün şefaat ta fayda vermez. Ancak Rahmânın izin verdik-leri müstesna. Ve kimin sözünden razı olup hoşlanmışsa ancak şefaat onlara fayda verir. Şefaat edecekleri de, şefaat edilecekleri de Rahmân belirler ve şefaatin fayda vereceği kimseler de sözünden razı olduğu kimselerdir, Amelinden, hayatından razı olduğu kimselerdir. Bunların dışında kimsenin şefaatten faydalanma imkânı yoktur. Dünyada peygamber akrabasıydım, dünyada falan zata intisaplıydım, şöyle idim, böyle idim, hocaydım, hacıydım, insanlara hizmet ediyordum, şu şu sülâlelerdendim vs. vs. hiç bunların önemi yoktur. Orda tek yetkili var Allah ve o gün Onun hükümranlığında herkes mahkumdur.

110. "Allah onların geçmişlerini de, geleceklerini de bilir. Onların hiçbirinin ilmi ise O'nu kuşatamaz."

Çünkü onların önlerini de arkalarını da, önlerinde olanı da, arkalarında bıraktıklarını da bilen Allah'tır. Evet insanların önlerini ar-kalarını, cinslerini, cibilliyetlerini, kalplerini, niyetlerini, amellerini, dosyalarını bilen yalnız Allah'tır. Hiçbir melek, hiçbir peygamber, hiçbir Azîz, hiçbir kimse bunu bilemez. Hiçbir kimse bir başkasının hesabını, amelini, amel defterini, dosyasını bilemez. ben ne bir başkasının bunu bilmesi mümkün değildir. Hiç kimsenin ilmi bunu kuşatamaz.

Yâni yarın Rabbim bana şefaat etme yetkisi verse bile ben bilemem ki insanların önlerini, arkalarını. Ben bilemem ki insanların ne tür bir dosyayla Allah'ın huzuruna geldiğini. Ben bilemem ki kimin direk cennete gideceğini, kimin cehenneme uğrayacağını. Çünkü kalpleri, niyetleri, amelleri, bu amellerin önünü arkasını bilen sadece Allah'tır. Onun için ben istediklerime şefaat etmeye kalkarsam zulme-debilirim, hata edebilirim, cennete gitmesi gereken birini cehenneme, cehenneme gitmesi gereken birini cennete postalama çabası içine girebilir ve zulmetmiş olabilirim, haksızlık etmiş olabilirim. Onun için tüm insanları en iyi bilen, amellerini, o amelleri işlemeye iten niyetlerini, yâni

insanların önlerini arkalarını en iyi bilen Allah'tır ve ancak Allah bunu belirleme hakkına sahiptir. Çünkü Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. İnsanların yaptıklarının tümünden haberdardır. Allah'ın ne olduğunu, Allah'ın bilgisinin ne olduğunu hiç kimse bilemez.

111. "İnsanlar, diri ve her an yaratıklarını gözetip duran Allah'a boyun eğmiştir. Yükü zulüm olan kimse ise hüsrana uğramıştır."

İnsanlar, yüzler Hayy u Kayyûm olan, diri ve diriliği kendinden olan, varlığı konusunda bir başkasına bağımlı olmayan, kullarının tamamını gözetleyen, kollayan, işlerini çekip çeviren, kontrol altında tutan Allah'ın önünde eğik durmuş, boyun bükmüş, itaat etmiş, önünde diz çöküp küçüklüğünü, horluğunu, hakirliğini itiraf etmiştir. İşte o gün zulüm yüklenen kimse de hüsrana uğramış, her şeyini kayetmiş ve Allah'tan ümit keserek yok olup gitmiştir.

Evet Allah huzurunda sesler kısıldı, insanlar Rab'lerine boyun eğdiler, günâh ve zulüm taraftarları da ebedîyen kaybettiler.

112. "İnanmış olarak, yararlı işler işleyen kimse, haksızlıktan ve hakkının yeneceğinden korkmaz."

İşte orada, o atmosferde kim de mü'min olduğu halde sâlih ameller işlemişse, fıtratına, yaratılışına uygun ameller işlemişse, hayatını iman kaynaklı yaşamış, hayatıyla imanını özdeşleştirmiş, Allah'a lâyık ameller peşinde koşmuş, Allah'ı kendisinden razı etmişse artık o kimse ne zulümden korkar, ne de zerre kadar kendisine bir haksızlık yapılmasından. Ne yaptıklarının zayi edilmesinden, ne de yapmadıklarıyla kendisine ceza verilmesinden korkmaz o.

Yâni yaşadığı bir dünya hayatında Allah'ın istediği sâlih amelleri gerçekleştirenler, Allah'ın istediği gibi bir hayat yaşayanlar kesinlikle bilsinler ki Allah onlara zalimce karar vermeyecektir. Yaptıkları amellerinin karşılığını kat kat vereceği gibi hiçbir şeyi de onlar için ek-siltmeyecektir. Mü'minlerin durumları böyle. Ama beri tarafta zalimlerin yüzleri eğilmiş, günâhları, isyanları, küfürleri ve şirkleri bellerini bükmüş, kendilerini ezmiş ve yok olup gitmişler cehenneme. Ama bir ölümle yok olup kurtuluş değil, sadece azabın içinde yok olup gitmişler. Kurtuluş imkânları kalmamıştır.

İşte Mûsâ (a.s), Onun kıssası, Kur'an, Onun okunuşu ve kı-yamet, Onun gündemi, dağlar, ölüm, ölüm ötesi hayata geçiş, mah-şer, zalimler, mü'minler, kurtulanlar, kaybedenler. İşte Tâ-Hâ sûre-sinde birlikte anlatılıyor.

113. “İşte Kur'an'ı, Arapça okunmak üzere indirdik, onda tehditleri türlü türlü açıkladık ki belki sakınırlar yahut onlara ibret verir.”

İşte böylece Onu Arapça bir Kur’an olarak indirdik. Bu kitabı Arapça bir Kur’an olarak böylece sana indirdik. Ve O Kur’an’da tehditleri de ayrıntılı bir şekilde ifade ettik. Umulur ki bu insanlar Onunla yol bulurlar, hayatlarını Ona sorarlar, Onunla düzenlerler, hayatlarını bu kitabın sahibi için yaşarlar. Yahut da onlar için bu Kur’an bir zikir, bir uyarı, bir gündem, bir pusula, bir harita, bir yol gösterici olur, bir mihmandar olur. Belki sakınırlar, korunurlar, belki ibret alırlar diye.

Kur’an Arapça, Muhammed (a.s) ve çevresindeki Mekkeliler Arapça konuşmaktadırlar. Bu kitabın âyetlerini duyan herkes de Allah’ın ne dediğini anlar ve kavrar. Âyetler insanların anlayabilecekleri bir şekilde ayrıntılı olarak ifade edilir. Cennet, cehennem, sâlih amel, gayri sâlih amel, salah, ifsat, eski toplumlar, haberler her şey her şey açık ve net bir şekilde ortaya konur. Ve hiçbir kimsenin, yahu burada ne deniyor? Burada ne anlatılıyor? demeye ve itiraz etmeye hakkı da kalmıyor.

O gün öyleydi, bugün de böyledir. İnsanlar kıyâmete kadar bu Kur’an’ı anlamak zorundadırlar. Türk bir ana-babadan doğanlar da, İngiliz bir ana-babadan doğanlar da, Arapça’yı da hiç bilmeyenler iman ederler. Allah’tan hidâyet isterler. Allah ta hidâyetini kitabında ve elçisinde gösterir. O hiç Arapça bilmeyen insan müslüman olduktan sonra başlar yavaş yavaş Allah’ın kitabını anlamaya. Resûlünü tanımaya, Resûlünün hadislerini öğrenmeye, anlar ve tanır. Rasûlullah ve ashabına hidâyet olan bu Arapça Kur’an o dönemin Arap olmayanlara hidâyet olan bu kitap hangi dili konuşursa konuşsun bu kitabın hidâyetiyle hidâyet bulur ve şereflenir. Ve şunu da hemen ilân eder:

114. “Gerçek Hükümdar olan Allah Yücedir. Ey Muham-med! Kur’an sana vahy edilirken, vahy bitmezden önce, unutmamak için, tekrarda acele edip durma, "Rabbim! İlmimi artır" de.”

Hak olan, Melik olan Allah ne yücedir. Evet o müslüman okuduğu kitabın Tâ-Hâ sûresine gelince, bu âyetine gelince bunu da okur, bunu da öğrenir ve tüm dünyaya bunu ilân eder. Ulûhiyet ve rubûbiyetine Hak olan Allah, göklerin ve yerin mülkünün sahibi olan Allah ne yücedir. İşte görüyoruz, yeryüzünün tüm coğrafyalarında, tüm iklimlerinde müslümanlar aynı gerçeği haykırıyorlar. Dilleri farklı da olsa, coğrafyaları farklı da olsa tüm müslümanlar aynı şeye inanıyorlar, aynı şeyi haykırıyorlar. Arapça bilenler de, sonradan öğrenenler de, Arap bir babadan-anadan doğanlar da, Arap olmayan ana-babadan doğanlar da, bütün müslümanlar bilirler ki en büyük Hak Allah’tır. Allah’ın şanı, şerefi üstündür ve yücedir.

Şimdi sizler de bu Kur'an ile karşı karşıya mısınız? Öyleyse dün sen ey bu kitabın muhatabı olan Muhammed (a.s) ve bugün sen ey müslüman:

Sana vahiy tamamlanıncaya kadar Kur'an konusunda acele etme. Bu ilk gelen sûrelerde birkaç defa geçti. Cebrâil Rabb'inden vahiy getirecek, Rasûlullah efendimiz Onu acele öğrenmek, ezberlemek için nötr vaziyetini bozacak, dilini hareket ettirmeye çalışacak, bir çabanın, bir uğraşın içine girecek ve Rabbimiz de onu uyararak buyuracak ki sen hiç acele etme. Yavaş yavaş. Sen sadece de ki Rabbim benim ilmimi artır. Biz de böyle diyeceğiz ve Kur'an'da acele etmeyeceğiz. Kesinlikle bilelim ki Kur'an'a baskın çıkamayız. Yaşanmasında da, öğrenmesinde de, okunmasında da biz Ona baskın çıkamayız, O bize baskın çıkar. Hakkından gelemeyiz.

Öyleyse acele etmeyeceğiz. Haftada on âyet programlayaca-ğız. Haftada on hadis belirleyeceğiz. Bu on âyeti ve hadisi iyice öğrenip belleğimize yerleştireceğiz. Aklımıza, kalbimize, gözümüze, ku-lağımıza iyice yerleştireceğiz. Her gün ve gece bu âyetleri ve hadisleri gündeme getireceğiz. Evimizde, çarşıda pazarda, dostumuza düş-manımıza, kadına erkeğe, gence ihtiyara, müslümana kâfire kim olursa olsun, kiminle karşılaşırsak bu on âyet ve hadisle o haftamızı değerlendireceğiz. Öteki hafta bir başka on âyet ve hadise geçelim.

Böyle devam ede ede göreceksiniz ki Kur'an size hakim olmuş, siz de Kur'an ile düşünmeye, Kur'an ile konuşmaya başlamış-sınız demektir. Gece-gündüz Allah'ın sözcülüğünü yapma şerefiyle şereflenmiş olacaksınız Allah'ın izniyle. Bir ömür boyu bir tek insanın senin elinle hidayete ulaşması bilesin ki dünya ve içindekilerin tamamından daha hayırlıdır.

Evet ağır ağır başla bu işe. Ve sürekli de ki ya Rabbi benim ilmimi artır. Sakın ha ben ihtiyarladım, benim işim çok, ben bunu beceremem deme. Ben bilmiyorum deme. Sen bilirsin, bilmek zorundasın. Çünkü sen sana lazım olmayan çok gereksiz şeyleri biliyorsun. Çok lüzumsuz şeyleri okuyor ve dinliyorsun. Halbuki sen de biliyorsun ki Allah'tan, Allah'ın kitabından, Allah'ın haberlerinden daha önemli, daha gerekli hiçbir şey yoktur.

115. "Andolsun ki daha önce Adem'e ahit vermiştik, fakat unuttu; onu azimli bulmadık."

Adem (a.s) in kıssası bizim kıssamızdır, insanlığın kıssasıdır. Bizim insan olarak yeryüzünde varlığımızın başlangıç noktası. Adem'in dostları ve

düşmanları anlatılacak. Adem'in dostları insanlığın dostlarıdır, düşmanları da yine insanlığın düşmanlarıdır. Burada anlatılacak olan, Bakara'da, A'râf'ta, Hicr'de, Kehf'te gündeme getirilen atamızın varlık kıssası bizim kulluğumuzun bir anlatımı olacaktır. Biz Rabbimizin kuluyuz. Bizim yaratılışımızda, bu dünyaya gelişimizde yaratıcı olarak Allah vardır. Bizim geçmişimiz de, geleceğimiz de Allah kontrolü altındadır. İşte burada anlatılacak ve başka hiçbir yerden, başka hiçbir kaynaktan öğrenme imkânımız olmayan bu gaybı konuda, hayatın başlangıç noktasında Adem, Havva, melekler ve iblisi karşımızda bulacağız. Allah'tan başka hiç kimsenin bilmediği, bilemediği, bilmesinin mümkün olmadığı bir bilgiyle karşı karşıya geleceğiz.

Adem, yâni varlığın başlangıcı, yâni sen, ben. Kur'an'da nerede bir Adem sözü görürseniz anlayın ki o sensin, sizsiniz. Nerede Nuh, Hûd, Mûsâ, İsrâil oğulları ifadesini görmüşsen kendini bilmek zorundasın. O sensin. Ya eyühennas, ya eyyühelleziyne amenu denince karşıda kendinin olduğunu bil. Değilse binlerce yıl önce olup biten bir konunun bu kitapta gündeme getirilmesinin hikmeti ne ola ki? Öyle değil mi? Hani şu anda Adem yok. cennete girip çıkan da yok. Şimdi sen varsın. Cennete girip çıkan, Şeytanla kavgasını sürdüren sensin. Şu anda cennet ve cehenneme ayağı kayan, imtihan salonunu işgal eden sensin. O zaman burada gündeme getirilen atan Adem'de kendini bulmak zorundasın.

116. "Meleklere: "Adem'e secde edin" demiştik; İblisten başka hepsi secde etmiş, o çekinmişti."

Hatırlayın, hani Biz meleklere Adem'e secde edin demiştik. Adem'in varlığını onaylayın. Adem'in misyonuna boyun eğin. İblis hariç hepsi secde etmişti, İblis secdeden çekinip geri durdu. Adem'e secdeden yüz çevirdi. İşte hayatın başlangıcı, kavganın başlangıcı, sen ve şeytan. Sen ve nefsin, sen ve karşındakiler. Bakara'da, A'râf-ta bunu anlatmıştı. Tüm melekler Rabbimizin bu secde emrini yerine getirirken İblis secde etmedi. Tabii iblis melek değildi, O farklı bir yaratılıştaydı. Nitekim ilerde gelecek Onun bu farklı yaratılışı rolünü de değiştirecektir. Rabbimizin emirlerinden, Rabbimize kulluktan yüz çevirecek, Rabbimize karşı savaş açanlardan olacaktır.

Adem'e secde etmeyecek, Adem'in yaratılış gerçeğini kabul etmeyecek, Adem'in şahsında Rabbimizin imtihanını kaybedecek, kulluktan çıkacak, Allah'la bir çatışma içine girecek, Allah'a isyan bayrağını çekecek, Rabbimizin rahmetinden kovulacak ve atamız Adem'i ve kıyâmete kadar Onun çocuklarını saptırma iznini alacak, Rabbimiz kendisine kıyâmetin kopacağı zamana kadar mühlet tanıyacaktır.

117,119. "Ey Adem! Doğrusu bu, senin ve eşinin düşma-nıdır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın, yoksa bedbaht olursun. Doğrusu cennette ne acıkırsın, ne de çıplak kalırsın; orada ne susarsın ne de güneşin sıcağında kalırsın" dedik."

Rabbimiz buyurdu ki: Ey Adem, doğrusu Şeytan senin de, eşin Havva'nın da düşmanıdır. Her ikinize de düşmandır Şeytan. Aman size karşı amansız bir düşman olan Şeytan sizi bir vartaya düşürüp de Bana kulluktan, Beni dinlemekten ve cennetten çıkarmasın. O zaman her şeyinizi kaybeder, mutsuz olursunuz, bedbaht olursunuz, kaybedenlerden, hüsrana mahkum olanlardan olursunuz. Sakın Onun yüzünden cennetinizi kaybetmeyin. Çünkü Onun en baş hedefi budur. Sizi ne yayıp yapıp ayağınızı kaydırmak, cennetinizden etmek isteyecektir. Doğrusu cennette sizin için açlık da yoktur, çıplak kalma da yoktur, susama da yoktur, güneşin sıcağında yanmak da yoktur. Hiçbir sıkıntı, hiç bir mahrumiyet ve dert yoktur sizin için orada.

Adem (a.s) da Havva anamız da cennette, Allah'ın mükemmel nimetleri içinde mükemmel bir hayat yaşamaktadırlar. İşte böyle güzel bir cennet ortamında Rabbimiz düşmanları konusunda onları uyarıyor. Tabii Rabbimizin bu uyarıları sadece Adem ve Havva için değil, şu anda aynı düşmanla karşı karşıya bulunan hepimiz içindir. Şu anda dünyada yaşayan tüm Ademleri, tüm Havvaları uyarıyor Rabbimiz. Ey kullarım iyi bilin ki Şeytan sizin düşmanınızdır. Şeytan sizin apaçık düşmanınızdır. Sizler de düşmanınızı iyi tanıyın. Onun saptırmalarına, onun vesveselerine itibar etmeyin. Sakın dinlemeyin onu. Unutmayın ki o alçak saptırdıklarını, müntesiplerini cehenneme çağırır. Aman dikkat edin sizlere cennetinizi kaybettirmesin buyuruyor.

Evet atamız ve anamız cennette ve Şeytan onları kaydırıp oradan uzaklaştırma çabası içinde. Şu anda bizler de cennette değiliz ama cennet yolundayız. Ve atamızı, anamızı oradan çıkarma kavgası veren aynı Şeytanın şu andaki hedefi de bizleri cennet yolundan saptırmak ve kendisinin gideceği cehennem yoluna sevk etmektir. Tüm derdi budur Şeytanın. Yâni bir taraftan cennettekileri oradan çıkarma kavgası verirken, diğer taraftan oraya doğru gidenlerin yolunu saptırmaktır. Evet İblisin görevi bitmemiştir. Dünkü Adem'i ve Havva'yı saptırma misyonu bugün de aynen devam etmektedir. Dün muhatapları Adem ve Havva'ydı, bugün de onların çocuklarıdır.

Öyleyse Rabbimizin bu âyetleri, bu uyarıları, bu vahiyleri bize yöneliktir. Rabbimiz bize söylüyor bunları. Ey kullarım, akıllarınızı başlarınıza alın. Düşmanınızı iyi tanıyın. Şeytanın vesveselerine kulak vermeyip Rabb'inize razı

ederek cennete gittiğiniz zaman bilesiniz ki orada ne açlık, ne susuzluk, ne çıplaklık, ne de güneş altında yanma yoktur. Mükemmel bir hayat, mükemmel nimetler sizi beklemektedir. Haydi o cennete koşun. Ama dikkat edin o yolda Şeytan vardır, Şeytanlar vardır. İzinleri kaldırmışlar sizi o yoldan saptırmak için her türlü yolu deneyen Şeytanların varlığını bilerek yürüyün diyordu.

Evet Rabbimiz Şeytan dedi, Şeytanın saptırmalarına dikkat dedi, aman düşmanınıza karşı ağâh olun, uyanık olun dedi, şimdi de bakın bu Şeytan insanları işte şöylece saptırır diyerek atamızın ve anamızın hayatından bize bir örnek sunacak. Bu melun düşmanın atamıza ve anamıza nasıl yaklaşma imkânı bulduğunu, onları nasıl kandırdığını anlatarak bize bu konuda bir ibret levhası arz edecek, bir miras sunacak.

120. "Ama şeytan ona vesvese verip: "Ey Adem! Sana sonsuzluk ağacını ve çökmesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi? " dedi."

Adem (a.s) Rabbimizin bu uyarısını almıştı. Ve Şeytan gö-revine başladı. Adem'e vesvese verdi. Dedi ki, ey Adem, sana sonsuzluk ağacını göstereyim mi? Sana ebedîyet ağacına delalet edeyim mi? Sana sonsuzca yaşamaya, bitmeyecek, asla sonu olmayacak bir mülke ulaştıracak bir yola, bir usule delalet edeyim mi? Sana bunun yolunu göstereyim mi? Gel benim sözümü dinle, gel benim gösterdiğime tabi ol da şu sana göstereceğim ölümsüzlük ağacından ye ve sonunda ebedîliğe ulaş. Eğer şu ağaçtan yersen kesinlikle bilesin ki hiç bitmeyen, tükenmeyen bir ömrü, sonu gelmeyen bir hayatı yudumlamış olacaksın. asla sana ölüm gelmeyecek. Ebedîyen yaşayıp gideceksin. Ölümsüz bir saltanatın sahibi olacaksın.

Kitabımızın başka âyetlerinden anlıyoruz ki Rabbimiz Cen-nette atamızla anamıza bir ağacı yasaklamıştı. Dilediğinizden yiyip için amma şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz buyurmuştu. Kimileri bu yasak Adem ile Havva'nın iradeleridir demişler. Yâni bu yasak iradeyi, Adem ile Havva'nın seçebilme özelliklerini anlatır demişler. İyi ya da kötü, haram ya da helâl, hayır ya da şer, iman ya da küfürden birini seçebilme özelliklerinin varlığını anlatır bu yasak. Esasen irade yasakla yeşerebilir. Eğer varlıkların hayatında yasak yoksa onların şahsiyetlerinin gelişmesi de mümkün değildir. Şahsiyetlerin gelişmesi için yasak lazımdır. Meselâ her istediğini yapabilen bir çocuk düşünün şahsiyeti gelişmez bu çocuğun. Bunların da şahsiyetlerinin gelişip yeşermesi için bir yasak var hayatlarında. Allah buyurmuştu ki şu ağaca yaklaşmayacaksınız.

İşte böyle bir ortamda Şeytan harekete geçer. Allah'a verdiği Adem'i ve Havva'yı saptırma sözünü yerine getirmek için ilk deneyimini vermek üzere şeytan harekete geçer. Adem ve Havva'yı kandırarak hem onlara hem de kıyâmete kadar onların neslinden gelecek insanlara ilk numarasını, ilk kandırma tekniğini göstermek ister ve böylece işe başlar.

Adem'e vesvese verdi. Bu vesvesenin şekli, Adem'e nasıl yaklaştığı bizim için önemli değildir. Eğer önemli olsaydı Rabbimiz burada bize anlatırdı. Ama burada esas Şeytanın Adem'e yaklaşma taktiği çok önemlidir. Bunu çok iyi bilmek zorundayız. Şeytanın bu taktiğini Rabbimiz bize anlatıyor ki ona karşı uyanık olalım. Neymiş onun yaklaşma planı?

Bakın diyor ki: Ey Adem, bu ağaçtan yediğin zaman kesinlikle bilesin ki sen bir melek olacaksın ve ebedîyen yaşayacaksın. Ebedî yaşayan bir melek olarak sana hiç ölüm gelmeyecek, hayatın ve zevklerin asla son bulmayacak, ebedîlik hakkını elde etmiş olacaksın. Adem atamızı en zayıf yerinden vuruyordu hain. Onu zaaf noktalarından yakalıyor hain. İnsanın zaaf noktalarını çok iyi bilmektedir alçak.

İnsanın en büyük iki zaaf noktası vardır. Birincisi ebedîleş-mek, ölümsüzleşmek, ebedîyen yaşamak arzusu, ikincisi de yaşadığı hayatta mal, mülk, makam sahibi olmak, rahat bir hayat yaşamak. Şeytan insanların bu en büyük zaaf noktalarını çok iyi bildiği için genelde onları kandırabilmek için bu noktalarından yaklaşıyor.

Gerçekten insanda mal sevgisi, makam sevgisi ve yaşama sevgisi, dünyada ebedî kalma arzusu fıtratında var olan şeylerdir. Zaten insanın gözünde dünyada mal, mülk ve makam sahibi olmak ebedîleşme sebebidir. İnsan bunlara sahip olmakla dünyada ebedîleşeceğini zanneder. Malı, mülkü ve makamı dünyada ebedîlik sebebi zanneder. Bunlara sahip olduğu zaman sanki artık kendisinin kimseye ihtiyacının olmadığı zehabına kapılarak müstekbirce bir tutum sergilemeye başlar. Kur'an'ın pek çok yerinde azgınlaşan, tâğutlaşan, yeryüzünde tanrılığını iddia ederek Allah'a karşı savaş açma bedbahtlığında bulunan insanların genellikle mal, mülk sahibi, makam mevki sahibi, sulta saltanat sahibi kimseler olduğunu görüyoruz.

Evet atamız Adem'e böylece yaklaşır. A'râf'ta da sözlerine inandırıp Adem'i kandırabilmek için Allah adına yeminler ettiği anlatılır:
"Doğrusu ben size öğüt verenlerdenim" diye ikisine yemin etti."
(A'râf 21)

Ey Adem vallahi de billahi de ben sizin kötülüğünüzü değil iyiliğinizi istiyorum. Allah şahidimdir ki ben sizin için hayırhah bir dostum. Ben sadece

sizi düşünen bir dostunuzum. Benim bu işte en küçük bir menfaatim yoktur. Eğer kendim için istiyorsam, kendi menfaatimi düşünüyorsam namerdim. Bütün derdim sizin şu söylediğim nimetlere ulaşmanızdır. Benim bundan başka bir derdim yoktur diyerek onlara Allah adına yeminler etti. İşte onun bu yeminleri, bu hayırhah görünümü Adem atamızı aldatmaya sebep oldu. Ve sonunda:

121. "Bunun üzerine ikisi de o ağacın meyvesinden yedi, ayıp yerleri görünüverdi. Cennet yapraklarıyla örtünmeye koyuldular. Adem, Rabb'ine baş kaldırdı ve yolunu şaşırdı."

Ve nihâyet her ikisi de, Adem de, Havva da o ağaçtan, o yasaktan yediler. Hemen üzerlerindeki elbise soyuluverdi de ayıp yerleri, edep yerleri açığa çıkıverdi. Ya da günâhları açığa çıkıverdi. Ya da iradeleri, insan oluşları, zaafları açığa çıkıverdi. Önceleri ikisinin de avret yerleri Allah'tan bir nûrla örtülü idiydi de işledikleri bu günâhla açığa çıkıverdi. Ya da özlerinde, fıtratlarında, mayalarında bulunan günâh özelliği, günâh işleme özelliği, irade özelliği açığa çıkıverdi. Yâni insan oluşları açığa çıkıverdi.

Çünkü insan oğlu iki şeyden meydana gelmiştir. Birinci yönü çamur yönüdür. Allah onu topraktan, balçıktan yaratmıştır. İkinci yönü de ruh yönüdür. Çamurdan yarattığı bu varlığa Allah bir de ruh vermiştir. İnsan ele alınıp tanınırken, değerlendirilirken bu iki yön ihmal edilmemelidir. Zira insan ne yalnızca ruh, ne de sadece çamurdur. Bu bizim babamız, anamız, karımız, kocamız, oğlumuz kızımız olabilir. Onlarla ilişkilerimizde, onlara ulaştıracağımız eğitimlerde onun bu iki yönünü ihmal etmeyecek ve dengeyi kurmaya çalışacağız. Bunu en iyi bilen elbette onun kurucusu, onun yaratıcısı olan Allah'tır. İşte onu en iyi bilen Allah ona kanun vazediyor. Allah'ın insan adına koyduğu kanunların, yasaların uygulanması bu iki yönün unutulmamasını gerektirir.

Evet böylece fıtratları, iradeleri, günâh işleme özellikleri açığa çıktı ve de avret yerleri açılıverdi. Ve hemen cennet yapraklarıyla, hurma yapraklarıyla açılan yerlerini örtmeye başladılar, kapatmaya çalıştılar. Evet Adem atamız ve Havva anamız cennette açılan avret yerlerini hayalarından, edeplerinden ötürü hemen yapraklarla örtmeye çalışıyorlar. Halbuki ilk insandı bunlar. Önceden açıklık ya da örtünme nedir bilmiyorlardı da birdenbire avret yerleri açılıverince hemen yapraklarla oralarını yamamaya, örtmeye çalışıyorlar.

Eğer o ikisi çıplaklıklarını devam ettirmiş olsalardı, hemen örtünme yoluna gitmemiş olsalardı belki de ebedîyen kaybedenlerden olacaklardı. Aynı şekilde şu anda Şeytanın vartalarına gelerek, moda sûretindeki, âdetler kılığındaki, yönetmelikler kisvesindeki, toplum ve çevre görünümündeki Şeytanların vesveselerine kulak vererek üzerlerindeki Allah'ın istediği

elbiselerini çıkarıp Şeytanın emrine boyun eğen, Şeytana teslim olan, ilk raundu Şeytana kazandıran bir insan da, bir kadın da eğer hemen kendini toparlayıp örtünmeye çalışmaz-sa, kaybettiği elbisesini, örtüsünü terk etmekte devam ederse, örtüsüzlüğü kabullenirse kesinlikle bilelim ki o da aynen İblis gibi ebedîyen kaybedenlerden olacak, kaybedenlerin yoluna girmiş olacaktır. Ama olabilir. Bu bir savaştır ve gafleti sebebiyle, bilgisizliği sebebiyle savaşın ilk raundunu kaybedebilir insan. Bir anda Şeytanın vartasına düşebilir. Hemen kendisini toparlayıp kaybettiğini yeniden kazanma kavgası içine girerse Rabbimiz onu affedecektir unutmayalım.

Örtünmeye çalışıyorlar. Ve işte savaşın ikinci raundunu kazanan onlar oluyor. Eğer o ilk yıkılışta üzerlerine elbiselerini almayı düşünmeselerdi elbette Şeytanın galibiyeti devam edecekti. Ama işte Şeytana en büyük darbe Onun vartasına düştükten sonra hemen toparlanıp, hemen aklını başına alıp, hemen ayağa kalkıp Allah'a yö-nelmektir. Hemen tevbe edip, hemen dönüş yapıp Allah'tan af dilemektir.

İşte atamız ve anamız da öyle yaptılar. Elbise bulamasalar bile yapraklarla örtmeye çalışarak dönüşlerini, tevbelerini ortaya koyuyorlardı. Onlar böyle Rab'lerine dönüverince de Şeytanın burnu yere sürtülüyordu. Yâni onlar tevbe bilincine erince, dönüş şuuruna ulaşınca Şeytan yine yese düştü, yine kaybedenlerden oluverdi.

Evet öyleyse unutmayalım ki bir anlık bir gaflet sonucu Şeytanın çelmesine takılıp düşen kişi hemen tevbe edip Allah'a dönerse kesinlikle bilelim ki Rabbimiz onun tevbesini kabul edecektir.

Görüyoruz ki cennette avret yerleri açılan ebeveynimiz hemen örtmeye, örtünmeye çalışıyorlar. Peki, acaba O cennet ortamında kim vardı onları görecek de örtünüyorlardı? Kimden çekinip utanıyorlardı? Ve onlara bu utanma duygusunu kim vermişti? kimden öğrenmişlerdi örtünmeleri gerektiğini? Yâni hocaları kimdi onların? Kimse yoktu değil mi cennette? Sadece karı koca iki insandan başka hiç kimse yoktu.

Hani kimi kâfirler öyle diyorlar değil mi? Efendim, eğer bu kadınlara, bu kızlara utanmaları, örtünmeleri gerektiği konusunda bir eğitim verilmese bunlar asla örtünmezler. Şu anda örtünenler mutlaka kendilerine ailelerinden, okullarından verilen bir telkin sonucu örtünmektedirler. Değilse hiçbir kadın örtünme gereksinimi duymaz di-yorlar. Şimdi sormak lâzım bu kâfirlere: İşte cennette iki insan örtü-nüyorlar. Kim dedi onlara örtünün diye? Kim telkinde bulundu? Ho-caları kimdi? Babaları kimdi onların? Nereden, kimden duydular örtünmek zorunda olduklarını. Hayır hayır yalan söylüyorsunuz alçaklar.

Örtünmek fıtrîdir. Fıtratında vardır insanın bu. İşte bakın mayalarındaki örtünme duygusu açığa çıktı da Adem'le Havva onun için ör-tündüler.

Ve bir de yine fıtratlarındaki utanmaları gereken çevrelerini bildiler de ondan örtündüler. Öyle değil mi? Kitabımızdan ve Rasûlul-lah efendimizin sünnetinden biliyoruz ki insanın iki çevresi vardır. Bi-rincisi maddî çevresi, ikincisi de manevî çevresi. Maddî çevre şu etrafımızda gördüğümüz insan, ağaç, taş her şeydir. Manevî çevremiz de Allah, melekler, cinler. Değilse materyalist kâfirlerin dedikleri gibi insan sadece maddeden ibaret değildir. Ve işte insan hem maddî çevresinden, hem de manevî çevresinden utanacaktır. Tabii asıl utanılması gereken Allah'tır. Zira utanmayı bizim fıtratlarımıza koyan, utan-mayı yaratan ve utanmanın sınırlarını belirleyen Rabbimizdir. Yâni ben önce Allah'ın utan dediklerinden utanacağım, utanma dediklerinden de utanmayacağım.

Evet bir anlık bir gafletin sonucu düşen Adem ve Havva hemen doğrulup Rab'lerine yöneldiler. İnsan olmaları sebebiyle, insanî özellikleri sebebiyle, Şeytanın vesveselerine kanma özellikleriyle bir an Rab'lerine isyan ettiler ve de şaşırdılar. Ama Adem'in isyanı İblisin isyanı gibi devamlı olmadı. Şaşkınlığı devamlı olmadı. Birdenbire kendilerine gelip Rablerini tesbihe ve tevbeye yöneldiler. Tesbihlerini de A'râf sûresi şöyle anlatıyordu:

"Her ikisi, "Rabbimiz! Kendimize yazık ettik; bizi bağış-lamaz ve bize "merhamet etmezsen biz kaybedenlerden oluruz" dediler."
(A'râf 23)

Ya Rabbi biz nefislerimize zulmettik. Bulunmamamız gereken konumda bulunarak, yapmamamız gereken şeyi yaparak, dinleme-memiz gereken varlığı dinleyerek, gösterdiği yolda yürümememiz ge-reken düşmanın yoluna tabi olarak, dinlememiz gereken Senin emirlerinden bir an gaflet ederek biz kendi kendimize zulmettik. Eğer bu yaptığımızdan dolayı bizi bağışlamaz, bizi affetmezsen biz hüsrana mahkum olanlardan oluruz. Biz rahmeti kaybeden, cehenneme yuvarlanan ve ebedîyen amelleri boşa gidenlerden oluruz.

Öyleyse ne olur ya Rabbi bizi affet, bizi bağışla ve bize merhametinle muamelede bulun diyorlar. Böylece suçlu olduklarını itiraf ederek Rab'lerine tevbe ediyorlar ve Allah ta onları affediyor. Bakın bundan sonraki âyet bunu şöyle ortaya koyuyor:

122. "Rabbi yine de onu seçip tevbesini kabul etti, ona doğru yolu gösterdi."

Sonra Rabbi Onu seçti. Rabbi Onun tevbesini kabul etti ve Onu peygamber seçti. Tevbesini, dönüşünü kabul etmekle beraber Onu çocuklarına

peygamber de yaptı. Ve işte yeryüzünde peygamberlik yolunun ilk rehberi Hz. Adem oluyordu.

Evet bu konuda ilk olan Hz. Adem aynı zamanda Şeytanın vesvesesine kulak vermede de ilk oluyordu. İnsanlığın düşmanı Şeytana ilk aldanan da yine Adem (a.s) oluyor ve Rabbimiz bu konuda Onu sorumlu tutuyordu:

Buyuruyordu. Demek ki ailede ilk sorumluluk Adem'indir, erkeğindir. Demek ki bir ailede düzen varsa, bir ailede Allah'ın istediği şekilde kulluk ve teslimiyet varsa bunun başarısı erkeğe aittir. Ama ailede bir bozukluk, bir itaatsizlik, bir geçimsizlik varsa bunun sorumluluğu da yine ilk olarak erkeğe aittir. Öyleyse ilk irkilmeyi, ilk tevbeyi, ilk dönüşü, ilk düzelmeyi erkekler yapacak ve tabii onlar düzelince de kadınlar düzeleceklerdir. Evet bundan sonra Rabbimiz buyurdu ki:

123. "Onlara şöyle dedi: "Birbirinize düşman olarak hepiniz oradan inin. Elbet size benden bir yol gösteren gelir; Benim yoluma uyan ne sapar ve ne de bedbaht olur."

Haydi ikiniz de inin. Ey Adem ve Havva haydi ikiniz birden dünyaya inin. Bakarada ve başka yerlerde de Rabbimiz çoğul kul-lanır. ***"İhbitu"*** Hepiniz inin şeklinde. Ama burada tesniye kullanılmış. Tabii hem o ikisi, hem de onların zürriyetleri olan insanlık da iniyordu onlarla birlikte.

İşte bu andan itibaren yeryüzünde Allah'a isyanın temsilcisi olan İblis'le, Allah'ın yeryüzündeki halifesi olan insan arasında kıyâmete kadar sürecek bir düşmanlık başlıyordu. Evet o andan itibaren bu düşmanların birlikte yaşamak zorunda oldukları bir savaş alanı oluyordu dünya. Adem, Havva, çocukları ve İblis. Adem ve Havva İblise, İblis de onlara düşman. Adem ve Havva'nın çocukları İblise düşman, İblis de onların amansız düşmanı. İblise düşman olan Adem ve Havva Allah'la barışık, Adem ve Havva'ya düşman olan İblis Allah'a düşman. Allah'ın düşmanı olan İblis bizim de düşmanımız.

İşte bizler bu dünyada Rabbimizin düşmanını düşman bilerek, Rabbimizin dostlarını da dost bilerek bir hayat yaşayacağız ve sonunda İblise düşman ve Allah'la barışık olarak ölmeyi becereceğiz. İşte hedefimiz bu olacak. Bu savaşta safımızı iyi belirleyeceğiz. Bu savaş imanla küfür, hak ile bâtıl, hidâyetle dalâlet arasında devam edecek bir savaştır. Ve anlıyoruz ki artık hiçbir zaman İblis bizimle asla barış masasına oturmayacaktır. Hiçbir zaman bizimle sulha yanaşmayacak ve sürekli bizi yoklayacak, zayıf anımızı bulmaya çalışacaktır.

Öyleyse yeryüzünde mutlaka iki cephe, iki kutup olacaktır. İman cephesi, küfür cephesi, secdeliler cephesi, secdesizler cep-hesi, Adem'in cephesi, şeytanın cephesi. Bu iki cephe arasında kı-yamete kadar düşmanlık devam edecektir. Şeytan ve taraftarlarıyla, şeytani güçlerle savaşımız kıyâmete kadar sürecektir. Bakıyoruz ki şu anda dünya siyasetine hakim olan şeytani güçler sürekli savaşı kö-rüklüyorlar. Her toplantıda barıştan söz edilir, ama bir türlü barış ger-çekleşmez. Barıştan bahsedenler hep müslüman kanı akıtmaktan ya-nadırlar. Barış sözleri bile müslümanları yok etme planlarıdır. Hayır hayır müslümanlar bu sözlere aldanmamalıdır. Rabbimiz buyuruyor ki siz silahlarınızı terk etseniz bile onlar asla sizin varlığınıza tahammül etmeyecekler ve kıyâmete kadar bu savaşı sürdüreceklerdir. Bunların sizin karşınızda barış havarisi kesilmelerine sakın aldanmayın ey müslümanlar. O halda sizler de hakkın savaşını vermeye, hak adına ve hak safında onlarla karşılaşmaya hazır olun diyor Rabbimiz.

Evet bir tarafta kendi cinsinden olan İblisin taraftarları, İblisin zürriyeti düşmanımızdır, öbür taraftan da kıyâmete kadar İblise uşaklık eden iki ayaklı İblis yanlılarıyla savaşımız sürecektir. Bazen kendi başımıza, tıpkı atamız Ademle anamız Havva gibi veya Firavunun sarayında tek başına kavgasını sürdüren bir Asiye anamız gibi veya tek başına Nemrut ve toplumuyla savaşını sürdüren İbrahîm babamız gibi veya önceki âyetlerde anlatılan Şeytan ve onun dostu Firavun karşısında Mûsâ ve Harun (a.s) lar gibi Sadece Allah'a güvenerek, sadece vahye kulak vererek bu savaşımızı sürdüreceğiz ve Allah'ın izniyle bizler de onlar gibi galip geleceğimizi asla unutmayacağız.

Öyleyse bu âyetlerle bizden istenen; iman cephesinde, Adem cephesinde yerimizi almak, safımızı iyi belirlemek Allah'ın düşman-larını düşman bilmek, dostlarını dost bilip hayatımızın sonuna kadar böyle bir şuurla yaşamaktır. Hayatımızın sonuna kadar şeytanla ve şeytan taraftarları Allah düşmanlarıyla savaşta olduğumuzu unutmamaktır. Bu dünyada geçici bir geçimlik için ve imtihan için bulunduğumuzu unutmamak ve sonunda hesap vermek üzere gideceğimiz âhireti bir an bile hatırımızdan çıkarmamaktır. Rabbimizin bize bu konuda, her konuda yol gösteren vahyinden, kitabından uzak kalmamaktır. Bakın Rabbimiz diyor ki:

Ey Adem ve ey Havva. Ey Adem ve Havva çocukları. Ey tüm insanlık. Ey kullarım, indiğiniz o dünyada, yaşadığınız o hayatta benden size hidâyet, yol gösteri, hayat programı gelecektir. Benden size vahiy gelecektir, kitap gelecektir. Benden size elçiler, mihmandarlar, yol göstericiler gelecektir. Benden size Nuh gelecek, Hûd gelecek, Sâlih gelecek, İbrahîm gelecek, Mûsâ, Îsâ gelecek, Muhammed (a.s) gelecektir. Kim benim hidâyetime tabi olursa, kim Benim kitaplarıma, kim Benim elçilerime tabi olur, hayatını onlar kaynaklı yaşarsa onlar asla ne sapıtırlar, ne de şaki olup sıkıntı içine düşerler. Ne yollarını

kaybederler, ne de bu hayatta bir sıkıntı içine düşerler. Kitabıma, vahyime, elçime tabi olanlar asla mutsuz olmazlar, asla bedbaht olmazlar. Benimle barışık bir hayat, elçilerim ve kitaplarımla tanışık bir hayat asla mutsuzluk ve huzursuzluk getirmeyecektir.

Değilse siz bilirsiniz. Eğer Benim vahyimden uzak, elçilerime küskün bir hayatın insanı olursanız, Bana düşman Şeytanlara dost olursanız o zaman işte size önceki âyetlerimde anlattığım gibi tufanınızı, belânızı bekleyin. Kan gölüne dönmüş bir dünyayı bekleyin. müslüman oldunuz mu, Bana teslim oldunuz mu dünyanız da güzel olur, âhiretiniz de. Siz yeter ki Benden gelen vahye teslim olun. Varsın tüm dünya küfür içinde, şirk içinde birbirini yesin. Siz yeter ki Bana dost olun, varsın tüm dünya size düşman olsun. Siz Benimle barışıksanız dünyanız güzel olacaktır, asla size bir sıkıntı, bir mutsuzluk göstermeyeceğim. Benimle beraber olanın kalbi de huzurludur, ailesi de mutludur, hayatı da düzgün olacaktır diyor Rabbimiz. Ama:
124. "Benim Kitabımdan yüz çeviren bilsin ki onun dar bir geçimi olur ve kıyâmet günü de onu kör olarak haşr ederiz."

Kim de Benim vahyimden, Benim zikrimden, Benim kitabım-dan, Benim peygamberlerimden yüz çevirirse, Benim dinimden, Benim hayat programımdan, Benim yolumdan iraz eder, uzaklaşırsa kesinlikle bilesiniz ki onun içinde bu dünyada sıkıntılı bir hayat vardır. Dünyada bir geçim darlığının, bir mahrumiyetin, bir sıkıntının yanında âhirette de onu ama olarak huzurumuza getireceğiz. Onu kör olarak haşır edeceğiz. Dünyada sıkıntılı, bunalımlı bir hayat yaşayacaklar, âhirette de kör olarak haşır edilecekler onlar. İşte görüyoruz milyarların içinde, trilyonların arasında hâlâ fakirlik korkusu içinde kıvranıyorlar adamlar. Veya bir tek müslümanın Allahu Ekber demesinden bile sıkıntılanıyorlar. Dünyada böyle olanları âhirette daha büyük sıkıntılar beklemektedir. İki gözleri de kör olarak gelecekler Allah'ın huzuruna.

125. "O zaman: "Rabbim! Beni niçin kör olarak haşr ettin, oysa ben gören bir kimseydim" der."

O zaman diyecekler ki, zikirden yüz çeviren, kitapla diyalog-ları kesilen, peygamberle ilgilenmeyen, Allah'a, peygambere ve müs-lümanlara karşı azgın bir düşman kesilen, hayatına Allah'ı karıştırma-yan, hayatında kitabın izi bile bulunmayan, bu dünyada kitabın varlığına tahammül edemeyen, var gücüyle müslümanları yok etmenin hesabını yapan bu aşağılık mahluklar diyecekler ki Rabbim, bizi niye böyle kör haşrettin? Oysa bizler dünyada görenlerdendik. Dünyada gözlerimiz görüyordu. Şimdi niye bizi kör ettin? Rabbimiz buyuracak ki:

126. "Allah: "Böyledir, âyetlerimiz sana gelmişti de sen onları unutmuştun, bugün de öylece unutulursun" der."

Kezalik. Evet öyle. Dünyada sana Benim âyetlerim gelmişti de, sen nankörce onları unutmuştun. Sizler dünyada size gelen âyetlerimi yok farz etmiştiniz. onları görmezden gelmiştiniz. Hayatınızı bu âyetlere göre düzenlememiştiniz. Hiçbir şey ifade etmemişti Benim âyetlerim sizin için. Ha var, ha yok, fark etmez demiştiniz. Âyetlerimle ilgilenmemiştiniz. Kendiniz onları okumadığınız gibi, duymadığınız gibi, onları size duyuranları da susturmaya çalışmıştınız. Dünyada gözleriniz vardı ama kullanmıyordunuz. Kulaklarınız vardı, kalpleriniz vardı, ama kullanmıyordunuz. sizler de işte aynen bunun gibi bugün burada cehennemin bir köşesinde dayanılmaz azapların kucağımda unutulacaksınız. Sizin orada azabın içinde kıvrandığınızı hiç kimse görmeyecek, hiç kimse ilgilenmeyecek buyuracak. Tıpkı dünyada si-zin Bizi unuttuğunuz gibi Biz de sizi unutacağız. Aman ya Rabbi Sen bizi unutma. Aman ya Rabbi Sen bize kendini unutturma. Sen de bizi unutma ya Rabbi. Kendini unutturma bize ya Rabbi. Âyetlerini unutturma bize, kitabını unutturma, peygamberini unutturma ne olur ya Rabbi.

Bu duaya amin diyen bizler acaba nasıl bir hayat yaşıyoruz? Allah'ın zikriyle, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın kitabıyla birlikte bir hayatımız mı var? Allah'ı, Allah'ın kitabını, Allah'ın elçisini unutmadan bir hayat mı yaşıyoruz? Tâ-Hâ ile, Bakara ile, Âl-i İmrân ile birlikte, onların rehberliğinde bir hayat mı yaşıyoruz? Yoksa bunları unutarak, bunlardan habersiz bir hayat mı yaşıyoruz? Unutuyor muyuz Allah'ı? Unutuyor muyuz kitabı? Unutuyor muyuz peygamberi? Unuttuk mu İblisin düşmanlığını? Unuttuk mu Şeytanın vesveselerini? Dost mu olduk düşmanla? Düşman mı kesildik dosta? Unuttuk mu örtünmeyi? Unuttuk mu tevbeyi? Unuttuk mu hesabı? Unuttuk mu Allah'ı? Siz bilirsiniz, o zaman siz de unutulacaksınız.

O zaman unutmayalım ki biz de unutulacağız. Eğer unutma-mışsak, hep hafızamızda canlıysa Allah, kitap, peygamber, âhiret, hesap, kitap o zaman korkmayın, asla unutulmayacaksınız. Allah as-la sizi unutmayacaktır. Ve Allah'ın unutmadıklarının dünya hayatları da güzel olacak, âhiret hayatları da. Bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım inşallah.

127. "İşte haddi aşanları, Rabb'inin âyetlerine inanma-yanları böylece cezalandıracağız. Hem, âhiretin azabı bu dünya azabından daha şiddetli ve daha devamlıdır."

Evet, işte böyle israf eden, hayatını israf eden, fıtratını israf edenler, hayatlarını boşa harcayanlar, ömürlerini, imkânlarını, fırsatlarını kötüye

harcayanlar, ölçüsüzce bir hayat yaşayanları ve âyetlerimize inanmayanları, âyetlerimizi boşa çıkaranları böylece cezalandıracağız. Dünyada onları rezil rüsva edeceğiz. Ama âhiret azabı bu dünya azabından çok daha şedit, çok daha sürelidir. Dünya azapları ne kadar şiddetli olursa olsun bir gün ölünce biter, ama âhiret azabı sonsuzdur Allah korusun. Evet âhiret gününde kör olarak haşır olacak bir adama verilen bir cevap ama bugün hepimize bir uyarıdır, korkalım, ürkelim, aklımızı başımıza alalım Rabbimizin bu uyarısıyla.

Şimdi bir soru. Bir durum değerlendirmesi. Bir tarih sorgulaması. Eğer bu kadar âyet size hidâyet etmemişse, bu kadar uyarı sizin akıllarınızı başınıza getirmemiş, sizi adam etmeye yetmemişse şu âyetlerimde mi yetmeyecek? Şu ayetlerimle de mi adam olmaya yanaşmayacaksınız? buyurarak Rabbimiz bizi bir uyarısıyla, bir âyetiyle daha karşı karşıya getirecek.
128. "Onları yerlerinde gezdikleri, kendilerinden önce yok etmiş olduğumuz bunca nesiller doğru yola sevk etmedi mi? Doğrusu bunlarda akıl sahipleri için ibretler vardır."

Onlardan önce Biz bir sürü insanı helâk etmedik mi? Şu anda onların kalıntıları üzerinde gezip dolaştığınız nice nesilleri yok etmedik mi? Gözünüzün önünde gerçekleşen bu helâkler bari sizi uyandırmadı mı? Uyanıp Rabb'inize kulluğa dönmenize yetmedi mi bunlar? Nuh kavmi, Âd kavmi, Semûd kavmi, Lût kavmi, Medyenliler, Eyke'liler, Firavun ve toplum helâk oldu. Onlardan sonra gelenler bu helâklerden ibret almalı değiller miydi? İbret almalı değil miyiz? Onlar helâk oldular da bizler olmayacak mıyız? Onlar gittiler de biz gitmeyecek miyiz? Yâni şu anda bizler onların yerlerinde, yurtlarında yaşamıyor muyuz? Onların yurtlarında oturan dünün Mekkelilerine bir hitaptı bu âyetler. Şu anda da bizler varız. Şu anda da onların mekânlarını şenlendirenler bizleriz. Onlar gittiler de biz ebedî mi kalacağız? Biz gitmeyecek miyiz? Evet akıl sahipleri için doğrusu bunda ayetler, ibretler vardır.
129. "Eğer Rabb'inin verilmiş bir sözü ve tayin ettiği bir süre olmasaydı, hemen azaba uğrarlardı."

Eğer Rabb'inin bir hükmü, verilmiş bir sözü olmasaydı, onlar için takdir edilmiş toplumsal bir ecel muhakkak ki onların yıkımı da hemen gerçekleşmiş olurdu, onların da işler bitmiş olurdu.

Allah'ın bu âyetlerine inanmamaya ısrar eden Mekke müşrikleri soruyorlardı Allah'ın Resûlüne. Ey Muhammed, hani bizler niye helâk olmuyoruz? Üç senedir, beş senedir seni ve sana gelen bu âyetleri inkâr etmeye, senin Rabb'ine kafa tutmaya devam ediyoruz. Hani niye gelmiyor bu helâk? Niye yerin dibine batırmıyor bu Allah bizi?

Veya işte şimdi şu anda da yirminci asrın kâfirleri, zalimleri aynı şeyi söylüyorlar. On senedir, yirmi senedir, elli senedir, yüz senedir şu bizim küfürlerimiz devam ediyor. Allah'a ve peygamberlerine karşı isyanlarımız devam ediyor. Her gün Allah'a ve müslümanlara küfrediyoruz. Hani biz niye helâk olmadık ya? Hani bu sözünü ettiğiniz helâk nerde kaldı? derlerse işte Rabbimizin cevabı budur. Rab-bimiz tüm toplumlar için, tüm devletler için bir ecel tayin etmiş, o ecelleri dolmadıkça ve de her bir kavme mühlet tanımadan, onlara uyarıcılar göndermeden onları helâk etmeyeceğine dair söz vermiştir.

130. "Ey Muhammed! Onların dediklerine sabret; güneşin doğmasından ve batmasından önce Rabb'ini hamd ile tesbih et; gece saatleri ve gündüzleri de tesbih et ki; Rab-b'inin rızasına eresin."

Ey peygamberim, sen onların sözlerine sabret. Kesinlikle dinleme onları. Sen sabret. Sen dayan ve diren. Sen yoluna devam et. Sen onlar için kulluk programını bozma. Sen sakın kulluğundan vazgeçme peygamberim. Onlar ne derse desin sen aldırma ve yoluna devam et.

Ve güneşin doğmasından önce ve batmasından önce Rab-b'ini hamd ile tesbih et, Rabb'ini yücelt, Rabb'ini noksan sıfatlardan tenzih et, Onu büyük bil, Onu Azîz bil, Onu şerefli bil, yaratan bil, öldüren bil, dirilten bil, cennetin sahibi bil, cehennemin sahibi bil. Gecenin bir bölümünde de tesbih et Onu. Gündüzün başında ve sonunda da tesbih et. Umulur ki Allah'tan razı olabilirsin, Allah'ı razı edebilirsin, sen Allah'tan razı, Allah ta senden razı olur.

Evet, ey peygamberim sen böylece yoluna devam et. Onlar azgınlıklarına devam ede dursunlar. Hani niye helâk olmuyoruz ya? Diye dursunlar. Bizimle, bizim gücümüzle Allah baş edemez diye dur-sunlar. Sen boş ver onları da Rabb'ini iyi tanı. Kitabında sana haber verdiği isimleriyle, sıfatlarıyla Rabb'ini iyi tanı, bu isim ve sıfatları Ondan başkalarına verme ve Rabb'ine Onun istediği gibi kulluk yap. Hep Onunla beraber ol. Ve bir de şuna dikkat et:

131. "Kendilerini sınamak için, dünya hayatının süsü olarak bol bol geçimlik verdiğimiz kimselere sakın göz dikme. Rabb'inin rızkı daha iyi ve daha devamlıdır."

Sakın ha, bizim kendilerini imtihan için kendilerine verdikle-rimize göz dikme. Onlara verdiklerimize imrenmeye kalkma. Bu adamların ellerindeki dünyalıklar karşısında yıkılma. Onlar dünya hayatının süsü ve geçimliğidir. Rabb'inin katında olan rızıklar daha hayırlı ve daha kalıcıdır, daha süresizdir. Sakın bunu unutup ta onların elindekilere imrenme peygamberim.

Evet peygamber Allah'a kulluk yapacak, müslüman Allah'a kulluk yapacak, Allah'ın istediği gibi bir hayat yaşayacak, ama bakacak görecek ki, tüm nimetler kâfirlerin elinde, tüm mallar, mülkler, servetler onların elinde. Mal, mülk, saltanat, imkân, fırsat, zevk, eğlence hepsi onların elinde. Eh elbette beriki de insan. O da bu dünyada yaşamaktadır. Onun fıtratında da bunlara karşı bir arzu, bir meyil vardır. Elbette o da bunlara imrenecektir. Elbette o da isteyecektir malı mülkü olsun, atı arabası olsun, altını gümüşü olsun. Ama bakacak ki kendisinde kâfirin elindekilerden hiçbirisi yok. Sadece Allah'a imanı, Allah'a kulluğu ve Rabb'ini yüceltmesi var. Tabii bir de isyan edenlerin, kâfirlerin, zalimlerin kendisi üzerinde baskıları, zulümleri de var. Sırf müslümanlığından dolayı kâfirlerin zulümlerine de maruz kalıyor.

Yâni gerçekten böyle bir durumda insanın ayağının kayması, kâfirlere meyletmesi, kulluğundan vazgeçivermesi bir an meselesidir. Öyle değil mi? Karşı tarafa geçivermesi, kâfirlerin safına geçivermesi bunların tamamının değişmesi anlamına gelecektir. Hem o kâfirlerden gelen saldırılardan, eziyetlerden, işkencelerden kurtulacak, hem de onların elindeki tüm dünya mallarına, mülklerine, dünya zevk ve eğlencelerine o da ulaşmış olacaktır.

Ama Allah diyor ki bakın, ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları, sakın ha sakın onların elindekilere göz dikmeyin. Dünya hayatından onlara bolca verdiğimiz süslere, ziynetlere imrenmeyin. Unutmayın ki Biz bütün bunları onlara sadece imtihan için veriyoruz. İyi bilin ki onlar çok çabuk biter. Ama bitmeyen, tükenmeyen, hayırlı olan, süresiz olan Rabb'inizin katındaki rızıklardır. cennet ölümsüzdür, cennet nimetleri sonsuzdur, cennet hayatı bâkîdir. Siz Ona yönelin, hedefiniz O olsun, sa'yiniz Ona olsun.

132. "Ehline namaz kılmalarını emret, kendin de onda devamlı ol. Biz senden rızık istemiyoruz, sana rızık veren Biziz. Sonuç Allah'a karşı gelmekten sakınanındır."

Ehline namazı emret. Kendin de onda devamlı ol, kararlı ol, dirençli ol. Sen kendin namaza dayanıklı olduğun gibi onu ehline de emret. Var malın, mülkün olmasın, hiç dert değil, hiç kafanı yorma. Var saltanatın olmasın var dünyanın keyfini çıkaranlar başkaları olsun. Hiç önemli değil bunlar. Sen namaza devam et ve ehlinin de ilk problemi, tek problemi namaz olsun. Ne kendin için, ne de ehlin için dünyanın zevk-ü sefası dert olmasın, problem olmasın. Çünkü seni de aileni de, seni de oğlunu kızını da kurtaracak olan güzel bir namazdır. Hepinizi kurtaracak olan Allah'la diyalogdur. Unutmayasın ki bir vakit namaz dünya ve üzerindekilerden, dünya mülklerinden daha hayırlıdır. Bir vakit namaz oğlun, kızın için hazırladığın bir dünya geleceğinden çok daha hayırlıdır.

Öyle değil mi? Şu dünya mülklerinin çok büyüklerine sahip olanlar kurtulabildiler mi? Kesinlikle bilesin ki bir tevhid, bir tekbir bir Tâ-Hâ sûresi, Tâ-Hâ sûresinin bir tek âyeti tüm dünyadan daha hayırlıdır. Eğer bir vakit namaza, bir tek âyete tüm dünyayı kurban edebilirsen kesinlikle bilesin ki tüm dünya senin peşinden gelecek, tüm dünya sana teslim olacaktır. Eğer kitabın bir sûresine dünyayı kurban edersen kesinlikle bilesin ki tüm dünya senin önünde secdeye kapanacaktır. Altınlarıyla gümüşleriyle, Marklarıyla Dolarlarıyla, devletleriyle güçleriyle tüm dünya senin önünde eğilecektir. Yeter ki sen öncelikle namaz, öncelikle Allah'la diyalog, öncelikle Allah'a kulluk diyebilmeyi bir becer mutlaka kazanacaksın.

Ama şunu da kesinlikle bilesin ki bunu tercih etmediğin süre-ce asla kazanamayacaksın. Çocuğuna önce namaz bilincini ver-mediğin sürece, çocuklarına önce en üst düzeyde vahiy bilincini, Kur'an bilgisini vermediğin sürece onu dünyacı olmaktan kurtara-mayacaksın. Oğluna kızına namaz. İlk işin de, son işin de; işte bu ol-malıdır. Sen bunu düşünmelisin. Sen onların rızkını düşünmemelisin.

Biz senden rızık istemiyoruz. Senin bir rızık endişen olma-malı. Biz senden onları doyurmanı, onlara rızık hazırlamanı, çalışıp çabalamanı istemiyoruz. Senin böyle bir sorumluluğun yoktur. Onların istikballerini garanti etme diye bir görevin yoktur senin. Onları doyuracağım, besleyeceğim, onlara rızık hazırlayacağım diye şaşkınlık yapma. Seni de onları doyuracak olan Benim. Bu iş bana ait.

Allah bizden rızık istemiyor. Bizden namaz istiyor namaz. Bizden vahiy istiyor vahiy. Bizden kulluk istiyor kulluk. Eh efendim, yâni rızık ta bir kulluk değil mi? Rızık kazanmak için çalışıp çabalamak ta bir ibadet değil mi? Değil! Yanlış! Yanlış anlıyorsunuz! Yanlış biliyorsunuz! Yanlış bilgilendirildiniz! Yanlış yoldasınız! Sizler din gibi ticarete, din gibi rızık kazanmaya, din gibi dünyaya bağlanmışsınız. Söylesenize, sizler şu anda peygamber standartlarına göre mi rızık peşindesiniz? Peygamber gibi yaşayın, peygamberin ihtiyaç anlayışına sahip olun, eğer evinizde yiyecek yoksa o zaman rızık peşinde koşun, bir diyeceğim yoktur. Ama yedi sülâlemize yetecek kadar rızık sahibi olan, mal mülk sahibi olan sizler nasıl rızık peşindeyiz diyebilirsiniz? Aldatmayalım kendimizi. Paralarımızla beslediğimiz din adamları bizleri aldatmasın. Rızık peşinde değil köşe dönme peşindeyiz bizler, köşe dönme.

Arkadaşlar, aynı konuyu anlatan bir âyet de Zâriyât sûresinde:

"Onlardan bir rızık istemem; Beni doyurmalarını da istemem. Şüphesiz rızıklandıran da, güç ve kuvvet sahibi olan da Allah'tır."

(Zâriyât 57)

Ben onlardan rızık istemiyorum. Onların böyle bir mükellefi-yetleri yoktur. Ben onları böyle bir şeyle sorumlu tutmuyorum? Ne-reden çıkarıyorlar bunu? Kendilerini doyurmalarını da, beni doyur-malarını da istemiyorum onlardan. Rezzak biz değiliz ya. Rezzak Al-lah'tır. Kendimizi Rezzak görmenin ne anlamı var? Allah'ın bizi sorumlu tutmadığı bir şeyle kendi kendimizi sorumlu tutarak niye sapıyoruz?

Âkıbet, gelecek muttakiler içindir. Gelecek Allah'ın bu âyetle-riyle yol bulan, yolunu Allah'ın bu ayetlerine soran, Allah nasıl istiyor-sa öylece yaşayan, öylece inanan kimselere aittir. Gelecekte başarılı olanlar, kurtulacak olanlar işte bunlardır.

133. "Rabb'inden bize bir mûcize getirseydi ya" derler. Onlara, önceki Kitaplarda bulunan belgeler gelmedi mi?"

Evet diyorlar ki, ey Muhammed, Rabb'inden bize bir âyet, bir mûcize getirmeli değil miydin? Halbuki gerçekler tüm kitaplarda ve sahifelerde bildirilmiştir. Bu kitap kendisinden önceki tüm kitaplarda bulunan tüm gerçekleri ihtiva etmektedir.

134. "Eğer onları Muhammed'den önce bir azaba uğratarak yok etseydik: "Rabbimiz! Bize bir peygamber gönderseydin de, alçak ve rezil olmazdan önce âyetlerine uysaydık, olmaz mıydı? " diyeceklerdi."

Evet, eğer onları peygamberden önce gelen bir azapla helâk etseydik, onlar şöyle diyeceklerdi: Ya Rabbi, keşke bize bizden istediklerini anlatacak bir elçi gönderseydin. Keşke bize bir peygamber gönderseydin de zelil olmadan, rezil rüsva olmadan ondan faydalansaydık. O peygamber sayesinde sana senin istediğin gibi kulluk yapsaydık ta helâkten kurtulanlardan olsaydık diyeceklerdi. Eh işte geldi elçimiz. Şimdi deseler ya bunu. Şimdi yönelseler ya kulluğa. Şimdi korunmaya çalışsalar ya rezillikten, zilletten.

Evet ne bekliyoruz? Bir elçinin gelmesini mi bekliyoruz şu an-da bizler? İşte elçi, işte kitap, işte Kur'an. Eğer şu anda bizler de sıkıntılı bir dünya yaşıyorsak kesinlikle bilelim ki bunun ilk sorumlusu, tek sorumlusu bizleriz. Zalim de mazlum da biz kendimiziz. Kesinlikle bilelim ki bu durumdan tek kurtuluş yolumuz da Allah'a teslim olmaktır.

135. "De ki: "Herkes gözlemektedir siz de gözleyin. Şüphesiz düz yolun sahiplerini ve hidayette olanın kimler olduğunu bileceksiniz."

De ki herkes bekliyor, siz de bekleyin. Bekleyin, gözleyin, gö-zetleyin bakalım. Azap mı bekliyorsunuz? Yoksa gazap mı? Yakında göreceksiniz Allah yolunda yürüyenler kimlermiş? Yakında bileceksiniz sırat-ı müstakimde olanlar, hidâyet üzere olanlar kimlermiş? Yakında göreceksiniz, kim doğru yolda, kim

de bâtıl yollardaymış? Kim galip, kim mağlup olacak bunu yakında siz de göreceksiniz biz de göreceğiz.